

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Δ'
ΑΡΙΘ. 157

9

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΦΥΛΛΟ 157

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:

Έτησία 200
Έξάμηνες 100

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

Ευρώπη Δίρ. 1.10.0
Αμερική Δολ. 6

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

18 — 24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1936

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 1

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

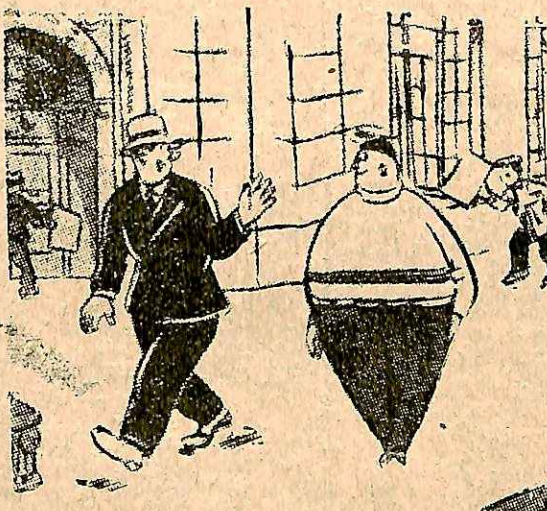
Τα χειρόγραφα δέν επιστρέφονται

ΣΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟ

—Γιατί κοκκινίζουν τὰ φύλλα τὸ
φθινόπωρο;
—Γι' αὐτὰ πού εἶδαν τὸ καλοκαίρι..

ΤΟΥ ΒΡΗΚΕ ΔΟΥΛΕΙΑ

—Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω....
—Νά πᾶς στὴν ἐχθροσύνη! τῶν παιγνι-
διῶν. Κάνεις γιὰ σβούρα

Η ΤΕΛΕΙΑ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

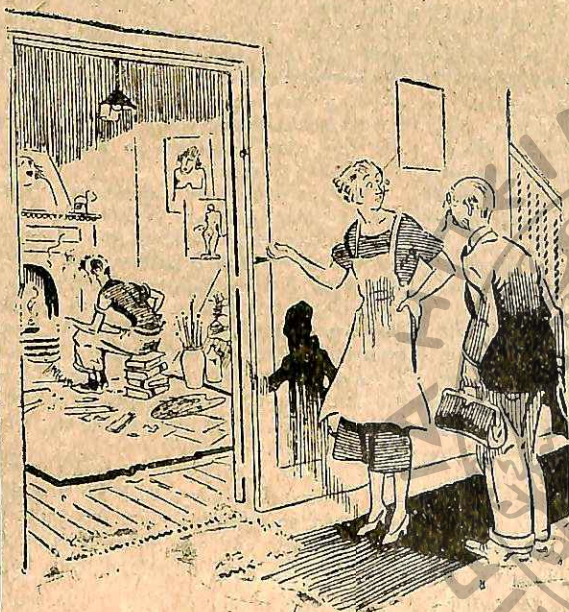
—Καθίστε, δεσποινίς!
—Πρῶτα, ἐσεῖς κύριε..

ΚΑΘΗΣΥΧΑΣΤΙΚΗ ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

Ἡ μνηστὴ: Δὲν πιστεύω νὰ
ερῶς; ὅλα τὰ βράδια σου στὸ καφε-
εῖο, ὅταν παντρευτοῦμε;
Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς: Ὁ.
ὅλα τὰ βράδια, ἀγάπη μου, ὅταν
χω κέφι μονάχα.

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΚΟΙΛΙΑ

—Τὸν φουκαριάρη τὸν ζωγράφο! Ἀρ-
χισε νὰ μαγειρεύη τώρα τὰ λαχανικά
πού ζωγράφιζε.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ

—Γιὰ πές μου, χαμαρῶτε, μήπως εἶ-
δες τὴν ξανθιά ἐκείνη κυρία μὲ τὴν
ἐλῆὰ στὸ ἀριστερὸ μάγουλο;

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΜΕΜΕΤΟΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΔΩΡΕΑ 1.7.1936
ΗΜΕΡΟΜ. 1608-85
ΑΡΙΘ. 36017

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΥΠΟ ΚΛΩΝΤ ΛΥΚ Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

Τὸ νὰ κατορθώσῃ ἓνας ἄνθρωπος χωρὶς κόπο νὰ κερδίσῃ μιὰ γυναίκα ἀπὸ ἕναν δυνατὸ ἀντίπαλο εἶναι ἕνα πρᾶγμα συνειδητό. Γιὰ νὰ τὴν κερδίσῃ ὅμως, κανεὶς καὶ ὕστερα νὰ τὴν ξαναδόσῃ στὸν ἀντίπαλο, ἐπειδὴ ξέρεται ὅτι μὴ αὐτὸν θὰ ζήσει πὺ ἐντυχὴς ἡ ἀγαπημένη του. αὐτὸ δὲν οὐσιάζεται μὲ ἀκρον αὐτον τοῦ ἱπποτισμοῦ καὶ συναντᾶται πολὺ σπάνια.

—Ἱπποτισμός! εἶπε ὁ Ζάν Μπατίστ Γκρέζ, σκύβοντας λυπημένος πάνω ἀπὸ τὴ γέφυρα τοῦ Σηκουάνα... Ἱπποτισμός!

Γέλασε πικρά καὶ τὸ νεανικὸ πρόσωπό του παραμορφώθηκε ἀπὸ ἕνα σπασμὸ.

—Δὲν φάνηκα ἱππότης; Δὲν ἄφησα τὴ Λετίσια νὰ φύγῃ ἐνῶ μὲ ἀγαποῦσε ἀκόμη καὶ ἐνῶ κάθε σταγὼνα τοῦ αἵματός μου διψοῦσε γι' αὐτήν; Δὲν ἄφησα τὸν Κόμη νὰ τὴν πάρῃ, ἐνῶ μποροῦσα ἂν σήκωνα μονάχα τὸ δακτυλίδι μου, νὰ τὴν κάνω νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ βρῇ ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου;

—Ὁ ναι, φάνηκα πρᾶγμα ἱππότης. Ἐκανα μιὰ μεγάλη θυσία, ἔδειξε μιὰ εὐγενὴ διαγωγή, σπάνια, πολὺ σπάνια, τοῦλάχιστον ἀνάμεσα σὲ τοὺς φτωχοὺς Παρισίους καὶ λιτέχνους. Καὶ τώρα ἡ Λετίσια θὰ γινῇ πολὺ εὐτυχισμένη, γιατί ὁ Κόμης εἶναι καλὸς καὶ στοργικὸς, μολονότι ἀρκετὸ μεγαλειότομος.

Καὶ ὅμως; Λέγουν ὅτι ἡ ἀρετὴ, ἡ καλὴ πράξις, ἀποτελεῖ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν μιὰ ἀνταμοιβή. αὐτὸν ποὺ τὴν κάνει. Θὰ ἐπρεπε λοιπὸν νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος ἐνθουσιασμένος, γαλήνιος. Ἐνῶ ἐγὼ νομίζω ὅτι ἡ καρδιά μου εἶναι ὁλόκληρη μιὰ ἀνοιχτὴ πληγὴ καὶ καταριέται τὸν ἑαυτὸ μου γιὰ τὴν τρέλλα μου νὰ μὴ ἀρπάξω τὴν εὐτυχία καὶ τὴν χαρὰ ὅταν ἡ Μοίρα μου τὴν ἐπρόσφερε. Ἡ εἰκόνα της βρίσκεται διαρκῶς γύρω μου ὡς ἕνα σύννεφο. Τὴν βλέπω παντοῦ. Δὲν μπορῶ νὰ φάω, οὔτε νὰ κοιμηθῶ. Δὲν μπορῶ νὰ ἐργασθῶ. Τί ἀξία ἔχει ἡ Τέχνη, ὅταν ἡ ζωὴ εἶναι σὰν ἓνας ὄγκος ἀπὸ παγωμένες στάγδρες καὶ ὅταν ἡ ἐμπνευσις εἶναι νεκρὴ;...

Ὁ πρωϊνὸς ἥλιος χάιδετο τὸ Παρίσι μὲ μιὰ τρυφερὴ ὑπόσχεση ὡραίας ἡμέρας τοῦ Μαΐου. Ὁ Ζάν Γκρέζ κύταξε τὴν πόλιν ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε καὶ ξανασκέφθηκε τὸ πρῶτὸ ἐκεῖνο, στὴν Ρώμην, πρὸ ἐνὸς μόλις μηνός, ποὺ εἶχε κάνει τὴν πιὸ εὐγενὴ πράξη τῆς ζωῆς του. Καὶ τὴν πιὸ πικρὴ.

Πόσο καθαρὰ θυμόταν τὴς λεπτομέρειες τῆς σκηνῆς! Εἶχε ἀνεβῇ σιγά—σιγά τὰ σκαλοπάτια τοῦ μεγάρου τοῦ δονκὸς ντελ' Ὀρρ, τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου ποὺ ὅταν ὁ Ζάν εἶχε πρωτοπαίει στὴν Ρώμην γιὰ νὰ μελετήσῃ τὰ ἔργα τῶν μεγάλων Διδασκάλων, τὸν εἶχε συναντήσει σὲ κάποιο Μουσεῖο καὶ τὸν εἶχε προσκαλέσει νὰ διδάξῃ τὴ ζωγραφικὴ στὴν κόρη του, τὴν τρισαχρὶ-τωμένη πριγκίπισσα Λετίσια.

Ὁ Ζάν εἶχε ὀδηγηθῇ στὸ καλλιτεχνικὸ δωμάτιο—στὸ δωμάτιο ὅπου, ἐπὶ μῆνες εἶχε κάνει κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ μορφώσῃ καλλιτεχνικῶς τὴν μαθήτριά του, διδάσκοντάς τὴν νὰ ζωγραφίξῃ, ἐνῶ αὐτὴ, σιγά—σιγά, τὸν δίδαξε νὰ ἀγαπᾷ.

Εἶχε μιὰ ἀθόρυβα μέσα στὴν καρδιά του. Ἦσαν ἀθόρυβα σὲ δὲ ἀλλωστε, σὰν γατίσια. Τὰ τεράστια μαῦρα μάτια της παιδικὰ καὶ γυαλιστερά μὲ τὴν ἀθωότητά τους, τὸν κύτταξαν τρυφερά. Δὲν ὑπῆρχε παράπονο στὸ βλέμμα της. Ὁ Γκρέζ ἤξερε ὅτι δὲν θὰ ὑπῆρχε παράπονο.

Χίλιες φορὲς εἶχαν συζητήσει τὸ δῆλημά τους, ἀντιμετωπίζοντας τὰ γεγονότα μὲ τὸ ὑπέροχο θάρρος ποὺ τοὺς ἔδιναν οἱ νεανικὲς τους καρδιές.

Ἡ Λετίσια ἦταν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν καὶ ὁ πατέρας της ἤθελε νὰ τὴν παντρεύῃ μὲ τὸν Κόμητα, ἕναν καλὸ καὶ τιμημένο ἄνθρωπο, ἕναν πλούσιο ἀριστοκράτη. Ἐνῶ ὁ Ζάν Γκρέζ δὲν ἦταν παρὲν ἓνας ἀπένταρος καλλιτέχνης ἀπ' τὸ Παρίσι, τὸν ὅποιον τώρα τελευταία μόνον ἡ Ἀκαδημία εἶχε ἐπιτέλους παραδεχθῇ μὲ χίλιες γκρίνιες.

Ἦξερε βέβαια, ὅτι μιὰ μέρα θὰ γινόταν διάσημος καὶ πλούσιος καὶ τιμημένος. Ἦξερε ὅμως ἐπίσης ὅτι θὰ περνοῦσε ἀρκετὰ χρό- νια στὸν ἀγῶνα καὶ στὴν φτώχεια.

Μποροῦσε λοιπὸν, ὡς ἄνθρωπος τίμιος καὶ εὐσυνείδητος, νὰ ἀρπάξῃ τὸ νέο ἐκεῖνο κορίτσι, τὸ ὑπέροχο ἐκεῖνο κορίτσι, νὰ τὴν βγάλῃ ἀπὸ τὸ πλῆθος περιβάλλον τοῦ καὶ νὰ τὸ ρίξῃ μέσα στὴ σαπὶλα τοῦ Καρτιέ Λατέν, ὅπου ὁ κόσμος ἐργάζεται μέχρις ὅτου τσακισθοῦν τὰ κόκαλα του; Μποροῦσε νὰ τὴν καταδικάσῃ σὲ στενήστερη σὲ στενὸν στενωπὸν καὶ σὲ δακρυὰ καὶ σιγὴν, ἔξω.

4

τελισμούς ποὺ θὰ ἦσαν γι' αὐτόν, τὸ ἀντάλλαγμα τῆς μελλοντι- κῆς του φήμης καὶ δόξης;

Μποροῦσε ἔστω νὰ δικαιολογηθῇ ὅτι ἡ ἀγάπη τους ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν τοῦ ἄφησε διανοητικὴ διαύγεια ὥστε νὰ κρίνῃ λογικὰ τὰ πράγματα.

Δὲν θὰ ἦσαν ἄραγε ἡ καλλιτέρα ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης του ἂν ἀγνοοῦσε τὴν δική του εὐτυχία καὶ ἐφευγε ἀπὸ κοντὰ της, κάνον- τὰς τὴν προσωρινῶς δυστυχισμένην, γιὰ νὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ μιὰ μελλοντικὴ εὐτυχία γιὰ νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τοὺς ἐφιάλτες τῆς ζωῆς τοῦ Καρτιέ Λατέν;

Ἐπὶ τέλους, μὲ πραγματικὴ πικρία, εἶχε ἀποφασίσει νὰ κάνῃ τὴν μεγάλη δήλωση καὶ σιγά—σιγά, μολονότι ἀπελπιμένη, ἡ Λετίσια δέχθηκε τὴν θυσία.

Ἐμνε πλεον ἡ τραγικὴ μέρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Τὰ μάτια της τὸν ἀγκάλιασαν μὲ λαχτάρα γιὰ νὰ ἀρπάξουν καὶ νὰ ζωγρα- φίσουν ζωρὰ μέσα σὲ μνημονικὴ τῆς τῆς εἰκόνας του. Στὸ τέ- λος εἶχε ρίξει τὰ χέρια γύρω ὅπ' τὸν λαιμὸ του, εἶχε κρεμασθῇ τὰ μαλλιά του, τὰ χέρια του, μὲ τρέλλα καὶ ἀμέτρητα φίλια.

Τότε μὲ μιὰ παραξενὴ παθητικὴ ἀξιοπρέπεια, εἶχε τραβηχθῇ ἀπ' αὐτόν, λέγοντάς του τρυφερά.

—Νὰ μὲ σκέπτεσαι κάπου—κάπου. Τοῦ ἔδωσε μιὰ τούφα ἀπὸ τὰ κατὰμαυρα μαλλιά της, ἔκανε μεταβολὴ καὶ ἔφυγε.

Ὁ Γκρέζ στέναζε στὴν ἀνάμνηση τῆς σκηνῆς ἐκείνης καὶ κύτταξε ἄγρια τὸ σιδερένιο περίβλημα τῆς γεφυρᾶς.

—Τρέλλα! Τρέλλα, μοιρολόισε. Τὰ μάτια του ἔπεσαν πάνω στὴν ἔγχρωμη σκηνὴ τοῦ ποταμοῦ, σὲ τὴν πολυχρῶμη βαρκούλα μὲ τὰ ἄσπρα πανιά, σὲ τὴν μαοῦνη ποὺ σκόνταν δεξιά καὶ ἀριστερὰ τοῦ ποταμοῦ.

—Χρώματα! Ἀρμονία! Ζωὴ! ψιθύρισε... Πρέπει νὰ ἐργα- σθῶ. Εἶναι ἀπαραίτητο. Ἡ δουλειὰ συγκρατᾷ τὸ λογικὸ τοῦ ἀν-θρώπου ὅταν αὐτὸ ἔχῃ τάση νὰ φύγῃ. Θὰ δοκιμάσω νὰ ζωγρα- φίσω καὶ σήμερα.

Σὰν νὰ εἶχε ἀναξωογονηθῇ ἀπὸ τὴν ἀπόφαση, ὥρθωσε τὸ ὄρατο τοῦ ἀνάστημα καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀποφασιστικά. Τὸ Πα-ρίσι προηέξεν τὸν καταστημάτων τους. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ, ἕνα βι- τακτοποιώντας τὰ βιβλία ἐνὸς ὑψηλοῦ ραφιοῦ. Ὁ Γκρέζ

ἦν ἰδὴ ἦταν σηκωμένη σὲς μύτες τῶν ποδιῶν της, μὲ τὰ χέ-σπερ φουστάνι της τραβιόταν πρὸς τὰ πάνω ἀποκαλύπτοντας δύο ὠραίες νεανικὲς γάμπες.

Ὁ καλλιτέχνης τὴν κύτταξε μὲ θαυμασμό. «Ἄν καὶ τὸ ὑπόλοι- πο εἶναι τόσο γοητευτικὸ,» σκέφθηκε, «ἴσως θὰ ἔχω ἀνακαλύψει ἕνα ὠραῖο μοντέλο».

Μπήκε μέσα σὲ μισοσκότεινο βιβλιοπωλεῖο καὶ ἔκανε πὺς ἐ- ξετάζει κάποιο τόμο. Ἀκούοντάς τον, ἡ νέα, γύρισε, κάθισε πάνω στὴν σκάλα της, ἔβαλε τὸ χέρι της σὲ τὴν πηγούνη της καὶ περιμενε ἦρεμα νὰ σηκώσῃ ὁ ἐπισκέπτης τὸ κεφάλι του.

Ὅταν ὁ Γκρέζ σήκωσε πρᾶγματι τὸ βλέμμα, ἔμεινε σὰν ἀπο- λιττότατο φουστάνι, ποὺ ἄφηνε νὰ φαίνονται ἀρκετὰ σαφεῖς οἱ ὅμορφες γραμμὲς τοῦ σώματός της. «Ἐνα ἄσπρο μαντῆλι σκέπα- στὸ Παρίσι—ἔτσι σκέφθηκε ὁ Γκρέζ—ἦταν σὲ ἀπίστευτο βαθμὸ ἡσυχαιό. Τὰ χαρακτηριστικὰ της ἦσαν καθαρά καὶ τὸ ὕψος της ἦταν παιδικό.

Μιὰ καλλιτεχνικὴ ἀνατριχίλα συνεχλόνισε τὸν Γκρέζ. Ἐπιτέ- λους εὗρισκε ἕνα μοντέλο! Τὸ μοντέλο τῆς ἀγνότητος. Ἡ νέα τοῦ χαμογελοῦσε ἀπὸ ψηλά.

—Ἐχετε... τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ πῆτε τὸ ὄνομά σας, δεσποινὶς νακαλύψετε.

Ἡ νέα γέλασε.

—Κύριε, εἰσαθε ὁ μόνος καλλιτέχνης μέσα στὸ Παρίσι ποὺ δὲν ξέρει τὸ ὄνομά μου, εἶπε. Εἶμαι ἡ Ἄννα Γαβριέλλα Μπαμπιτύ.

Π Α Ν Θ Ε Ο Ν

Ὁ πατέρας μου ἔχει αὐτὸ τὸ κατὰστημα. Σὰς γνωρίζω. Εἰσαθε ὁ Ζάν Γκρέζ. Εἶδα τὴν εἰκόνα σας «Ὁ Τυφλός», γιὰ τὴν ὁποίαν μιλεῖ ὁλόκληρο τὸ Παρίσι. Εἰσαθε καὶ μέλος τῆς Ἀκαδημίας, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Μὰ πὺς τὰ ξέρετε ὅλα αὐτὰ; Πὺς μὲ γνωρίσατε; ρώτησε ὁ Γκρέζ.

—Σὰς εἶδα μὲ τοὺς φίλους σας, τὸν Ντενιέρ, τὸν συγγρα-φέα, τὸν γλύπτη Πιγκάλ, τὸν Φραγκονάρ καὶ ἄλλους. Ἐρχονται ὅλοι ἐδῶ καὶ μοῦ κάνουν ἔρωτα. Ὁ Ντενιέρ λέει ὅτι εἶμαι τὸ ὠραιότερο κορίτσι τοῦ Παρισιῦ. Ἐσεῖς τί γνώμη ἔχετε, κύριε; Γιὰ ποῖο λόγο δὲν ἦλθατε ποτὲ στὸ κατὰστημα; Μιλήστε μου γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας.

Ὁ Ζάν γέλασε, καὶ σκέφθηκε ἀμέσως ὅτι ἦταν τὸ πρῶτο γέ-λιο τοῦ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε φύγῃ ἀπ' τὴν Ρώμην. Πῆρε μιὰ κάπας εἰρωνικὴ στάση, τίναξε πίσω τὸ ὠραῖο του κεφάλι καὶ εἶπε:

—Θέλετε τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς μου, δεσποινὶς; Πολὺ εὐχα-ρίστως. Γεννήθηκα πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια στὸ Τούρνιου, τῆς Βουργουνδίας, γυιὸς ἐνὸς πτωχοῦ ἀλλὰ τιμίου κτίστου. Ὁ πατέρας μου ἤθελε νὰ μὲ κάνῃ ἀρχιτέκτονα. Ἐγὼ λάτρευα τὴν ζωγραφι-κή. Ἦλθα στὸ Παρίσι καὶ γράφτηκα στὴν Βασιλικὴ Ἀκαδημία. Ἦμουν ἀξιολύπητος. Οἱ συναδελφοί μου μὲ κοροῖδευαν ἐπειδὴ ἦμουν ἀπότομος, ἄξεστος καὶ εἶχα χωριάτικες συνήθειες. Μὲ κοροῖδευαν ἐπίσης ἐπειδὴ εἶχα παραξένες ιδέες περὶ ζω-γραφικῆς. Ὁ Φραγκονάρ ζωγράφιζε τίς κυρίες τῆς Αὐλῆς. Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχαν μανία νὰ ζωγραφίσουν πάντα τίς ἀριστοκρατίτσες.

Ἐγὼ ὅμως προτιμοῦ-σα νὰ ζωγραφίσω ἀν-θρώπους τοῦ λαοῦ. Δὲν μποροῦμε νὰ να-στε ὅλοι αὐλοκόλα-κες, δεσποινὶς μου. Ἐνοιωθὰ καὶ νοιώ-θω ἀκόμη, ὅτι ὁ τα-πεινὸς κόσμος εἶναι ἡ ψυχὴ ἐνὸς Κρά-τους καὶ ὅτι ἓνας καλλιτέχνης ἔχει ὑ-ποχρέωση νὰ ἀσκο-λεῖται μὲ ψυχὴ καὶ ὅχι, σὰν τὸν φίλο μου Φραγκονάρ, μὲ τοὺς ἡλιθίους ἔρωτας τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλ-λου. Φυσικά, ἦμουν πολὺ πτωχός. Κανεὶς δὲν ἐκτιμοῦσε τὴν ἐρ-γάσίαν μου στὴν σχο-λή, ἐκτός ἀπὸ τὸν Πιγκάλ, τὸν πιστὸ Πιγκάλ, ποὺ μὲ ἐνε-θάρρυνε πάντοτε. Τό-τε ζωγράφισα τὴν εἰ-κόνα ἐνὸς πατέρα πτωχικῆς οἰκογενείας ποὺ διάβαζε τὴν Βί-βλο πρὸ παιδιὰ του. Ἰσως εἰδατε τὴν εἰκόνα. Ὁ κύριος Λα Αϊβ-βὲ Ζισυλλὺ τὴν ἀγόρασε καὶ τὴν ἔδειξε σ' ὅλους τοὺς φίλους. Κανεὶς ὅμως δὲν πίστεψε ὅτι τὴν εἶχα κάνει ἐγὼ μόνος μου. Ἀ-ναγκάσθηκα λοιπὸν νὰ ζωγραφίσω μιὰν ἄλλην, αὐτὴ ποὺ ἀναφέρα-τε, τὴν εἰκόνα τοῦ «Τυφλοῦ». Ἄ ν α γ κ α σ θ η κ α ν νὰ μὲ πιστέψουν ὕστερα ἀπ' αὐτό. Ὁ καλὸς λοιπὸν Ντενιέρ ἔγραψε ἄρ-θρο γιὰ μένα καὶ μὲ ὠνόμαζε «ζωγράφου τοῦ λαοῦ» καὶ ὁ Πιγκάλ μὲ παρυσίασε στὴν Ἀκαδημία. Αὐτὰ ἐγιναν πέρασιν τὸ καλοκαίρι. Τὰ μάτια τοῦ κοριτσιῦ ἦσαν καρφωμένα σ' αὐτόν.

—Καὶ ποῦ εἴσατε ἀπὸ πέρασιν ἔως τώρα; ρώτησε.

—Στὴ Ρώμην.

—Καὶ κάνετε τί;

Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου σκοτεινίωσε.

—Ὁ ναι, τίποτε, εἶπε.

Ἡ νέα κούνησε τὸ κεφάλι. Κάτω ἀπὸ τίς ὠραίες της μποῦ- κλες, οἱ σκέψεις στριφογύριζαν, σκέψεις γεμάτες ὑπολογισμούς.

«Τοῦτος ἐδῶ εἶναι πολὺ ἀπλοϊκός, ἔλεγε μὲ τὸ μυαλό της. Στὴν Ρώμην θὰ γνώρισε καμμιὰ κοπέλλα, θὰ τὴν ἀγάπησε καὶ τώρα εἶναι μελαγχολικός. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸν ἐγκατέλειψε... Θὰ τὸν θεραπεύσω ἐγὼ».

Ἀπλῶσε τὰ ἀφράτα ἄσπρα χέρια της.

—Κατεβάστε με, διέταξε.

Ὁ καλλιτέχνης ἔκανε δύο βήματα κι' αὐτὴ ἔπεσε μέσα στὰ

Π Α Ν Θ Ε Ο Ν

χέρια του. Γιὰ μιὰ στιγμή ἔμεινε σφιγμένη κοντὰ του, κοκκίνισε καὶ τὰ χεῖλη της τρεμούλιασαν. Ὑστερα τὸν ἔπρωξε ἐλαφρά.

—Ἰσως ἔλθετε αὔριο; τοῦ εἶπε.

Ὁ Γκρέζ πῆγε τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὴν πιὸ ἄλλη, ἐπὶ ἕνα μῆ-να. Τὸ πρόσωπο της καὶ τὸ σῶμά της τοῦ ἔκαναν ἐντύπωση, ἀλλ' ὡς μοντέλο μονάχα. Ὡς γυναίκα; Σήκωνε τὴ σκέψη κάνοντας αὐ-τὸ τὸ ἐρώτημα στὸν ἑαυτὸ του. Ἦταν νέα καὶ θερμὴ καὶ χαδιάρη σὰν γάτα, ἕνα διασκεδαστικὸ κοριτσάκι μ' ἄλλα λόγια, μὲ τὸ ὁ-ποῖον μποροῦσε νὰ περᾷ μιὰ—δύο ὥρες εὐχάριστα. Τὸν βοηθοῦσε νὰ ξ ε χ α σ η. Μιὰ μέρα θὰ τῆς ἔκανε τὸ πορτραῖτό της.

Καὶ ἔαφνικά τὰ πράγματα μετέδρασαν. Ἐὰ πρῶτὴ τὴν βρῆκε νὰ φορῇ κατὶ ὠραία σκουλαρίκια. Τὴν συνεχάρη γι' αὐτὰ.

—Ἀχ! κύριε, στέναξε ἡ νέα, ὅλοι οἱ πελάται μου νομίζουν ὅτι μοῦ τὰ χαρίσατε ἐσεῖς. Νομίζουν ὅτι θὰ παντρευτοῦμε.

Νὰ παντρευθοῦν! Ὁ Γκρέζ κοκκίνισε ἀπ' τὸν θυμὸ του καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικά τυπικὰ κοπλιμέντα, ἔφυγε καὶ τράβηξε σὲ δωμάτιό του τῆς ὁδοῦ Πετι Λιόν. Ἐμνε ἔκει ἐπὶ τέσσαρες ἡ-μέρες. Δὲν θὰ ξαναπήγαμε ποτὲ στὸ βιβλιοπωλεῖο.

Τὴν ἑπόμενη ἡμέρα, ἀκούσθηκαν δυνατὰ κτυπήματα στὴν πόρ-τά του. Ὅταν τὴν ἀνοίξε, ἡ Ἄννα Γαβριέλλα καὶ μιὰ ὑπηρέτριά της μῆλχαν γρήγορα μέσα. Ἡ κόρη τοῦ βιβλιοπώλου γονάτισε μπροστὰ στὸν καλλιτέχνη.

—Ὁ! Κύριε, αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορο. Λέγουν ὅτι μὲ παρατήσα-τε. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀνεχθῶ. Ὅλα λοιπὸν τὰ ὠραία λόγια σας δὲν σημαίνουν τίποτε; Ἦμουν ἀθῶα καὶ τὰ πίστευα. Πρέπει νὰ μὲ πάρτετε γυναικα σας, κύριε. Θὰ πεθάνω ἂν ὀργηθῇτε. Θὰ πη-δήσω στὸν Σηκουάνα

σήμερα μάλιστα. Ἐξε-τέθηκαν ποῦ ἦλθα τώρα στὸ δωμάτιό σας. Σὰς ἔκτετω. Σὰν ἐντιμὸς ἄνδρας, πάρετέ με γο-ναϊκά σας!

Ἀπολιθωμένος, σα-πισμένος, ζαλισμένος, κύτταξε τὸ κούλουρια-σμένο ἐκεῖνο σῶμα ποὺ σερφόταν στὰ πόδια του, ποῦ τοῦ ἐσφιγγε τὰ γόνατα; Κύτταξε τὸ νεανικὸ πρόσωπό της ποὺ ἦταν πλημμυρισμέ-νο ἀπ' τὰ δάκρυα. Ἐ-νοιωπε πρὸς στυμνὴν τὸν ἐστυά του ἀδύνατο.

Ἐπὶ μερικὰ δευτερό-λεπτα θυμήθηκε τὴν Λετίσιαν, τὴν ἀγαπημέ-νην τοῦ Λετίσιου. Ὑστε-ρα ὑπέκυψε.

Τὴν ξανακύτταξε καὶ θυμάσε τὰ ἀγνά καὶ ἄθῶα χαρακτηρι-στικά της, τὰ ὁποῖα θὰ ἀποθανάτιζε ἀργότερα μὲ τὸ πινέλο του. Ἐ.

σκυψε καὶ τῆς χάιδετο τὸ κεφάλι.

—Καλὰ, Ἄννα, ψιθύρισε μὲ στοργή. Θὰ κάνω ὅ,τι θέλεις.

Καὶ δὲν παρετήρησε ὅτι τὰ μισοκλεισμένα βλέφαρά της ἔκρυ-βαν μιὰ λάμψη θριάμβου ποὺ κοροῖδευε τὰ δάκρυά της.

Ὑστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἓνας ἄνθρωπος πρόωρα γηρασμέ-νος, σισματημένος στὴ γέφυρα τοῦ ποταμοῦ διάβαζε ἕνα ἔγγρα-φο ποὺ εἶχε ὡς τίτλο, «Συμβόλαιον διαζυγίου τοῦ Ζάν Μπατίστ ἀπὸ τὴν Ἄννα Γαβριέλλα Γκρέζ». Ἡ τραγικὴ φάσμα εἶχε τελειώσει.

Θυμήθηκε τὰ τρεμερὰ χρόνια τοῦ γάμου του. Ἡ φήμη του εἶχε μεγαλώσει καὶ ἡ ἀτιμία τῆς γυναίκας του ἐπίσης. Ὅλο τὸ Παρίσι μιλοῦσε γι' αὐτήν. Τοῦ εἶχε κλέψει τίς οἰκονομίες του, εἶχε παραμελήσῃ τὰ παιδιὰ της, εἶχε μετατρέψῃ τὸ σπίτι του σὲ πραγματικὸν κακόφημο σπίτι, ἐνῶ αὐτὸς τὴν εἶχε κάνει διάσημην ὡς μοντέλο τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπο φάνερωνε τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν ἀθωότητα. Ὑστερα, σιγά—σιγά, τρυφερά, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν πριγκίπισσα Λετίσιαν.

«Ναι, ἀγαπημένε μου Γκρέζ», ἔλεγε ἡ ἐπιστολὴ, εἶμαι τώρα μιὰ καλὴ μητέρα. Ἡ μεγαλειότητα κό-η μου εἶναι τόσο ὠραία ὥστε θάταν ἕνα θαυμάσιο μοντέλο γιὰ τοὺς πίνακές σου. Ὁ ἄν-δρας μου μοῦ λέει ὅτι εἶμαι ἀκόμη νέα καὶ ὠραία. Τόσο πολὺ μὲ ἀγαπᾷ ἀκόμη. Τὴν εὐτυχία μου τὴν χωρῶ σ' ὅ, ἔσένα καὶ σ' ἄ-γαπῶ γιατί μὲ ἐμπόδισες ἀπὸ τοῦ νὰ σ' ἀγαπήσω».

Ὁ Ζάν Γκρέζ ἔσκυψε τὸ κεφάλι. «Οἱ καρποὶ τοῦ ἱπποτισμοῦ» ψιθύρισε.

ΚΛΩΝΤ ΛΥΚ

5

ΕΙΣΕΤΑΣΑΤΕ ΜΟΝΟΙ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ!..

Σφυγμοί και άναπνοές.— Η έλαστικότητα
του στήθους.— Το νευρικό σύστημα.—
Μάτια και αυτιά.

Νά ένα ερώτημα άπολύτως γενικής φύσεως. Φυσικά, όταν κα-
νείς άμφιβάλλη γι' την υγεία του, πηγαίνει στο γιατρό. Εύτυ-
χώς ή δυστυχώς, οι περισσότεροι άνθρωποι, άνδρες και γυναίκες
είναι αισιόδοξοι γιά τον εαυτό τους και δεν άρχίζουν νά άμφι-
βάλλουν γιά την υγεία τους, παρά μόνον όταν είναι άργά, όταν
δηλαδή κάθε άμφιβολία είναι περιττή.

Δέν θέλω βέβαια νά ζημιώσω τους γιατρούς, άφου είμαι για-
τρός κι' εγώ ο ίδιος. Άλλά, άναχωρώντας άπ' τό γεγονός, ότι ο
περισσότερος κόσμος δέν πηγαίνει στο γιατρό, άν δέν άισθανθή
πόνους ή πυρετό, σάς ύποδεικνύω μερικά πρόχειρα μέσα γιά νά
κάνετε ένα γενικό έλεγχο του εαυτού σας, μιά γενική επιθεώρηση
της υγείας σας, διασκεδάζοντας ταυτοχρόνως.

Σφυγμοί και άναπνοές

Σταθήτε μπροστά σέ μιά κοινή ξύλινη καρέκλα. Κυττάξτε την
σταθερά επί μερικά δευτερόλεπτα, ύστερα, έντελώς ξαφνικά, σκύ-
ψτε πάνω άπ' την καρέκλα και άρπάξτε μέ τό δέξιο χέρι ή ράχη
της. Φωνάξτε τότε ένα φίλο σας ή μιά φίλη σας νύ μετρήσει τους
σφυγμούς σας. Άν είναι γύρω άπ' τους 72, είναι έν τάξει. Μετρή-
στε και τίς άναπνοές σας. Άν είναι περί τις 20, είναι επίσης
έν τάξει.

Τώρα άνεβήτε στην καρέκλα πρώτα μέ τό άριστερό πόδι, ύ-
στερα μέ τό δεξί. Κατεβήτε πάλι, πρώτα μέ τό άριστερό πόδι και
ύστερα μέ τό δεξί. Μή βιάζεσθε. Κάνετε σάν νά περπατούσατε
στον δρόμο πηγαίνοντας σέ μιά όχι έπείγουσα εργασία. Άνεβοκα-
τεβήτε στην καρέκλα είκοσι φορές. Ύστερα σιόπ. Οι σφυγμοί
είναι τώρα περί τους 120 και οι άναπνοές σας έχουν άνεβή στις
26 περίπου. Περιμένετε δυό λεπτά. Πρέπει σ' αυτά τό δυό λεπτά,
σφυγμοί και άναπνοές νά έχουν κατεβή στους κανονικούς αριθ-
μούς. Άν έχουν μείνει σέ ένδιαμέσους — π. χ. στους 100 μέ 23 —
καλά θά κάνετε νά πάτε σ' ένα γιατρό. Δέν θέλετε νά πάτε; Τό-
σο τό χειρότερο γιά σάς.

Η έλαστικότητα του στήθους.

Μετρήστε τώρα την περιφέρεια του στήθους σας. Άς υποθέ-
σωμε ότι είναι 80 εκατοστά. Άναπνεύστε βαθιά και ξαναμε-
τρήστε. Άν είναι λιγώτερο άπό τό 80 εκατοστά, δέν αξίζετε
πολλά πράγματα. Νά κάνετε γυμναστική γιά νά έπιτύχετε κάποια
έλαστικότητα του στήθους σας. Ένα στήθος χωρίς έλαστικότητα
προσβάλλεται εύκολώτα από βρογχικά νοσήματα. Άν είναι 83
εκατοστά, έχει καλώς. 84 είναι άκόμη καλλίτερα. 85 είναι θαυμά-
σιο. Προσέξτε γιάτί παίξει σπουδαίο ρόλο ή αύξησις της περιφε-
ρείας μέ την άναπνοή, δηλαδή ή έλαστικότητα του στήθους.

Και τώρα, άναπνεύστε δυό τρείς φορές κανονικά, πάρτε μιά
δυνατή άναπνοή, πάρτε ένα ρολόι πού σημειώνει τό δευτερόλεπτα
και κυττάξτε πόσα δευτερόλεπτα θά βαστάξετε χωρίς άναπνοή.
Άν φθάσετε επάνω άπό τό 55, οι πνεύμονές σας είναι υγιέστα-
τοι. Κάτω άπ' τό 50, κάτω άπ' τό 45, οι πνεύμονές σας δέν αξί-
ζουν πολλά πράγματα. Μήν άπελπίζεσθε βέβαια. Περιποιηθήτε
τον εαυτό σας και κάνετε γυμναστική. Μήν ξεχνάτε ότι οι άθλη-
τριες πού βλέπετε στον στίβο ή στον κινηματογράφο, μπορούν νά
κρατήσουν την άναπνοή τους επί 90 έως 100 δευτερόλεπτα, οι δέ
άθληται επί 120 έως 150 δευτερόλεπτα.

Τό νευρικό σύστημα.

Άς δοκιμάσωμε τώρα τό νευρικό σας σύστημα. Είναι εύκολο
πράγμα. Τά μάτια σας λένε πολλά πράγματα. Κυττάξτε έξω άπό
τό παράθυρο. Σταθεροποιήστε τό βλέμμα σας στο πιο μακρινό
άντικείμενο πού φαίνεται. Μήν τά άνοιγοκλείνετε. Άφήστε τον
φίλο σας ή τη φίλη σας, νά βάλη μπροστά στό μάτια σας μιά ά-
καμμένη ηλεκτρική λάμπα. Τά βλέφαρά σας κλείουν άμέσως; Έν

τάξει. Ξανακυττάξτε τό μακρινό αντικείμενο επί μερικά δευτερό-
λεπτα. Τώρα κυττάξτε τό βιβλίο πού ο φίλος σας βάζει άκρι-
βώς κάτω άπ' τη μύτη σας. Τά βλέφαρά σας κλείουν άμέσως
έν τάξει. Άν όμως σέ μιά άπ' αυτές τίς περιπτώσεις δέν κλεί-
σουν άμέσως, πηδήξτε άπό τό παράθυρο (άν βέβαια είναι χαμη-
λό...) και τρέξετε σ' ένα γιατρό.

Τά μάτια και τ' αυτιά.

Γιά νύ δοκιμάσετε τά μάτια σας, γράψτε σ' ένα χαρτί μερικά
ψηφία ύφους δυό περίπου εκατοστών και βάλτε τό χαρτί σέ άπό-
εχετε άνάγκη άπό γυαλιά.

Θέλετε νά δοκιμάσετε τ' αυτιά σας; Κι' αυτό είναι εύκολο.
Πάρτε ε' α κοινό άνδρικό ρολόι, δώσατέ το στο πρόσωπο πού σάς
βοηθεί στό πείραμά σας, κλείστε τά μάτια σας και πέστε στον
συνεργάτη σας νά πλησιάσθ ή άθόρυβα και ύστερα νά άπλώσθ τό
χείρι μέ τό ρολόι. Μόλις άρχίσετε ν' άκούετε τους κτύπους του,
φωνάξτε «στόπ» στον συνεργάτη σας και μετρήστε την άπόστα-
ση μεταξύ ρολογιού και αυτιού σας. Είναι τουλάχιστον 20 εκατο-
στά; Τό αυτί σας είναι έν τάξει. Άν όχι, επισκεφθήτε τον ότο-
λόγο σας. Τί διάβολο, άνθρωπος είναι κι' αυτός και πρέπει νά ξήσθ.

Γενική κατάστασις του οργανισμού.

Τώρα σταθήτε όρθιος μέ τό πόδια ένωμένα, άπολύτως ένω-
μένα. Κατεβάστε τά χέρια σας, κλείστε τά μάτια σας και μείνετε
ένι ότι ύποφέρετε άπό ίλιγγο ή έχετε κάποια άλλη πάθηση. Με
πρώτη εύκαιρία, συμβουλευθήτε τον γιατρό σας. Άς υποθέσωμε
όμως ότι τά καταφέρατε καλά σ' αυτό τό πείραμα. Δοκιμάσωμε
τότε ένα άλλο: Κλείστε τά μάτια σας, όπως πριν, αλλά σηκώσε-
τε τό ένα πόδι και άφήστε τό άλλο σταθερό. Μπορείτε νά χρησι-
μοποιήσετε τό χέρι γιά νά κρατήσετε την ίσορροπία σας. Άν
όμως μέσα σέ 20 δευτερόλεπτα άναγκασθήτε νά κατεβάσετε και
σας δεχθούν, είτε άνδρας είτε γυναίκα.

Άλλο πείραμα. Σταθήτε όρθιος και τεντώστε όριζοντίως τά
χέρια. Κλείστε όλα τά δάκτυλα, εκτός από τους δείκτες, οι όποιοί
πρέπει νά δεικνύουν δεξιά σας και άριστερά σας. Γλείψτε τά μά-
τια, όπως πριν, λυγίστε όριζοντίως τά χέρια, εις τρόπον ώστε, οι
δυό δείκτες σας νά έγγίξουν την άκρη της μύτης σας, χωρίς δι-
σταγμό, γιάτί άλλοιώς θά σάς πώ ότι εισθε άνίκανος γιά δύ-
σκολα σπόρ και άπωσήποτε μετρώτατος γιά σωφέρ ή άεροπόρος.

Τονίζω ότι όλα αυτά εφαρμόζονται γιά σωφέρ ή άεροπόρος.
Πάρτε μιά ίσια γραμμή επάνω στο δάπεδο, ένα ίσιο σανίδι,
π. χ. ή δέκα πλακάκια στην σειρά. Περπατήστε επάνω στην
γραμμή, μέχρι τέλους του δωματίου. Ύστερα κάνετε τον ίδιο δρό-
μο πρὸς τό πίσω. Ήπαναλάβετε τό ίδιο πείραμα μέ μάτια
κλειστά.

Ήπαναλάβετε πιο τελειοποιημένα τό γύμνασμα αυτό. Κανονί-
σετε ένα σταθερό βήμα — π. χ. 50 εκατοστά του μέτρου κάθε
βήμα — προχωρήστε μέ τό σταθερό αυτό βήμα ως τό τέλος του
δωματίου και όπισθοχωρήστε. Ύστερα κάνετε τό ίδιο μέ κλειστά
μάτια. Αυτό τό πείραμα είναι θαυμάσιο γιά νά δοκιμάσετε την
ίσταση της ίσορροπίας σας. Άν πέσετε ή άν βγήτε πολύ έξω
άπ' την γραμμή, καλά θά κάνετε νά μὴν άνακατευθήτε μέ άκρο-
βασίες και άεροπορία.

Οι δοκιμές αυτές δέν θά σάς στοιχίσουν τίποτε. Θά περάσετε
μόλις ένα εύχάριστο την ώρα σας. Άν έπιτύχετε σέ όλες, εί-
στε ένα θαυμάσιο ύπόδειγμα υγείας και θύ ξήσετε πολλά
χρόνια.

ΓΟΥΙ ΜΠΛ ΣΛΕΤΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

-Ο γάμος, εί- πε ο Μπίλ

Χόουκς, είναι ένα λα-
χείο και οι φίλοι εί-
ναι φείδια μέσο στα χόρτα.

Οι ναυτικοί πού ήσαν συγκεντρωμένοι στο Πύρι Χόλ, άκου-
σαν μέ σεβασμό τά λόγια του Μπίλ Χόουκς.

Ο μικροκαμωμένος Αύστραλός πού μ' ένα χαρτί κι' ένα μο-
λύβι στο χέρι περίμενε κοντά στον Μπίλ, τον κύτταζε μ' άγωνία.
Του έτεινε τό χαρτί και τό μολύβι, άλλ' ο Μπίλ άρχισε ήδη την
ιστορία του, άδιαφορώντας γιά τον Αύστραλό.

—Θυμάστε τον Σάμ Μπούλ, πού ήταν ναύτης στο «Λαίδη Άν
Γκρέυ». Έγώ μέ τον Σάμ είμαστε φίλοι. Μου άρεσε πολύ ο Σάμ.
ήταν ένα καλό παιδί μέ καλό χαρακτήρα. Μόνοι κάπως υπερβο-
λικά ρωμαντικός. Πάντοτε είχε φίλενάδες.

Έγώ δέν τά πολυκνηγούσα τά κορίτσια, γιάτί έχω την γνώ-
μη ότι τά κορίτσια είναι καλά μόνο γιά λίγη διασκέδαση.

Όπωσδήποτε εγώ μέ τον Σάμ βλέπομασε συχνά και πολλές
φορές του έδωσα καλές συμβουλές όπως και τον έσωσα άπ' τίς
σκοτοφρές — μπορείτε νά μέ πιστέψετε.

Έξαφνα ο Σάμ τά έφτιαξε
μέ την Μόλλυ Γκρέιβ και ήξερα ότι
ο φίλος μου έμπαινε στό βάσανα.

Βλέπετε, γνώρισα την Μόλλυ. Εί-
χα πάει ήδη μαζί της περίπατο μερι-
κός φορές. Ένα άδύνατο και μικρό
πλάσματάκι, ήταν ή Μόλλυ, άλλ' όσο πιο
μικρόσωμος είναι οι γυναίκες τόσο
είναι χειρότερες, έτσι τουλάχιστον ξε-
γω εγώ. Όλο κολπάκια και χαμόγε-
λα και σκέτσα και ποτέ δέν ξέρει
κανείς τί σκέπτονται.

Μέσα στό μάτι της Μόλλυ, ίδί-
ως υπήρχε μιά λάμψη πού δέν μου
άρεσε καθόλου, μιά έπιφυλακτικότητα
πού φάνερωνε ύπολοισμό, σάν νά πε-
ρίμενε την εύκαιρία νά σέ γραλώσθ
γερά και νά μὴν σ' αφήσθ ύστερα.
Και μιά γλώσσα! Θεέ μου, είχα μα-
λώσει μιά φορά μέ της και δέν
ξαναμάλωσα, γιάτί την παράτησα.

Γι' αυτό όταν είδα τον Σάμ νά
γυρνά μαζί της, σκέφθηκα ότι τό ξεμ-
πέδεμμα θά ήταν εύκολώτερο. Όχι
γιάτί δέν λυπόμουν τον Σάμ. Ένας
φίλος είναι φίλος. Άλλό κάθε άν-
θρωπος είναι ύποχρεωμένος νά σέ-
πτεται πρώτα τον εαυτό του. Άλλω-
στε, ο Σάμ δέν ήταν άνθρωπος πού
άλλαζε εύκολα γνώμη. Και άφου ο
άνθρωπος είχε κέφι νά πλεύσθ μέ με-
γάλη ταχύτητα μέσα σέ όμίχλη γιά νά
τρακάρη τό πλοίο του σέ βράχους,
δέν ήταν δουλειά μου νά τον έμπο-
δίσω. Πρὸ παντός όταν μέ γλύτωνε
έμένα άπ' τους βράχους μέ την πο-
ρεία του.

Στό κάτω κάτω θάταν καιρός νά
τον σώσω, όπως τον είχα σώσει τόσες
Μονάχα πού υπήρχε και ο γέρος της.

Είχα συναντήσει δυό — τρείς φορές τον Σμάιλερ Γκρέιβ, τον
πατέρα της Μόλλυ. Ένας μανträχαλος έως εκεί πάνω μέ χα-
κίτσα Σατανά. Όταν έξη «κάτι μαζί σας, όρμα επάνω σας σάν
τούρες και σάς κάνει έρωτίσεις μόνον ύστερα από την έφοδο του
και δέν παίρνει ποτέ άπάντηση σ' αυτές τίς έρωτίσεις, γιάτί έως
δου αθάση τό «ύστερα» αυτό έσεις βρίσκεσθε ξαπλωμένος ά-
ναίσθητος... Νομίζετε ότι τό έλαβε αυτό ύπ' όψει του ο Σάμ; Μπάλ

—Μπίλ, φίλε μου, μου είπε μιά μέρα, έχω νά σου ζητήσω
μιά χάρη. Ξέρεις... πρόκειται γιά την Μόλλυ. Τρείς φορές δοκί-
μασα νά της τό πώ ότι... έμείς... εγώ... δηλαδή, άργά ή νωρίς,
κάθε άνδρας... αλλά έκείνη...

—Θέλεις νά πῇ ότι δοκίμασες νά πῇ της Μόλλυ ότι θέλεις
νά παντρευθῇς μαζί της κι' έκείνη δέν σέ άφησε νά της μιλήσθ;

—Ναι, έκανε ο Σάμ κοκκινίζοντας.
—Δέν σέ πιστεύω, Σάμ. Δέν σέ πιστεύω. Ένα κι' ένα κά-
νουν δυό.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ ΟΥΓ'ΙΛΣΩΝ ΜΑΚ ΑΡΘΟΥΡ

ΚΙΝΔΥΝΟΣ - ΘΑΝΑΤΟΣ!

Ο Σάμ μέ κύ-
ταξε γιά μιά στιγμή,
σηκώθηκε άγριέμέ-
νός και έσφιξε τίς

γροθιές του.

—Μπίλ Χόουκς, είπε, θά πάμε τώρα οι δυό μας έξω και
όταν ξυπνήσθ αύριο τό πρωί θά δῇς κοντά σου μιά νοσοκόμα,
μέ τά άσπρα νά κυττάξθ τον σφυγμό σου.

Κατάλαβα ότι θύμωσε.

—Καλά, καλά, Σάμ, είπα. Ξέχασε αυτό πού σου είπα. Λέγα
μου τί θέλεις.

—Νά σου πώ, άπήντησε ο Σάμ καθησυχασμένος. Έγώ και
ή Μόλλυ γυρνάμε μαζί τόσες έβδομάδες τώρα και τό άποτέλεσμα
είναι μηδέν. Πήγαμε μαζί στον κινηματογράφο, πήγαμε στο
θέατρο, άλλα δέν ώρελεί. Κάθε βράδυ άποφασίζω νά της μιλήσω
άλλά κάθε φορά τό μερδεύω. Άντι νά της πώ «Άκουσε, Μόλλυ,
τί θάλέγες άν πηγαίναμε έξω κι' εγώ σέ κανένα παπά», άρχίζω
την φράση μου και άντι νά πώ «παπά» λέγω... κινηματογράφο!
Κι' έτσι πηγαίνομε στον κινηματογράφο, άλλ' όχι σέ παπά. Κα-
τάλαβαίεις;

—Λοιπόν, τί πρέπει νά κάνω γιά
Σάμ;

—Έσυ γράφεις ώρσά. Νά της γρά-
ψης μιά έπιστολή.

—Τρελλάθηκες; Μόλις γνωρίσθ
τό γράψιμό μου, θά γίνθ θηρίο.

—Μή γίνεσαι κουτός. Έσυ γράφεις
την έπιστολή, εγώ την αντιγράφω και
την ταχυδρ μώ.

—Κομμάτια νά γίνθ, είπα.

Κάθισα λοιπόν και έγραψα την έ-
πιστολή, παριστάνοντας τον Σάμ ότι
λατρεύει την Μόλλυ, ότι δέν μπορεί νά
ζήσθ χωρίς αυτήν, ότι αγαπά επίσης
και τον πατέρα της, (αυτών πού δέν κά-
νει έρωτίσεις παρά «ύστερα» μόνον),
ότι θά είναι ένθουσιασμένος μέ ένα
τέτοιο πεθερό κ.π.

Ο Σάμ χοροπήδουσε άπ' την χα-
ρά του. Άρπάξε την έπιστολή κι' έτρεξε
νά την αντιγράψθ.

Την άλλη μέρα πρωί —πρωί, κτύ-
πησαν την πόρτα μου Μόλις άνοιξα εί-
δα μπροστά μου την Μόλλυ. Τό έπόμε-
νο πῶγμα πού ένοιωσα ήταν ότι είχα
κρεμασθ άπ' τον λαιμό μου και μέ φι-
λούσε και μέ χάιδευε κι' έκανε ένα σω-
ρό σαχλαμάρες.

—Ω! Μπίλ, μου έλεγε. Κι' εγώ
πού δέν τό μάνεψα ποτέ! Δέν είτες πο-
τέ λέξη. Καμένο μου παιδί! Άν τό
ήξερα! Πόσο θά ύπόφερες, βλέποντάς
με νά γυρνά μέ τον χαζό τον Σάμ, ενώ
έμένα αγαπούσα στ' αλήθεια. Άλλά
δεν βρά είσαι. Κάλιο άργά παρά ποτέ.
Εύτυχώς πού μου έγραψες αυτό τό γράμμα.

—Έβγαλε μιά έπιστολή και μου την
έδειξε. Ήταν γραμμένη μέ τό χέρι του

Σάμ άλλα ή ύπογραφή ήταν δική μου.

Τότε μπήκα στο νόημα. Φυσικά, όταν είχα γράψθ την έπιστο-
λή γιά τον Σάμ, είχα βάλει και την ύπογραφή μου άπό κάτω, χω-
ρίς ποτέ νά σκεφθώ ότι ο Σάμ θά ίχε την κοιταμάρα, αντιγρά-
φοντάς την, ν' αντιγράψθ και την ύπογραφή μου, τό ζώον!

Άρχισα νά ξεγνώ στην Μόλλυ, άλλα είδα την λάμψη των μα-
τιών της και θυμήθηκα τον πατέρα της τον Σμάιλερ πού έκανε έ-
ρωτίσεις «ύστερα» μόνον και δέν είπα τίποτε περισσότερο.

Είχα δη άργότερα και την όγκω αυτό των ήλιθίων πού λεγόταν
«Σάμ» νά μου ζητά και ρέστα γιάτί, του έκλεψα την γυναίκα!
Μωρέ, μπράβο!

* * *

Ο Μπίλ Χόουκς γύρισε τότε στον Αύστραλό πού περίμενε
άκόμη μέ τό μολύβι και τό χαρτί.

—Γι' αυτό, φίλε μου, είπε, πῆγαίμε σέ κανέναν άλλον νά γρά-
ψθ την έπιστολή σου στο κορίτσι σου. Έγώ, δέν γράφω πιά έ-
πιστολές και ούτε έχω άρεση γιά καμιά μύηση επί διαγιά,

ΟΥΓ'ΙΛΣΩΝ ΜΑΚ ΑΡΘΟΥΡ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Ο «κεραυνός του Μπόστον». — Μία καταπληκτική σταδιοδρομία. — Ντέ-τεκτιβ με ταλέντο. — Για την αγάπη ενός βαρώνου

Εδώ δεν πρόκειται ν' ασχοληθούμε μ' ένα γνωστό θέμα, δηλαδή με τις γυναίκες-αστυνομικούς που υπηρετούν στις διάφορες αστυνομίες της Ευρώπης και της Αμερικής. Πρόκειται εδώ για τις γυναίκες εκείνες που επί σειράν ετών εξήγησαν το δύσκολο επάγγελμα του αστυνομικού-ντέτεκτιβ.

Το επάγγελμα αυτό χρειάζεται μεγάλη εξυπνάδα, ικανότητα, ταχύτητα και προ πάντων σωματική αντοχή, θάρρος και περιφρόνηση της ζωής.

Ο «κεραυνός του Μπόστον»

Νομίζουμε ότι η δάφνη της τιμής ανήκει δικαιωματικώς στην Άλις Νόρδουαϊτ, τόν «Κεραυνό του Μπόστον», όπως την ονόμασαν οι κακοποιοί της Αμερικής, των οποίων επί ολοκληρωθείς δεκάετες υπήρξε ο τρόμος.

Άρχισε τη σταδιοδρομία της από νεαρή ηλικία—από είκοσι χρόνων. Στο εργοστάσιο του πατέρα της έγινε μία μέρα ένα αποτρόπαιο έγκλημα. Ένας εργάτης δολοφονήθηκε μέσα-μεσημέρι και το πτώμα του έτοιμο βρέθηκε σ' ένα μεγάλο ντουλάπι, όπου ανεκαλύφθη μετά 48 ώρες. Η αστυνομία άρχισε τις έρευνές της αλλά το μόνον που εξακρίβωσε ήταν ότι την ημέρα του εγκλήματος κανένας ξένος δεν είχε μπει στο εργοστάσιο. Άρα ο δολοφόνος θα βρισκόταν μεταξύ του προσωπικού του ίδιου εργοστασίου. Πέρασαν όμως αρκετές εβδομάδες χωρίς να διαλευκανθεί το μυστηριώδες έγκλημα. Τότε η Άλις άρχισε για λογαριασμό της μιάν έρευνα. Ρώτησε έναν-έναν τους 280 εργάτες για να μάθει πως πέρασαν την ημέρα τους εκείνη. Περισσότεροι από τους 150 δεν μπόρεσαν να θυμηθούν τι έκαναν ακριβώς την ημέρα εκείνη και έπεσαν σε πολλές αντιφάσεις.

Η Άλις εξηκολούθησε την έρευνά της στους άλλους 110 και απ' όλους ξεχώρισε 12, δηλαδή εκείνους που μπορούσαν να θυμηθούν. Αλλά και μεταξύ αυτών μόνον τρεις έδωσαν σαφείς πληροφορίες. Κι ένας απ' αυτούς, ο Πάτ Τζένσον, διηγήθη περί σφονδύλιου δολοφονίας και του είπε:

— Συλλάβατε τον Πάτ Τζένσον, αυτός είναι ο δολοφόνος! Μου διηγήθηκε λεπτομερώς τα όσα έκανε την ημέρα του εγκλήματος ακριβώς για ν' αποδείξει το άλλοθι!

Πράγματι απέδειχθη ότι ο δολοφόνος ήταν ο Πάτ Τζένσον.

Η καταπληκτική σταδιοδρομία της

Από την ημέρα εκείνη για κάθε έγκλημα μυστηριώδες έκαλειτο η Άλις να το διαλευκάνει και γι' αυτό δεν άργησε να διαθέσει την ικανότητά της αυτή ως επάγγελμα και κατά την διάρκεια της δεκαετούς σταδιοδρομίας της κατώρθωσε να διαφωτίσει 82 εγκλήματα, κλοπές κοσμημάτων, πυρκαϊών, φόνων κλπ. Υποθέσεις, δηλαδή, πολυπλοκώτατες και σκοτεινές τις οποίες έφερε εις πέρας με καταπληκτική επιδεξιότητα. Τρεις φορές συνελήφθη από τους έγκλημά της, αλλά πάντα κατώρθωσε να ξεφύγει. 14 φορές έπληγώθη μάλλον σοβαρά και σε τριάντα δυο περιπτώσεις οι σφαίρες σφύριξαν κοντά της χωρίς να την πληγώσουν.

Μία φορά μάλιστα έσώθη ως εκ θαύματος μέσα σ' ένα σπίτι που οι γκαγκστερς ανετίναξαν με δυναμίτιδα!

Ύστερα... παντρεύτηκε στο Μπόστον

και άφωσιώθηκε στον άντρα της. Έπει δὲ όμως στο Μπόστον δεν μπορούσαν να ζήσουν γιατί είχαν πολλούς έχθρους, πήγαν στη Ρόδο, στο μαγευτικό νησί του Αιγαίου!

Η γυναίκα ντέτεκτιβ με το εξαιρετικό ταλέντο

Μία άλλη γυναίκα-ντέτεκτιβ, της οποίας το όνομα είναι ακόμη στα χείλη όλων των αστυνομικών της Αμερικής, ήταν η Βίβιαν Χούτ, γνωστή στους κακοποιούς με το όνομα «Θειά Χούτ». Αυτή η γυναίκα διεφώτισε τη μυστηριώδη κλοπή του πολυτίμου περιδεραίου μαργαριταριών της εκατομμυριούχου Άστορ, αξίας ενός εκατομμυρίου δολλαρίων, το οποίο έκλεψαν τέσσερες... αδελφές Γκάλοου, ύστερα απ'ε τεςσάρων μηνών έντατικές έρευνες, 16 ταξίδια με αεροπλάνα, τρεις συγκρούσεις με δολοκλήρες συμμορίες και μία πορεία σαράντα χιλιομέτρων μέσα στην Άλάσκα! Η «Θειά Χούτ» επίσης συνέλαβε τους δηλητηριαστές της ήθοποιου Μπεμπόκ και διέλευσαν ένα σωρό άλλα εγκλήματα. Γι' αυτό είναι η μόνη ζώσα αστυνομικός της οποίας ανηγόρη άγαλμα σε μία πλατεία του Αγίου Φραγκίσκου!

Για την αγάπη ενός βαρώνου

Μία άλλη εξαιρετική γυναίκα-ντέτεκτιβ υπήρξε η Μπέττυ Μίγκλ, μία λεπτοκαμωμένη ξανθεία κοπέλλα, η οποία επί σειράν ετών συνεκίνησε ολοκληρωτή την Αγγλία. Ο βαρώνος Τσάπ, γιός ενός εκατομμυριούχου, εξαφανίσθη μία μέρα του 1919 και στο ένομιό του βρέθηκαν αρκετές σταγόνες αίματος. Έπί σειράν εβδομάδων η αστυνομία απησχόλησε τα «λαγωνικά» της άλλ' επί ματαίω. Ένα μόνον πράγμα ήταν βέβαιον. Ο βαρώνος θα έδολοφονήθη. Πέρασαν έτσι τρεις μήνες, όταν μία μέρα διαδόθηκε ότι ο εξαφανισθείς βαρώνος έπέστρεψε στο σπίτι του σώος και άβλαβής. Πολύ σύντομα εγνώσθη ότι ελευθερώθηκε από την κόρη του συμβολαιογράφου Μίγκλκε, μίς Μπέττυ. Και να πως συνέβη αυτό. Η μίς Μπέττυ έσυμπάθησε τον μελαγχολικό νέο από μία φωτογραφία του που είδε στις εφημερίδες. Και με την υπόνοια ότι ο νεαρός βαρώνος δεν είχε δολοφονηθή άρχισε τις έρευνες.

Σκέφθηκε, μελέτησε την υπόθεση, έβγαλε συμπεράσματα, πλη- ανεκάλυψε τον βαρώνο μέσα σ' ένα υπόγειο όπου οι άπαγογείς θάνατο. Κι' όχι μόνον κατώρθωσε να πεθάνη από έναν άργό και όδυνηρό φόνω, αλλά και να διαλευκάνη τελείως την υπόθεση. Έπρόκειτο γι'α μία έρωτική εκδίκηση μίας κυρίας της άριστοκρατίας που έχρησιμοποίησε μερικούς γκαγκστερς.

Η υπόθεση τελείωσε με δυο καταδικές εις θάνατον και με το είδύλλιο της Μπέττυ και του Έδουάρδου Τσάπ που κατέληξε σε γάμο. Η Μπέττυ όμως εξηκολούθησε την αστυνομική της σταδιοδρομία για μερικά ακόμη έτη.

Ύστερα έξεραγή ο παγκόσμιος πόλεμος και διεκόπη η ενεργητική της σταδιοδρομία. Κι' ενώ ο σύζυγός της έμάχετο στο μέτωπο αυτή κατετάγη ως νοσοκόμος του Έρυθρού Σταυρού και έτιμήθη με το στρατιωτικό μετάλλιο. Αν τύχη καμιά φορά Τσάπ θα σ' απαντήσουν:

— Μάλιστα, γνωρίζουμε την «Ντέτεκτιβ από έρωτα»! Η Μπέττυ είναι πράγματι γνωστή σ' όλη τη γύρω περιφέρεια μ' αυτό το όνομα.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Είχαν περάσει περίσσοτερο από δυο μήνες από κείνη τη νύχτα και τώρα ήταν έντελως καλά. Ο Άνδρέας είχε ύποστη για πρώτη φορά στη ζωή του μία έγχειρηση, έξ αιτίας μίας άσυγχώρητης έλαφρότητός του.

Μα πως μπόρεσε να κάνει αυτός ένα τέτοιο πράγμα, λίγες, εβδομάδες πριν παντρευτή κι' ακριβώς βγαίνοντας από το σπίτι της Καικιλίας όπου είχε μείνει αρκετή ώρα κοντά της, όπως κά- δε βράδυ; Πως του ήλθε αυτό το βράδυ ή γελοία εκείνη ιδέα να πάρη στο αυτοκίνητό του για έναν μικρό περίπατο τη χαριτωμένη εκείνη άγνωστη μικρούλα και να πάη να τσακισθή μαζί της ύστερα σ' ένα δένδρο της λεωφόρου; Και πως νά δι- καιολογηθή τώρα στην Καικιλία;

— Μην τὸ σκέπτεσαι κάν, του είπε ο φίλος του γιατρός Στε φάνι, ο οποίος τὸν δέχτηκε στο νοσοκομείο σε μία πολύ σοβαρή κατάσταση. Σκέφτηκες εγώ για σένα και μίλησα στην Καικιλία όταν ήλθε εδώ τρέχοντας το άλλο πρωί του δυστυχήματος. Αλλά οι εφημερίδες είχαν ήδη διηγήθη το επεισόδιο κατά τὸν δικό τους τρόπο κι' έτσι ή άρραβωνιαστικιά σου δεν θέλησε ούτε να μ' άκούσθ. Έτρεξε στο θάλαμο όπου είχαν τοποθετήσει τη φτω- χή νέα που το ξαφνικό καρπύσιο σου την έκανε να συμμετάσχη στη τραγική σου περιπέτεια...

— Μα τί περιπέτεια! Αφού ήταν η πρώτη φορά που την έ- βλεπα και δεν άλλαξαμε ούτε δυο λόγια...

— Ναί! Αν τολμάς πήγαινε να διηγηθής αυτήν την ιστορία στην άρραβωνιαστικιά σου! Να ιδούμε κι' αν σε δεχτή! Η μητέρα της που μου τηλεφώνησε συ- χνὰ για να την πληροφορώ για την κατάστασή σου, όταν έμαθε πως ήσουν πιά εκτός κινδύνου μου ανέθεσε να σου πω ότι όλα τελείωσαν!

— Δεν τελείωσε τίποτε!

— Μα ή άρραβωνιαστικιά σου, για ν' αποφύγη κάθε πα-ράκλησή σου, άρραβωνιάστηκε άμέσως με κάποιον άλλον.

— Τι... με ποιόν;...

— Με τὸν ξάδελφό της που γύρισε από ολίγων ήμε-ρών από το Μεξικό για να κα-ταχθῇ έθελοντής στον άποικια-κό στρατό.

— Διάβολε!

— Κι' επειδή μπορεί να τὸν καλέσουν υπό τα όπλα από την μία στιγμή στην άλλη... γι' αυτό απέφασαν να επισπεύσουν το γάμο...

— Ναί, αλλά τα λογάριασαν χωρίς έμένα. Μπορεί νάκανα επιπόλαια ένα σφάλμα, αλλά κατά βάθος αγαπῶ πραγματικά την Καικιλία και δεν θ' αφήσω να μου την πάρη κανείς άλλος! Μάλιστα αυτή είναι η κατάλληλη στιγμή να κάνω μία δοκιμή!

— Τι θέλεις να κάνης;

— Θα τὰ παίξω όλα για όλα: Κι' αν ή δοκιμή αποτύχη τότε μόνον θα ήσυχάσω.

— Τι φασαρία είν' αυτή, θειά;

Ρώτησε ο νέος τη μητέρα της Καικιλίας που έτρεξε να τὸν στα-ματήσει στον διάδρομο για να μην τὸν αφήσθ και μπε στο σαλόνι, όπου ή κόρη της συνωμιλούσε με τὸν Άνδρέα.

— Τι θέλει εδώ, εκείνος ο κύριος που συζητεί και χειρονομεί έτσι ζωηρά με τὴν άρραβωνιαστικιά μου;

— Μην σ' άκούσης, πρὸς Θεοῦ, τὸν ίκέτευσε με χαμηλή φωνή ή καλή κυρία.

Ύστερα, παίρνοντας τον από το χέρι τὸν παρέσυρε σ' ένα δωμάτιο απ' όπου δεν μπορούσε να ιδῇ, ότι συνέβαινε μέσα στο σαλόνι.

Μας ήλθε, εδώ, εἶπε ξαφνικά χωρίς να τὸν περιμένωμ και... καταλαβαίνεις... δεν τὸν διώξαμε επειδή ο γιατρός του μ'ας είδο-ποίησε ότι δεν πρέπει να μ'ας κάνουν κατάπληξη μερικές του πα-ραδοξότητες γιατί ο Άνδρέας, κατόπιν του δυστυχήματος, έχασε ελῑώς τη μνήμη του... και οὔτε καν φαντάζεται ότι εἶμαι κι' ή

ΥΠΟ Β. ΤΟΤΣΙ

Καικιλ/α...

— Και τί φταίμε εμείς αν σὺ ε' χασες τη μνήμη τ.υ. "Ας ψάξη να τὴν βρῇ, αν μπορῇ, χωρίς ναυχείαι εδώ να μ'ας ένοχλή.

— Ο γιατρός λέει ότι ο Άνδρέας δεν έγινε ακό-

μη τελείως καλά από την διάσειση του έγκεφάλου που έπαθε κι' ότι μία απότομη συγκίνηση μπορεί να τὸν σκοτώσθ. Μου φαί-νεται ότι τὸ ανθρώπινο καθήκον μας...

— Όχι, Όχι. Μην εξακολουθῇς!... Σε μένα δεν περνούν αυτά!.. Τώρα θά φωνάξω την Καικιλία και...

— Ναί! Για να δημιουργήσης κανένα σοβαρό επεισόδιο άκρι-βῶς τώρα που ή Καικιλία κατ' ούτως να τὸν πείσθ να φύγη σή-μερα για το βουνό και ν' αναβληθῇ ο γάμος τους που αυτό, ζητά να γίνη άμέσως τώρα.

— Θα πάω μέσα να τὸν δῶ!...

— Μα δεν θέλεις να καταλάβης, ότι πρέπει να τὸν μεταχειρι-σθῶμε σαν μικρό παιδί; "Αν είχες λίγη λογική δεν θα μιλούσες έτσι;

— Εὐχαριστῶ. Δηλαδή έννοεις να κάνω το κέφι τοῦ α-τιτάλου μου;

— Μὸ γιατί μιλάς έτσι; "Ηθέλα να σου πῶ ότι αν σε ιδῇ ή Καικιλία εδώ... καταλαβαίνεις! Ένώ αν δεν δημιουργήσης κανένα επεισόδιο... ὅριο θά μπορέσετε να παντρευθῇτε με τὴν ήσυχία σας χωρίς ν' ας βαραινῇ ή συνειδησίς για ὅτι συμβῇ τώρα... έξ αι-τίας σας.

— Έξ αιτίας μας; Έπρεπε να τὸ σκεφθῇ αυτός, αντί να...

Δεν μπόρεσε να τελειώσθ τη φράση του όταν ξαφνικά άκού-στηκε από το σαλόνι ο ήχος ένις φιλιού που φανέρωνε άκορετά παραστατικά τὸ αποτέλεσμα της ζωηράς συζητήσεως μεταξύ των δύο νέων.

Αὐτό τὸ άπόροπο γεγονός έκανε τὸν ξάδελφό να ούρησθ εναντίον του τυχεροῦ αντιπά-λου του αλλά ύστερα, με μιά ματιά της Κοικιλίας, συγκρα-τήθηκε και περιορίστηκε μό-νο να φωνάξῃ:

— Έτσι είναι πάντα οι γυ-ναίκες! Θαυμάζουν τὸς ήρωας αλλά, κατά βάθος, αγαποῦν τὸς τεμπέληδες!

— Έγὼ γνωρίζω έναν τέ-τοιον—είπε ήρεμα ο Άνδρέας—Τὰ ξέρω όλα και γι' αυτό βρι-σκομαι εδώ!

— Μα τότε, τότε, άπατεῶ-να, δεν έχασες τη μνήμη σου ὡς φώναξε ο ξάδελφος κι' ὡρμησε πάνω στον Άνδρέα με τὸ χέρι ὡς φέρο.

Επληκούθησε μιά κομικοτραγική σκηνή. Οι δυο νέοι ήσαν στα χέρια και όταν ο Άνδρέας υπερίσχυσε είπε στην Κα-ικιλία:

— Έσχεδιάσα τὸ ψέμμα ότι έχασα την μνήμη μου για να ιδῶ αν πραγματικά μ' αγαπούσες!

Η νέα τὸν κύτταξε στα μάτια και χαμογέλασε. Ύστερα, κου-νώντας τὸ κεφάλι, είπε:

— Άλλη φορά, όμως να θυμάσαι ότι ο κυνηγὸς που κυνηγᾷ πολλὸς λαγὸς δεν πιάνει κανέναν!

Β. ΤΟΤΣΙ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Μία μπαλαρίνα συνέστησε τὸν φίλο της σε μιά άλλη μπαλ-λαρίνα με τὸ αποτέλεσμα να τὸν χάσθ. Στην αντίζηλό της ή έγ-καταλελειμένη έγγραψε τὴν εξῆς επιστολή:

«Παληγορίτσι!»

Μου έκλεψε τὸν φίλο μου, μονονότι σου τὸν σύστησα εγώ. Περίμενε να σε συναντήσω στον δρόμο μου, ξεθωριασμένη κολο-κῦθα. Θα σε άρπάξω απ' τὰ μαλλιά, θα σου βγάλω τὰ μάτια, θα σου γδάρω τὸ πρόσωπο, παληγογυναίκα!...

Μεθ' ὡς ἤφθες

Μαίην
» Ύστερόγραφον: Μὲ συγχωρῇς που σου γράφω με τὸ μολύβι».

10

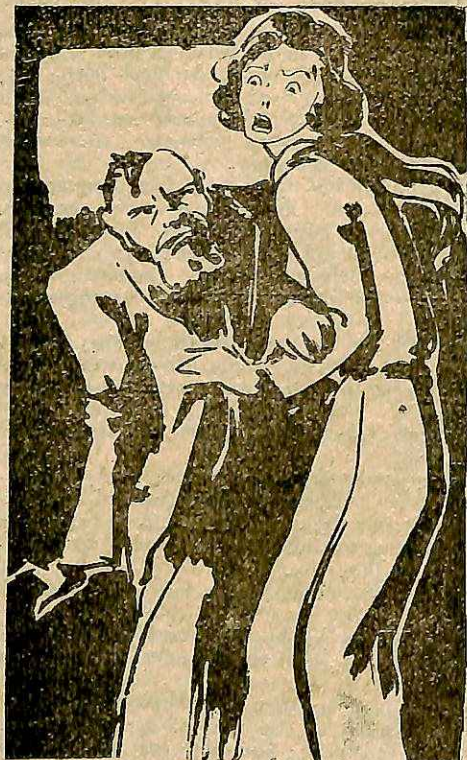
Μοντέλο για τὸν
θάνατο.

Τὴν παρακολουθοῦσε ! Κάτι τὴν παραμόνευε μέσα σὶὸ θολὸ ἀπ' τὴν ομίχλη τῆς τοῦ ξημοῦ δρόμου. Δὲν μπορούσε νὰ τὸ δῇ, τὸ καὶ αὐτὸ, δὲν μπορούσε νὰ τὸ ἀκούσῃ, ἀλλὰ μπορούσε νὰ αἰσθανθῇ τὴν φοιτικὴ παρουσία του, τὴν ὑπαρξὴ κοντὰ τῆς, ἐνὸς πλάσματος μὴ ἀνθρώπινου, ἐνὸς ἀντικειμένου πού τὴν ἀκολουθοῦσε ἀκατάπαυστα μέσα στὴν ομίχλῳδὴ νύκτα...

Τὴν στιγμή πού ἡ Κάρεν Ράμσεϋ βγήκε ἀπὸ τὸ διαμέρισμά της τῆς πλατείας Οὐάσιγκτον, εἶχε αἰσθανθῇ ὅτι κρυμμένα μάτια τὴν εἶχαν σημαδεύει. Κάθε γρήγορο βῆμά της ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ δυνατώτερα ἀπ' τὸν τρόμο. Ἐπιτάχυνε τὸ βῆμά της, σὲ σημειο πού νὰ λαχανιάσῃ, νοιώθοντας μιά ἀσφυκτικὴ αἰσθησὴ ὅτι—ὅτιδὴποτε καὶ ἂν ἦταν τὸ ἐπίφοβο αὐτὸ καὶ ἔ— δὲν μπορούσε ν' ἀποφύγῃ τὴν παρουσίαν του, δὲν μπορούσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν κακὸ σκοπὸ του. Σιωπηλὸ, ἀθόρυβο, ἀμελίκτο, τὴν παρακολουθοῦσε...

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού εἶχε νοιώσει τόσο κοντὰ τὴν παρουσίαν του. Μέρα, ὑστερὰ ἀπὸ μέρα, νύκτα, ὑστερὰ ἀπὸ νύκτα, εἶχε δοκιμάσει τὴν ἀνατριχίλα τῆς ὑπάρξεώς του. Οἱ τοῖχοι δὲν μπορούσαν νὰ τὴν προφυλάξουν ἀπ' αὐτό. Ὁποῦδὴποτε καὶ ἂν κλεινόταν δὲν μπορούσε, νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' αὐτό !

Χωρὶς καὶ ἡ ἰδίαν νὰ ξέρῃ τί ἦταν αὐτό, τὸ φοβόταν σὰν μιά ἀπροσδιόριστη, ἀχόρταγη δύναμις πού φαινόταν νὰ βγαίνει

—Θὰ σὲ πνίξω, ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλὰ θὰ σὲ κάνω νὰ μιλήσῃς !

ση φίλη της.

Σὰν νὰ τὴν εἶχε ἀρπάξῃ μιά ἀχόρταγη, ἀόρατη δύναμις, ἡ Μύρα εἶχε ἐξαφανισθῇ ἕνα βράδυ, πρὶν ἀπὸ δυὸ ἐβδομαδες, μέσα σὲ μιά νύκτα ομίχλῳδῃ σὰν τὴν σημερινή. Τὸ γραφεῖο τῶν ἐξαφανιζομένων εἶχε φανῇ ἀνίκανο ν' ἀνακαλύψῃ καὶ τὸ παραμικρότερο ἀκόμῃ ἵχνος τοῦ κοριτσιοῦ ἐκείνου. Σὲ κάποιο ἄγνωστο σημείο, ἀπὸ κάποιον ἀνεξιχνίαστο λόγο, ἡ Μύρα Μούρ εἶχε ἀπότομα παύσει νὰ ὑφίσταται σὰν νὰ μὴν εἶχε γεννηθῇ ποτέ. Αὐτὸ ἡ-

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΡΑΝΤ ΧΑΟΥΖ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ

ταν τὸ μόνο πού ἤξερε ὅλος ὁ κόσμος.

Ἀλλὰ τώρα ἡ Κάρεν Ράμσεϋ, κτυπώντας γοργὰ τὸ λιθόστρωτο μὲ τὰ τακούνια τῶν παπουτσιῶν της, καταλάβαινε μὲ ξαφνικὸ τρόμο ὅτι ἀντέγραφε ἐπακριβῶς τὴν τελευταία κίνησιν πού ἤξερε ὅτι εἶχε κάνει καὶ ἡ Μύρα Μούρ.

Βήματα ! Γρήγορα, σχεδὸν ἀθόρυβα, βήματα ἄκουσε σὲ μικρὴ ἀπόστασιν πίσω της. Τὰ γοργωμένα ἀπὸ τὸν τρόμο μάτια της γύρισαν πρὸς τὰ πίσω. Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶδε τίποτε μέσα στὴν ομίχλη. Ὑστερὰ, ξαφνικά, διέκρινε μιά κίνησιν, μιά ἀθόρυβη, σβέλτη κίνησιν μέσα σὸ σκοτάδι. Ὁ τρόμος τὴν ἔκανε νὰ παραλύσῃ καὶ προτοῦ κινήθῃ, ἕνα ἀποκρουστικὸ πρόσωπο φάνηκε μπροστά της.

Μάτια πού ἀστραφταν τρομακτικὰ καρφώθηκαν στὰ μάτια τῆς Κάρεν. Μιά θερμὴ, γρήγορη ἀναπνοή, πού ἔβγαινε ἀπὸ μεγάλη συχαμερὰ χεῖλη, ἔπεσε πάνω σὸ πρόσωπό της. Κοκκαλιάζοντα καὶ τεράστια δάκτυλα ἄρπαξαν τὸ μπράτσο της νέας. Ὁ ἄνθρωπος πού ἦταν μπροστά της εἶχε μιά τετράγωνη, πυκνὴ γενειάδα. Τὰ ροῦχά του ἦσαν ἐξαιρετικὰ φαιδὰ καὶ κρεμόνταν κυριολεκτικὰ ἐπάνω του. Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου εἶχε μὴδ' ὅποια μωρωδιά. Ἡ Κάρεν ἐξακρίβωσε μὲ φρίκη ὅτι ἡ μωρωδιά ἐκείνη ἦταν μωρωδιά πεθισμένου.

Τὰ λόγια βγήκαν σὸν οὐραλῆατὰ μέσα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου.

—Σοὺ εἶχε πῆ καὶ ἐκείνη ! Ξέρω ὅτι καὶ σοὺ εἶχε πῆ ! Τί σοὺ εἶπε ; Πόσα ἤξερε ; Πάει νὰ σπᾶσῃ τὸ μυαλό μου μὲ τὴν διαρκὴ σκέψιν μήπως τὸ κορίτσι ἐκεῖνο ἤξερε περισσότερα ἀπ' ὅτι ἔπρεπε ! Τί σοὺ εἶπε ; Μίλα γρήγορα ! Θὰ σὲ πνίξω, ἐν ἀνάγκῃ, ἢ θὰ σὲ κάνω νὰ μιλήσῃς !

Τὰ τεράστια χεῖρα σηκώθηκαν καὶ ἐτοιμάσθηκαν νὰ σφιχτοῦν γύρω ἀπὸ τὸν λαιμὸ τῆς Κάρεν. Τὰ νεῦρα τοῦ προσώπου τῆς νέας συσπάσθηκαν ἀπὸ τὸν τρόμο. Εἶδε τ' ἀποκρουστικὰ δάκτυλα νὰ κλείνουν σὰν τανάλλες. Ἀλλὰ ξαφνικά ἕνα μουγκρητὸ βγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν γενειάδα. Τὰ ἀποκρουστικὰ καὶ ὄγχα μάτια κύτταξαν κάτω, πίσω ἀπὸ τὸν ὦμο τῆς νέας. Ὁ τρόμος τοῦ τὸν εἶχε κάνει νὰ παραλύσῃ.

Ἡ Κάρεν ἐπωφεληθῆκε τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ τραβηχθῇ μὲ ὀρμή καὶ ν' ἀυχίσῃ νὰ τρέξῃ.

Εἶδε μιά δευτέρη μορφή, πού εἶχε βγῇ μέσα ἀπὸ τὴν ομίχλη. Ἡ ἐμφάνισις τῆς μορφῆς αὐτῆς ἦταν ἐκείνη πού εἶχε τρομοκρατήσῃ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν γενειάδα. Εἶχε πλησιάσει χωρὶς θόρυβο. Ἦτον ἕνας ὑψηλὸς ἄνθρωπος μὲ ἡλεπτά χαρακτηριστικά, μὲ δυνατὰ γκριζὰ μάτια, μάτια πού εἶδαν μιά σιωπηλὴ, πανίσχυρη ἐντόλῃ σὸ κακοφτιαγμένο πλάσμα μὲ τὴν γενειάδα. Τὰ βήματα τοῦ νεοαφικθέντος μαρτυροῦσαν τὴν τεράστια ἐπιβολή του. Ἡ παρουσίαν του ἔκανε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν γενειάδα νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ βγάλῃ μιά φωνὴ ἀπελπισίας.

—Λάιτον !..

Ἡ Κάρεν Ράμσεϋ ἐξακολούθησε νὰ τρέξῃ. Αἰσθανομένη καμωμένη πρὸς ἕνα φωτισμένον κατάστημα στὴν γωνιά τοῦ δρόμου. Μιά ἀπελπισμένη κραυγὴ τὴν ἔκανε νὰ σταθῇ. Γύρισε τὸ βλέμμα πίσω καὶ εἶδε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν γενειάδα νὰ ὑποχωρῇ ἐντρομος. Προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ ὅλο τὸν ὑψηλὸ ἄνδρα μὲ τὸ ἀτάρταχο πρόσωπο. Φώναξε καὶ ἡ φωνὴ του φανέρονε τέτοιον ἀπερίγραπτο τρόμο, ὥστε ἡ νέα ἀνατριχίασε.

—Μὴ μ' ἐγγίξῃς ! Ξέρω τί θέλεις νὰ μὲ κάνῃς ! Θὰ μὲ κά-

νὴς σὰν τοὺς ἄλλους ! Θὰ μὲ μετατρέψῃς σέ... Τραβήξου ! Ὁ ὑψηλὸς ἄνθρωπος ἀνοίξε περισσότερον τὰ βήματά του. Μιά διαπεραστικὴ κραυγὴ φρίκης βγήκε ἀπὸ τὸν λάρυγγα τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν γενειάδα. Ἐβγαλε καὶ ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ σακακινοῦσαν τρομακτικὰ δάκτυλα. Τὸ ὄπλο ἔβγαλε φλόγες. Γιὰ μιά στιγμή, τότε, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν γενειάδα στάθηκε, κυττάζοντας τὸ ἀπῶτε ἔσχατο τῶν πυροβολισμῶν του, ἀλλ' ὁ ὑψηλὸς ἄνθρωπος ἐξακολούθησε νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτόν. Σὰν οἱ σφαίρες νὰ ἦσαν

ἀνίκανες νὰ τὸν πειράξουν, ἔκανε ἕνα μεγάλο βῆμα, ὑστερὰ δευτέρου. Ἐνας λυγρὸς βγήκε τότε ἀπὸ τὸν λάρυγγα τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν γενειάδα. Ὁ δυστυχισμένος ὑποχώρησε καὶ ἄλλο, ἀλλὰ ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ στὸν τοῖχο. Τότε, ἀπελπισμένος, γύρισε τὸ ὄπλο πρὸς τὸν ἑαυτὸ του. Ἀκούσθηκε μιά ἐκπυρσοκροτήσις. Ἡ φλόγα τοῦ περιστρόφου μπήκε μέσα στὸ στήθος του. Ἡ Κάρεν Ράμσεϋ ἄκουσε ἕνα μουγκρητὸ, εἶδε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν γενειάδα νὰ στηρίζεται στὸν τοῖχο, ὑστερὰ νὰ σωριάζεται στὸ ἔδαφος, ἐνὸς τὸ ὄπλο, πέφτοντας ἐπίσης, κτυποῦσε μεταλλικὰ ἐπάνω στὸ λιθόστρωτο.

Τὰ τρομαγμένα μάτια τῆς Κάρεν γύρισαν πρὸς τὸ πεζοδρόμιο. Ἀλλὰ τώρα δὲν ὑπῆρχε κανένας ἄλλος μέσα στὴν ομίχλη. Ὁ ὑψηλὸς ἄνθρωπος εἶχε ἐξαφανισθῇ.

Θάνατο ! Ἡ Κάρεν εἶχε μυρίσει τὸν θάνατο γύρω της ! Καὶ πράγματι, ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε αὐτὴν τὴν ἀποκρουστικὴ μωρωδιά ἀπεδείχθη ὅτι βρισκόταν ἤδη στὰ χεῖρα τοῦ Χάρου τὴν στιγμή πού εἶχε πλησιάσει τὴν νέα. Ἡ Κάρεν ἄρχισε νὰ τρέξῃ, νὰ τρέξῃ σὰν τρελλή, τυφλά, μέσα στὴν ομίχλη, ἀκούοντας, σὰν μέσα σὲ ὄνειρο, μιά σειρήνα ἀστυνομικῶ ἀυτοκινήτου πού κατέφθανε. Στάθηκε μπροστὰ στὴν γνώριμη εἴσοδο ἐνὸς κτιρίου. Καὶ ξαφνικά, παίρνοντας τὴν ἀπόφασή της, μπήκε μέσα. Ἡ καρδιά της κτυποῦσε δυνατὰ καθὼς τὸ ἀσσανσέρ τὴν ἀνέβαζε στὸ τελευταῖο πάτωμα. Ἡ Κάρεν τράβηξε κατ' ἐυθείαν σὲ μιά πόρτα, ὅπου ὑπῆρχε ἡ ἐπιγραφή «Αἰλουῖν Λάιτον».

Χωρὶς κὸν νὰ κτυπήσῃ, ἡ Κάρεν γύρισε τὸ πόμολο καὶ ἔσπρωξε ἀπότομα τὴν πόρτα. Στάθηκε ξαφνικά. Κατάπληκτη, ἀπολιθωμένη, κύτταξε τὸ θαυμάσια ἐπιπλωμένο στούντιο. Εἶδε τὸν «Αἰλουῖν Λάιτον, τριγυρισμένον ἀπὸ καπνούς, νὰ εἶναι σκυμμένον πάνω σ' ἕνα μικρὸ ἄσπρο ἀγαλμάκι, ἐργαζόμενος μὲ ἐπιδεξιότητα πάνω στὸν γύψο.

Ὁ Λάιτον σήκωσε τὸ κεφάλι, εἶδε τὴν Κάρεν καὶ χαμογέλασε. Τὸ πρόσωπό του ἦταν λεπτὸ, ἐξαιρετικὰ ἀριστοτεχνικὸ. Τὰ μάτια του ἦσαν λαμπερά, πολὺ γκριζὰ. Ἡ Κάρεν σκέφθηκε ὅτι αὐτὸς ἦσαν ἐκεῖνος τὸν ὅποιον εἶχε δῇ μέσα στὴν ομίχλη. Αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε δῇ στὸ δρόμο, πού εἶχε ἐμφανισθῇ ἀθόρυβα μέσα στὴν ομίχλη. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος πού μὲ τὴν παρουσίαν του μονάχα εἶχε ἀναγκάσει ἕναν ἄλλον νὰ αὐτοκτονήσῃ καὶ, μολαταῦτα...

—Ἀς ἀρχίσωμε ἀμέσως τὴν ἐργασία μας, μὲς Ράμσεϋ, εἶπε ὁ Λάιτον μὲ ἀτάραχη φωνή ! Σὰς περιμένα.

Ἡ νέα ἔμεινε ἀκίνητη μὴ στιγμή, ἀπολιθωμένη ἀπὸ τὴν ἀβεβαιότητα. Πρὸς στιγμὴν σκέφθηκε μήπως αὐτὰ πού εἶχε δῇ στὸν δρόμο πρὸ ὀλίγου ἦσαν ὄνειρα, ἀποτέλεσμα ἐκνευρισμοῦ. Δὲν εἶπε τίποτε ἀλλὰ, τρομοκρατημένη, προχώρησε μέσα στὸ στούντιο, στὸν ἰδιαιτέρου θαλάμου ὅπου τὰ μοντέλα ἔκαναν τὴν τουαλέττα τους. Τὸ τελευταῖον βλέμμα της, καθὼς ἔκλεινε τὴν πόρτα, τὴν ἔκανε νὰ ἰδῇ τὸν «Αἰλουῖν Λάιτον» νὰ ἐξακολουθῇ μὲ προσοχὴ καὶ στοργὴ νὰ τελειοποιῇ τὸ μικρὸ ἀγαλμα πού εἶχε στὸ χεῖρ του.

Βιαστικά, ταραγμένη ἀπὸ ἀπορίες πού ἔμεναν ὠρὶς ἀπάντησις, ἡ νέα ξεντύθηκε. Φόρεσε ἕνα μεταξωτὸ φόρεμα καὶ ἔναμπήκε γρήγορα στὸ στούντιο. Τὰ μάτια τοῦ Λάιτον δὲν σηκώθηκαν. Ἡ Κάρεν ἀνέβηκε στὴν μικρὴ ἐξέδρα πού βρισκόταν κοντὰ στὸν τοῖχο. Τῆς ἦταν ὅμως ἀδύνατον νὰ ἐκκολλήσῃ τὰ μάτια της ἀπ' αὐτόν. Ἀπότομα, ἡ ἀγωνία της ὑπερίσχυσε καὶ ὥρτησε.

—Ἀπὸ τὴν ὥρα πού μοῦ τηλεφωνήσατε δὲν βγήκατε καθόλου ἀπ' ἐδῶ ; Μοῦ φάνηκε ὅτι σὰς εἶδα στὸν δρόμο πρὸ ἐνὸς λεπτοῦ. Δὲν μπορούσατε νὰ ἔλθετε πρὶν ἀπὸ μένα στὸ στούντιο καὶ ὅμως εἶμαι βεβαία ὅτι σὰς εἶδα.

Τὰ γκριζὰ μάτια τοῦ Λάιτον σηκώθηκαν ἀπότομα. Κάθε κίνησις του σταμάτησε. Τὸ βλέμμα του πήρε μιά λάμψη τόσο διαπεραστικὴ, ὥστε ἡ Κάρεν ἀνατριχίασε, μὴ παντοδύναμη ὑπερήφανη λάμψη, ὅμοια μὲ τὴν λάμψη τοῦ βλέμματος τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου πού ἴχε δῇ στὸν δρόμο. Μολαταῦτα, ἀμέσως σχεδόν, ἡ σιάσις τοῦ γλύπτου ἄλλαξε. Τὸ πρόσωπό του ξαναπῆρε τὴν γλυκεῖα καὶ ἀριστοκρατικὴ ἐκφράσή του, τὸ βλέμμα του ἡμέρευσε πάλι καὶ ἕνα χαμόγελο σχεδιάσθηκε στὰ χεῖλη του.

—Ἦμουν ἐδῶ ὅλο τὸ ἀπόγευμα, ἀπάντησε. Θὰ εἶδατε κανέναν ἄλλον καὶ κάνετε λάθος... Εἰσαὶ ἐτοιμή !

Ἡ ἀνατριχίλα πού περνοῦσε ἀπ' τὸ σῶμα τῆς Κάρεν δὲν τὴν ἄφηνε. Μολαταῦτα πέταξε τὸ φουστάνι της καὶ πήρε τὴν πόρτα τοῦ ἀγάματος πάνω στὸ ὅποιον ἐργαζόταν ὁ Λάιτον. Ἦταν ἡ σιάσις μιάς χορευτήρας, μὲ τὸ ἀριστερὸ χεῖρ τεταμένο μὲ χάρη, μὲ τὸ δεξιὸ χεῖρ ἀκουμπισμένο ἐλαφρὰ στὸν ἀριστερὸ ὦμο, μὲ τὸ σῶμα ἐλαφρὰ γυρισμένο. Ἡ Κάρεν ἦταν θαυμάσια σὲ κίνησιν τὴν σιάσιν καὶ τὰ γλυκὰ φῶτα τοῦ στούντιο ἔκαναν νὰ φαίνεται τὸ σῶμά της σ' ὅλην τὴν ὁμορφιά.

Κύτταξε τὰ ἐπιτελῆ δάκτυλα τοῦ Λάιτον. Ἡ Κάρεν τώρα τελευταία μόνον εἶχε ἀρχίσει νὰ ποζάρῃ γιὰ τὸν Λάιτον. Τὸν ἡ-

ξερε ὡς ἕνα καλλιτεχνὴν πλούσιο, μὲ ταλέντο καὶ μὲ μεγάλη αἰσθητικότητα, τοῦ ὁποῖου τὸ τέλειο γούστο καὶ ἡ λεπτότης τοῦ χαρακτήρος ἦσαν γνωστὰ σ' ὅλη τὴν ἀνωτέρα κοινωνία τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ, ἡ Κάρεν δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ μάθῃ τίποτε.

Ἡ φίλη της, ἡ Μύρα Μούρ, ἦταν μοντέλο τοῦ Λάιτον μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐξαφανίσεώς της. Ἐκείνη τὴν νύκτα—τὴν νύκτα πού ἡ Μύρα εἶχε ἐξαφανισθῇ—εἶχε ἔλθει στὸ στούντιο κατόπιν τηλεφωνήματος τοῦ καλλιτέχνη. Ὁ Λάιτον ὅταν τὸν ὤρτησε ἡ ἀστυνομία, ἐδήλωσε ὅτι ἡ Μύρα εἶχε ποζάρει ὅπως πάντα καὶ ὑστερὰ εἶχε φύγει. Ἀλλ' ἡ καρδιά τῆς Κάρεν κύττησε δυνατώτερα στὴν σκέψη ὅτι σ' αὐτὸ τὸ στούντιο εἶχαν σταματήσει τὰ ἴχνη τῆς ἀγαπημένης φίλης της.

Ἐδῶ !.. ἡ Κάρεν ἀνατριχίασε πάλι. Ποιὸς μπορούσε νὰ τῆς ἐγγυηθῇ ὅτι καὶ τὰ δικά της ἴχνη δὲν θὰ χανόνταν μιά μέρα ἐδῶ ;.. Αὐτὸς ὁ καλλιτέχνης πού βρισκόταν ἀντίκρου τῆς τῆς ἐμφανιζομένης ξαφνικὰ παρῆξενος καὶ τυλιγμένος μ' ἕνα πέπλο μυστηρίου. Σκεπτόταν πάλι ὅτι τὸν εἶχε δῇ, ἕνα λεπτὸ πρὶν ἔρθῃ στὸ στούντιο, νὰ προκαλῇ μὲ τὴν παρουσίαν του μόνον τὴν αὐτοκτονία ἐνὸς ἀνθρώπου. Μπαίνοντας στὸ στούντιο, τὸν βρῆκε πάλι μπροστὰ της, καθισμένον σὰν νὰ μὴν εἶχε κουνήσει ἀπ' ἐκεῖ ἐπὶ ὥρες ὁλόκληρες.

Τέλος καὶ ἂν ἀκόμῃ εἶχε ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ταυτόχρονη παρουσίαν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου σὲ δυὸ διάφορα σημεία, εἶχε τώρα μιά ἐνδειξὴ πού λιγότερε ἐξαιρετικὰ τις ἀμφιβολίες αὐτές. Ἡ ἐνδειξὴ αὐτὴ—δυνατὴ σὰν μιά ἀπόδειξις—ἦταν τὸ γκριζό, παντοδύναμο καὶ ὑπερήφανο βλέμμα του, τὸ βλέμμα πού εἶχε σπρώξει ἕναν ἄνθρωπο πρὸς αὐτοκτονία, τὸ ἴδιο βλέμμα πού εἶχε πρὸς στιγμὴν—πρὸς στιγμὴν μονάχα—καρφώσει ἐπάνω της ὁ καλλιτέχνης, ὅταν τοῦ ἀνέφερε τὴν διαπίστωση τῆς διπλῆς παρουσίας του.

Ἡ Κάρεν γύρισε τὸ βλέμμα πρὸς ἕνα τραπέζι σκεπασμένο

μὲ ἕνα θαυμάσιο σκέπασμα. Σ' αὐτὸ βρισκόταν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγαλμάκια τοῦ Λάιτον, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἦταν ριχμένο ἕνα μεταξωτὸ ὕφασμα. Οἱ γραμμὲς τοῦ ἔδωσαν στὴν Κάρεν νὰ καταλάβῃ ὅτι ἦταν τὸ ἀγαλμα γιὰ τὸ ὅποιον εἶχαν ποζάρει οἱ δυὸ τους, ἡ Μύρα καὶ αὐτὴ—πρῶτῃ ἡ Μύρα, ὕστερὰ ἡ Κάρεν—γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ Λάιτον νὰ τὸ ἀποτελείωτῃ, ὕστερὰ ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴν ἐξοφάνισιν τῆς φίλης της. Τὸ ἀγαλμάκι αὐτὸ ἔλειπε ἀπ' τὸ στούντιο καμῖτοσο καιρὸ, τώρα ὅμως βρισκόταν πάλι ἐκεῖ. Γιατί ἦταν κρυμμένο, μόνον αὐτὸ, ἀνάμεσα σὲ τόσα ἄλλα κομμάτια πού βρισκόταν μέσα στὸ στούντιο ;

Ὁ τρόμος τῆς Κάρεν ἔγινε μεγαλειότερος ἀκόμῃ, καθὼς κύτταξε τὸ σκεπασμένο ἀγαλμάκι. Διαταράχθηκε

τὴν ὑπαρξὴ ἐνὸς μυστικοῦ, ἐνὸς μυστικοῦ πού εἶχε κάποια σχέση μὲ τὴν Μύρα καὶ μὲ τὸν ἄγνωστο κίνδυνο πού παρακολουθοῦσε καὶ τὴν ἰδίαν τὸς ἡμέρες στὸν δρόμο. Τὸ βλέμμα τῆς ἦταν καρφωμένο ἐπάνω στὸ ἀγαλμάκι μὲ τὸ μεταξωτὸ σκέπασμα.

Ξαφνικά, σὰν νὰ τὴν ἔσπρωχνε μιά ἀνεξήγητη δύναμις, ἡ Κάρεν πήδησε ἀπὸ τὴν ἐξέδρα. Γυμνὴ, μὲ τὰ χεῖρα τεταμένα, ὄρμηκε πρὸς τὸ τραπέζι μὲ τὸ ἀγαλμάκι. Ἀρπάξε τὸ μεταξωτὸ

Στάθηκε ξαφνικά, κατάπληκτη, ἀπολιθωμένη.

σκέπασμα και τὸ τράβηξε ἀπότομα. Μία παγωμένη ἀνατριχίλα τὴν συνεκλόνησε, καθὼς εἶδε τὴν μικρὴ ἄσπρη μορφὴ ἑνὸς γυνουὸ χωριτισαῦ, μὲ τὸ κεφάλι σηκωμένο καὶ σὲ στάση βυθισμένου. Τὸ ἀγαλμα ἐκεῖνο εἶχε τὴν τελειότητα ἑνὸς κοσμήματος σὲ ὅλες του τὶς γραμμές, σὲ κάθε του καμπύλη. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τὴν Κάρεν νὰ σταθῇ σὰν ἀπολιθωμένη, ἦταν τὸ μικρό, ἄσπρο πρόσωπο τοῦ ἀγάλματος. Τέλειο, χωρίς κανένα ἐλάττωμα, καταπληκτικὰ ἀληθινὸ, ἀκόμη καὶ στὴν ἄχρωμη φωτογραφία ποὺ ἀποτελοῦσε, ἦταν τὸ πρόσωπο τῆς Μύρα Μοῦρ.

—Μις Ράμσεϋ!

Ἡ νέα ἔκανε μεταβολὴ στὸ ἄκουσμα τῆς διαπεραστικῆς κραυγῆς τοῦ Ἀλίουιν Λάιτον, σὰν νὰ εἶχε δεχθῇ ἕνα κτύπημα μὲ μα-στίγιο. Ὁ Λάιτον εἶχε σηκωθῇ ἀπ' τὴν θέση του καὶ εἶχε πλησιάσει τὴν Κάρεν. Ἀρπάζε τὸ μεταξωτὸ ὑφασμα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ποὺ ἔτρεμαν καὶ τὸρριξε βιαστικὰ πάνω στὰ ἀγαλματάκι. Ὑστερα, γύρισε πρὸς τὴν νέα καὶ κάρφωσε τὸ βλέμμα του ἐπάνω τῆς. Τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει κάτωχο, τὰ μάτια τοῦ εἶχαν γουρλώσει, οἱ μυῶνες τοῦ προσώπου του ἦσαν τόσο τεταμένον ἀπ' τὸν θυμὸ, ὥστε ἡ Κάρεν νόμισε ὅτι θὰ τὴν σκότωνε ἐπὶ τόπου. Δὲν ἦταν ὁ φόβος ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ὑποχωρήσῃ ἐντροπῇ.

Ἦταν ἡ πεποίθησις ὅτι εἶχε ἐγγίξει κατὰ ἕνα τρόπο ἕνα φρικτὸ μυστικόν.

Ὁ Λάιτον κατάρθωσε νὰ ξεσφίξῃ τὶς γραθίδες του καὶ ἦταν ὁλοπάνω ὅτι προσπαθοῦσε νὰ συγκρατηθῇ. Χαμογέλασε μολο-νὸν ἡ τρομερὴ λάμψις ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑπάρχῃ μέσα στὰ γκρι-ζα μάρτια του, σὺν μιά λάμψις κοφτεροῦ σιλιέτου.

—Λυποῦμαι πολὺ τῆς εἶπε βιαστικὰ ποὺ σὰς μίλησα τόσο ἀπό-τομα. Μὲ τρομάξατε, αὐτὸ ἦταν ὅλο. Δὲν θὰ ἐργασθῶ ἀπὸψε. Μπο-ρεῖτε νὰ πάτε σπύτι σὰς, μις Ράμσεϋ.

Στάθηκε κοντὰ στὸ σκεπασμένο ἀγαλματάκι, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸ προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν Κάρεν.

Ἐκεῖνη ἄρπαξε τὸ φουστάνι τῆς, τὸ πέταξε πάνω στοὺς ὤ-μους τῆς καὶ ἔτρεξε νὰ ντυθῇ. Ἐνῶ περνοῦσε βιαστικὰ τὰ ρούχα τῆς, ἄκουσε τὰ βήματα τοῦ Λάιτον μέσα στὸ στούντιο. Ὁ γλύπτης πηγαινερχόταν νευρικά, γοήγορα. Τὰ βήματα στάθηκαν, καθὼς ἀκούσθηκε τὸ κουνδούνισμα τοῦ τηλεφώνου. Ἡ Κάρεν ντυμένη τώ-ρα, θέλησε νὰ διῇ τὸν Λάιτον καθὼς αὐτὸς τηλεφωνοῦσε. Ἀλλ' ὁ καλλιτέχνης ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ὅπου βρισκόταν τὸ τηλέφωνο.

Ἡ νέα προχώρησε μέσα στὸ στούντιο. Τράβηξε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ ἀγαλματάκι μὲ τὸ μεταξωτὸ κάλυμμα. Τὸ ἀγαλμα αὐτὸ τὴν μαγνήτιζε κυριολεκτικὰ. Πλησίασε καὶ τράβηξε πάλι τὸ ὑ-φασμα.

Πάλι, ἀκίνητη, κύτταζε τὸ τέλειο προσωπάκι ποὺ ἀπεικόνιζε τόσο ὠραία τὴν ἐξαφανισθεῖσα φίλη τῆς. Ἡ θαυμασία πιστότης τοῦ μικροσκοπικοῦ ἄσπρου προσώπου συγκρατοῦσε τὸ βλέμμα τῆς. Ὑστερα, καθὼς ἔσκυψε περισσότερο, ἡ Κάρεν ἐνοίωσε τὴν ἀνα-πονή τῆς νὰ πιάνεται, ἐνοίωσε ἕνα φρικτὸ τρόμο νὰ κἀνῃ τὶς φλέβες τῆς νὰ παγώνουν.

Κύτταξε προσεκτικὰ ἕνα σχεδὸν ἀδιόρατο ἐλάττωμα στὸ ἀρι-στερὸ μάγουλο τοῦ ἀγάλματος.

Καρμιά ἀδελφὰ δὲν θὰ μπορούσε νὰ γνωρίζῃ καλλιτέρα τὴν Μύρα Μοῦρ ἀπὸ τὴν Κάρεν Ράμσεϋ. Περιζήτητες καὶ οἱ δύο ὡς τὰ τελειότερα μοντέλα τῆς Νέας Ὑόρκης, σχετιζόνταν ἐπὶ ἄρκε τὰ χρόνια τώρα καὶ περνοῦσαν τὶς περισσότερες ὥρες μαζί, μὲ ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη ἡ μὴ στὴν ἄλλη. Ἡ ἐργασία τους ἀπαιτοῦ-σε μιά μεγάλη φροντίδα γιὰ τὸ σῶματά τους καὶ ἔτσι καὶ οἱ δύο τους γνώριζαν καὶ τὶς παραμικρότερες λεπτομέρειες καὶ τὰ παρα-τραγωδία, ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα, ποὺ εἶχε γίνει αἰτία νὰ Κάρεν στενοχωριόταν περισσότερο. Ἡ Κάρεν θυμόταν μιά μείνῃ στὸ ἀριστερὸ μάγουλο τῆς Μύρα ἕνα μικρὸ σημαδάκι. Ἡ Κάρεν στενοχωριόταν περισσότερο. Οἱ καλλιτέχναι, ἄλλωστε, ἀγνοοῦσαν πάντοτε τὸ σημαδάκι αὐτό, τόσο στοὺς πίνακες γιὰ τοὺς ὁποίους πόζαρε ἡ Μύρα, ὅσο καὶ στὰ ἀγάλματα.

Καὶ ὁμως, τὸ μικρὸ αὐτὸ ἄσπρο ἀγαλματάκι ποὺ μαγνήτιζε τώρα τὴν Κάρεν, εἶχε τὸ σημαδάκι αὐτό. Ἦταν ἐκεῖ, στὸ ἐπάνω-μέρος τοῦ ἀριστεροῦ μάγουλου, τέλειο, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη λε-ἀλλὰ ἀπολύτως τὸ ἴδιο, τὸ μικρὸ ἴχνος πάνω στὸ ἀγαλμα.

—Ἕνας ψιθυρὸς φρέικς βγήκε ἀπὸ τὰ παγωμένα χεῖλη τῆς Κάρεν.

—Δὲν εἶναι γύφρος, αὐτό! Εἶναι ἡ Μύρα—ἡ Μύρα ἡ ἰδία!

Ξαφνικὰ ἡ νέα ἄρχισε νὰ ἀπομακρύνεται, νὰ ὑποχωρῇ ἀπὸ τρόμο, ἀπὸ φρίκη, διὸ φορὲς πῖο φοβερὴ ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ καλὰ τὴν ἀλήθεια ἐκεῖνου ποὺ εἶχε δῇ. Βγήκε σὰν τρελλή, ὤρμησε στὸ ἀσάνσερ, ἔφθασε στὸ ἰσόγειο, στὸ δρόμο. Ἐ-τρεχε—ἔτρεχε γιὰ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ μιά ἀκαθόριστη φρικὰ,

λεόλητα, ἕως ὅτου, ἀπότομα, στάθηκε, παγωμένη.

Ἐνοίωσε ξαφνικὰ ὅτι κάτι τὴν παρακολουθοῦσε πάλι. Κ ἀ-τ ἰ, τὴν παραμόνευε μέσα ἀπ' τὴν ὁμίχλη. Κ ἀ τ ἰ τὸ ὄχι ἀν-θρώπινο, κ ἀ τ ἰ ἀόρατο, ἀκούραστο, πεινασμένο γι' αὐτήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ

Χέρια ἀπ' ἄλλον κόσμο.

Ἡ Κάρεν ἔφθασε λαχανιασμένη στὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε ἀπό-τομα, γύρισε τὸ πόμολο καὶ μῆλκε μέσα. Δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ, κύτταξε μόνον τὸν νέο ποὺ εἶχε τιναχθῇ ὀρθίως ἀπὸ τὸ κάθισμά του. Ἡ ἀναπνοή τῆς ἦταν λαχανιασμένη, ὀλόκληρο τὸ κορμί τῆς ἔτρεμε ἀπὸ τὸν φόβο. Δὲν μπόρεσε κἀν ν' ὀρθώσῃ διὸ λέξεις σ' ἀπάντησιν τῆς ἐρωτήσεως ποὺ τῆς ἔκανε μὲ ἀγωνία ὁ ἀνθρώπος ποὺ τὴν ἀγαποῦσε.

—Κάρεν! Τί ἐπαθες, παιδί μου; Τί συμβαίνει;

Ἡ Κάρεν εἶχε καταφύγει τρέχοντας στὸ διαμέρισμα τοῦ Μπάρρυ Ντέξτερ, ποὺ τῆς φαινόταν ὡς τὸ μόνον ἀσφαλὲς καταφύ-γιο μέσα σ' ἕναν κόσμον ἀγνώστων κινδύνων. Εἶχε φωνάξῃ ἕνα ταξί, φεύγοντας ἀπὸ τὸ στούντιο τοῦ Λάιτον, ἀλλὰ καὶ μέσα στὸ ταξί ἀκόμη ἐνοίωσε τὸ τρομακτικὸ ἐκεῖνο κ ἀ τ ἰ νὰ τὴν πα-ρακολουθῇ.

Τώρα ἡ παρουσία τοῦ Μπάρρυ ἦταν σὰν ἕνα βάλοισμα γιὰ τὰ ἀνασταταμένα νευρά τῆς. Ρίχθηκε μέσα στὴν ἀγκολία του καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ σιωπηλὰ.

Ὁ Μπάρρυ Ντέξτερ ἦταν ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια χρηματιστῶν, μὲ ιδέες ἀγνές, μὲ σωματικὴ δύναμη μεγάλη καὶ ἡ δύναμὶς του εἶχε πολλαπλασιασθῇ ἀπὸ τὰ σπύρτ, τὸ κολύμπι, τὸ τέννις, τὸ οὐ-ώτερ πόλο, τὸ ποδήλατο καὶ τὸ μπόξ. Ἡ δύναμὶς του αὐτὴ ἦ-ταν τώρα ἀσφυκτικὴ, ἐξαιρετικὰ ἀπαραίτητη στὴν Κάρεν Ράμσεϋ.

Ἡ Κάρεν ἐτοιμάσθηκε νὰ μιλήσῃ ἀλλ' ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ ἀ-κούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ σπῆκερ, μέσα ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο ποὺ ἦταν ἀνοιχτὸ μπροστὰ στὸν Μπάρρυ.

«Κυρίαί καὶ κύριοι, ἀναγγέλλομε ὅτι αἱ ἐρευναι τῆς ἀστυνο-μίας γιὰ τὴν ἀνακάλυψη κάποιου Σὰμ Μπέιτς ἔληξαν πρὸ ὀλίγου διὰ λόγους ἀγνώστους μέχρι τῆς στιγμῆς, ἠτοκτόνησε. Μὲ κά-ποιον Ρόυ Σάιξ, τὸν ὁποῖον ἡ ἀστυνομία καταζητεῖ ἀκόμη, ὁ Μπέιτς ἐπεβαρύνετο μὲ ἄρπαγες πτωμάτων. Διεξάγονται ἀνακρί-σεις γιὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ Μπέιτς».

Ἡ Κάρεν γύρισε πρὸς τὸ ραδιόφωνο καὶ ἔκλεισε τὸν διακόπτη.

—Τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, τὸν Μπέιτς, τὸν εἶδα ν' αὐτοκτονῇ! φώναξε. Πρῶτα—πρῶτα μὲ εἶχε συναντήσῃ ἑμένα. Μὲ ρωτοῦσε μὲ πραγματικὴ ἀγωνία «τί μοῦ εἶχε πῇ ἔ κ ε ἰ ν η καὶ τί ἦ-ξερε σχετικῶς». Καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι μὲ τὸ «έ κ ε ἰ ν η» ἐν-νοοῦσε τὴν Μύρα.

—Ὁ Ντέξτερ ἀπήντησε:—Τί σχέση μπορούσε νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῆς Μύρα καὶ ἑνὸς τυμβωρῆ; Ἀσφαλῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ εἶχε τρελαθῇ ἢ θὰ ἦταν μεθυσμένος. Τυχαίᾳ συνάντησε ἐμένα καὶ ἄρχισε νὰ σοῦ μιλά...

—Ὁχι, τὸν διέκοψε ἡ Κάρεν. Ὁ ἄνθρωπος ἦταν τρελλὸς ἀπὸ τὸν φόβο. Ἐτρεμε κυριολεκτικὰ. Ἐτρεμε καὶ φοβόταν τόσο, ὥστε προτίμησε νὰ αὐτοκτονήσῃ. Φοβόταν ἀπὸ τὸν Ἀλίουιν Μπέιτς. Δὲν τοῦ εἶπε τίποτε. Τὸν κύτταξε μόνον καὶ τότε...

Ἡ Κάρεν σκέπασε τὰ μάτια τῆς μὲ τὰ χέρια τῆς. Ὑστερα εἰ-πε μὲ βεβαιότητα.

—Εἶδα τὸν Λάιτον σ' ἐκεῖνο τὸν δρόμο, Εἶμαι βεβαία γι' αὐ-τό. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὅταν ἔφθασα στὸ στούντιο, τρέχοντας ὅσο μπορούσα, τὸν βοήκα ἐκεῖ, νὰ κάθεται ἀτάραχος σὰν νὰ μὴν εἶχε κουνήσει ἀπὸ τὴν θέση του τουλάχιστον ἐπὶ δύο—τρεῖς ὥρες συ-νεχῶς. Ναι, ναι, Μπάρρυ. Σὲ βεβαίωω...

—Κανείς, διέκοψε ὁ Ντέξτερ, δὲν μπορεί νὰ βρισκεται συγ-χρόνως σὲ δύο μέρη. Ἐάν ὁ Λάιτον βρισκόταν στὸ στούντιο του, ἐκεῖνος ποὺ εἶδες θάταν κανένας ἄλλος. Κάρεν προσπάθησε νὰ τῆς Μύρα.

Ἡ Κάρεν τὸν διέκοψε ἀπότομα.

—Τὴν βοήκα τὴν Μύρα, Μπάρρυ. Τὴν βοήκα!

—Ποῦ; ρώτησε ὁ νέος μὲ ἀγωνία.

—Μέσα στὸ στούντιο τοῦ Λάιτον. Ὁχι ὁμως ὅπως ἦταν.

Ὁχι ὡς ζωντανὸ ἀνθρώπινο πλάσμα! Ἀλλὰ μὲ τὴν μορφὴ, μικροῦ ἀγάλματος. Μὴν γουρλώνῃς τὰ μάτια σου, Μπάρρυ. Προ-σάθησε νὰ καταλάβῃς τί σοῦ λέω. Εἶναι ἀγαλμα καὶ ὁμως

δ ἐ ν εἰ ν α ἰ ἀγαλμα, εἶναι ἐκεῖνο στὸ ὁποῖον ἔχουν μετα-τρέψῃ τὴν Μύρα. Εἰ ν α ἰ ἡ Μύ ρ α ἡ ἰ δ ῖ α!

Σαστισμένος, ὁ Μπάρρυ Ντέξτερ κύτταξε τὴν Κάρεν χωρίς ν' ἀπαντᾷ. Ἐκεῖνη προσπάθησε νὰ συνεχίσῃ, ἀλλὰ πρὸς στιγμὴν σώπασε, τρομαγμένη ἀπ' τὰ λόγια τῆς. Προσπάθησε νὰ βρῇ τίς λέξεις τῆς, νὰ ἐκφράσῃ κάτι ποὺ οὔτε ἡ ἴδια καταλάβαινε καλά. Ὑστερα ἄρπαξε τὸ χέρι τοῦ Μπάρρυ καὶ εἶπε, κυττάζοντάς τον μέσα στὰ μάτια.

—Δὲν εἶμαι τρελλή, Μπάρρυ. Καταλαβαίνω καλὰ αὐτὸ ποὺ λέω. Ἴσως, νάχω ἄδικο, πηδώντας σὲ τόσα ἐξωφρενικὰ συμπερά-σματα, ἀλλ' εἶναι τόσο παρόξενο! Στὸ μικρὸ ἐκεῖνο ἀγαλματά-κι, εἶδα ἕνα σημάδι ποὺ εἶχε στὸ ἀριστερὸ μάγουλο ἡ Μύρα. Κανείς καλλιτέχνης δὲν θὰ ἀντέγραφε ἕνα ἐλάττωμα ἔστω καὶ τόσο μικρὸ. Ὅλοι τὸ παρέλειπαν ἕως τώρα. Γιατί λοιπὸν βρί-σκεται στὸ ἀριστερὸ μάγουλο τοῦ ἀγάλματος, ἂν εἶναι ἀγαλ-μα μ ὁ ν ο;

—Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, Κάρεν, ἀπήντησε ὁ Ντέξτερ. Δὲν ξέρω τί σοῦ περνáει ἀπ' τὸ μυαλό, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὶς ἐκκεντρικότη-τες τῶν καλλιτεχνῶν, αὐτὲς δὲν ἔχουν ὄρια, τὸ ξέρεις...

—Δὲν εἶναι αὐτὸ μονάχα, Μπά-ρρυ, διέκοψε πάλι ἡ Κάρεν. Τὸ πρό-σωπο τοῦ ἀγάλματος παριστάνει ἀπο-λύτως πιστὰ τὴν Μύρα. Καὶ ὁμως ἡ Μύρα εἶχε ἐξαφανισθῇ προτοῦ ὁ Λάι-τον ἀποτελειώσῃ τὸ ἀγαλμα. Τὸ ξέρω καλά, δὲν εἶχε προκἀνῃ νὰ φτιάξῃ τὸ πρόσωπό τῆς. Πῶς κατάρθωσε καὶ τὸ ἔκανε τέλειο; Κανένας γλύπτης, Μπάρρυ, ὁσοδήποτε μεγάλου ταλέντου καὶ ἂν ἔχῃ, δὲν θὰ μπορούσε ποτε νὰ ἀποτυπώσῃ τόσο καλὰ τὰ χαρακτηρισ-τικά ἑνὸς προσώπου.

—Ὁ Λάιτον θὰ ἀποτελειώσε ἀ-σφαλῶς ἀργότερα τὸ πρόσωπο, δου-λεύοντας ἐπὶ τῇ βάσει φωτογραφιῶν. Εἶναι ἀπλοῦστατο.

—Δὲν τὸ πιστεύω, ἀπήντησε ἡ Κάρεν. Σκέψου τα ὅλα καλά, Μπάρρυ καὶ θὰ δῇς πόσο παράξενα εἶναι. Τὸ στούντιο τοῦ Λάιτον ἦταν τὸ τελευ-ταῖο μέρος ὅπου εἶχε θεαθῇ ἡ Μύρα. Θυμᾶσαι τί εἶχε πῇ ὁ Λάιτον στὴν ἀ-στυνομία; Εἶχε πῇ ὅτι ἡ Μύρα εἶχε φύγει ὅπως καὶ τὶς ἄλλες φορὲς καὶ ὁ θυ-ρωρὸς καὶ τὸ παιδί τοῦ ἀσσανσέρ ἐ-πεβεβαίωσαν τὰ λεγόμενά του. Ἀλλὰ μπορεί ὁ Λάιτον νὰ εἶχε πῇ ψέμ-ματα. Μπορεῖ νὰ πλήρωσε τοὺς ἄλ-λους. Ἴσως ἡ Μύρα νὰ μὴν βγῇκε ποτε ἀπὸ τὸ στούντιο, νὰ μὴν βγῇκε ποτε ζωντανή.

Ὁ Ντέξτερ ἔσφιξε τὰ δόντια.

—Καταλαβαίνεις τί σημασία ἔχουν αὐτὰ ποὺ λές; Ἡ ὑγεία τῆς Μύρα ἦταν θαυμασία. Δὲν μπορούσε νὰ πεθάνῃ στὰ καλὰ καθόμμενα. Εἶναι; κοιτὸ νὰ πιστέψῃ κανεὶς ὅτι κάποιος τὴν δολοφόνησε. Μὰ γιὰ ποῖο λόγο; Ποῦ; Ποιός; Ὁχι ὁ Λάιτον, ἀσφαλῶς, μέσα στὸ στούντιο. Δὲν φαντάζομαι νὰ πιστεύεις...

—Πιστεύω—ξέρω—ὅτι κάτι φρικτὸ ἔχει συμβῇ στὴν Μύρα! διέκοψε ἡ Κάρεν, ὑψώνοντας τὴν φωνή. Κάτι τὸ τρομακτικὸ ποὺ οὔτε νὰ ὀνειρευθῶ δὲν θὰ τολμοῦσα ποτέ. Ἀπόψε, βλέπον-τας τὸ ἀγαλματάκι ἐκεῖνο μὲ τὸ σημάδι στὸ μάγουλο...

Ἡ Κάρεν ὀπισθοχώρησε, λαχανιασμένη, μὲ μιά λάμψη τῆς μου πάλι μέσα στὰ μάτια τῆς.

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ ἠτοκτόνησε, ὁ Μπέιτς, εἶδε τὸν ἴδιο ἄνθρωπο ποὺ εἶδα κι' ἐγὼ στὸν δρόμο. Ὁ Μπέιτς φώναξε «Λάιτον». Τὸν ἄκουσα καθαρά. Ὑστερα, λίγο προτοῦ νὰ αὐτὸ κτονήσῃ, οὐρλιασε: «Ξέρω τί θέλεις νὰ μὲ κἀνῃς! Θὰ μὲ κἀνῃς σὰν τοὺς ἄλλους! Θὰ μὲ μετατρέψῃς σέ...» Δὲν ἀποτε-λείωσε τὴν φράση του. Ἦταν τόσο τρομοκρατημένος ὥστε προτίμησε νὰ γυρίσῃ τὸ περιστροφὸ πρὸς τὸν ἐ-αὐτοῦ του.

Ὁ Μπάρρυ Ντέξτερ παρακολουθοῦσε τὴν ταραχὴ ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη πάνω στὸ πρόσωπο τῆς Κάρεν. Ἐκεῖνη ἔβλε-πε τὰ μαγούλα τοῦ Μπάρρυ νὰ χάνουν τὸ χρώμά τους. Αὐτὸς κατάρθωσε νὰ ρωτήσῃ ἀργά.

—Σὲ παρακολουθοῦσαν πάλι σήμερα;

—Ναι. Ἴσως νάταν ὁ Μπέιτς, ἴσως νάταν ὁ Λάιτον, ἢ ὁ ἄν-θρωπος ποὺ νόμισα ὅτι ἦταν ὁ Λάιτον, ἢ κ ἀ τ ἰ ἄλλο. Εἶμαι βεβαία, Μπάρρυ, πῶς διότι ἦταν τὸ ἴδιο πρόσωπο ἢ τὸ ἴδιο πρᾶγμα ποὺ πῆρε καὶ τὴν Μύρα Ὀκωσδήποτε α ὕ ε ὁ ς ἢ α ὕ τ ὁ εἶναι υπεύθυνο γιὰ τὴν τύχη τῆς Μύρα καὶ τώρα, κυνηγáει ἑμένα!

Ἡ φωνὴ τῆς ἔγινε ψιθυριστή.

—Ἄν—ἂν μὲ πιάσῃ, τί θὰ μὲ κἀνῃ; Σὲ τί θὰ μὲ μετατρέ-ψῃ; Ἴσως—ἴσως σέ... ἀγαλματάκι!

Ὁ Μπάρρυ Ντέξτερ ἄρπαξε ἀπότομα τὸ χέρι τῆς Κάρεν.

—Πάψε! φώναξε. Δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀφήνῃς τὸ μυαλό σου ν' ἀκολουθῇ τέτοιες πορείες! Εἶσαι ἐκνευρισμένη, αὐτὸ εἶναι ὅλο. Δὲν μπορείς νάσαι βεβαία γι' αὐτὸ ποὺ εἶδες. Θὰ τὸ λύσω αὐτὸ τὸ πρόβλημα τώρα ἀμέσως. Θέλω νὰ ἐρθῇς μαζί μου στὸ στούντιο τοῦ Λάιτον, γιὰ νὰ μὴν πορῶ νὰ ἰδῶ κι' ἐγὼ μὲ τὰ μάτια μου.

Φόρεσε γρήγορα τὸ παλτό του καὶ τὸ καπέλλο του. Τὸ γερὸ χέρι του ἐπίασε σταθερὰ τὸ μπράτσο τῆς Κάρεν, καθὼς ἔβγαιναν στὸν δρόμο.

Ἡ μικρὴ κούρσα του περιέμενε στὴν στροφή. Ἡ Κάρεν κάθισε κοντὰ του, ἀκίνητη καὶ σιωπηλὴ, καθὼς τὸ αὐτοκίνητο ξεκινοῦσε. Οἱ δρόμοι εἶ-χαν ὀρεκτὴ κίνηση. Ἀλλ' ἡ κίνησις αὐτὴ γινόταν σχεδὸν ἀόρατη λόγω τῆς πυκνῆς ὁμίχλης. Μπροστὰ στὸ κτίριο, στὸ τελευταῖο πάτωμα τοῦ ὁ-ποίου βρισκόταν τὸ στούντιο τοῦ Λάιτον, ὁ Ντέξτερ σταμάτησε τὸ αὐ-τοκίνητο.

Ἡ Κάρεν τοῦ ἄρπαξε ἀπότομα τὸ χέρι.

—Κύτταξε! κατεβαίνει! Ὁχι ὁ-μως ἀπὸ τὴν κυρία εἰσοδο.

Ἡ Κάρεν κύτταξε μιά ἀκαθόρι-στη μορφὴ ποὺ κατέβαινε ἀπὸ μιά πλάγια σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Σὲ κά-θε βῆμα ἡ μορφὴ ἐκεῖνη γινόταν ὁ-ψηλότερη, ἕως ὅτου μετετράπη σὲ πραγματικὸ ἄνθρωπο—πύργο. Καθὼς ἔσφιξε, τὸ φῶς στὴν γωνία τοῦ δρό-μου ἔκανε νὰ λάμψουν τὰ γκριζὰ μά-τια του. Ἀπομακρύνθηκε, μὲ τὸ κε-φάλι σκυφτό, σὰν νὰ φοβόταν μὴ-πως τὸν παρακολουθοῦν. Σὲ λίγο εἶχε χαθῇ μέσα στὴν ὁμίχλη.

—Γιατί, ρώτησε ἡ κοπέλλα νὰ χρησιμοποιῇ αὐτὴ τὴν πλάγια ἔξοδο; Μπάρρυ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Δὲν ἤθε-λε νὰ τὸν δοῦν. Ἐχὼ μιά διαίσθησις ὅτι πηγαίνει αὐτὴ τὴν στιγμὴ γιὰ νὰ κἀνῃ κάτι ποὺ δὲν θὰθελε νὰ μαθευ-τῇ. Εἶδες τί παράξενη ποὺ ἦταν ἡ

στάσις του...—Θὰ τὸ δοῦμε κι' αὐτό, παρακολουθώντας τον, εἶπε ὁ Ντέξτερ.

Ἡ Κάρεν κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Ντέξτερ τὴν ἀκο-λούθησε. Ὁ Λάιτον εἶχε παῦσει σχεδὸν νὰ φαίνεται ὅταν ἄρχισαν νὰ τὸν ἀκολουθοῦν. Προχωροῦσε δεξιὰ, προσπαθώντας νὰ βρί-σκεται πάντοτε σύρριζα πρὸς τὰ κτίρια, πασιφανῶς ἀποφεύγοντας τὸ φῶς ποὺ ἔπεφτε ἀπὸ τὰ παράθυρα. Ἀρκετὰ τετράγωνα πῖθ-πέρα, ἡ Κάρεν καὶ ὁ Ντέξτερ στάθηκαν ἀπότομα καὶ χόθησαν σ' ἕνα σκοτεινὸ στενόν. Ὁ Λάιτον εἶχε σταματήσει μπροστὰ σὲ μιά πόρτα. Ἦταν ἡ εἰσοδος ἑνὸς κτιρίου ποὺ θὰ μπορούσε νὰ εἶναι κανένα μικρὸ ἐργοστάσιο ἢ κατάστημα.

Ὁ Λάιτον χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι. Ἡ Κάρεν, κρατώντας σφιχτὰ τὸ χέρι τοῦ Ντέξτερ, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα πίσω ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἶχε χαθῇ ὁ καλλιτέχνης. Μιά παλιὰ ἐπιγραφὴ ὑπῆρχε ἐπάνω στὴν πόρτα ἐκεῖνη: «Ν ε ω τ ε ρ ι σ τ ι κ ῇ Ἐ-τ α ι ρ ῖ α Δ ε ρ μ ὁ τ ω ν».

Ὁ Ντέξτερ ἄρχισε νὰ κυττάξῃ μὲ ὑποψία δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ὑστερα τράβηξε πρὸς ἕνα μικρὸ ἐστιατόριο ποὺ βρισκόταν στὴν-γωνία τοῦ δρόμου. Ἡ Κάρεν τὸν ἀκολουθοῦσε βῆμα πρὸς βῆμα. Σ' ἕνα νεῦμά του, στάθηκε στὴν εἰσοδο τοῦ ἐστιατορίου ἐνῶ αὐ-τὸς προχώρησε μέσα. Τὸν εἶδε νὰ μιλά ζωηρὰ μ' ἕναν ὑπάλληλο ἐταιρίας μικρῶν μεταφορῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝ

Ο Κλήλαντ διψούσε να φύγει από την Αφρική. Νέος ακόμη—ήταν μόλις τριάντα δύο ετών—ένοιωθε τον έαυτό του κουρασμένο, ύστερα από τα ξηρά χρόνια που είχε δουλέψει σκληρά στην Αφρική.

Και τώρα, πλούσιος, τουλάχιστον—τα όκτω διαμάντια που είχε στην τσέπη του θα αποτελούσαν μια άρκετη περιουσία, όταν θα τα πουλούσε στην Αγγλία—αγωνιούσε να φύγει από την έρημια, να επιστρέψει στην πατρίδα του και να ζήσει.

Τελείωναν πια τα βάσανα. Σε δέκα ώρες έφτανε το πλοίο. Μια τελευταία επίσκεψις στον Ντόναλντ Μιούρ, που είχε να δηλώσει μισο χρόνο και ύστερα, «Γκούντ μπάι, Αφρική!»... Αντίο, Αφρική!...

Το κτήμα που διεχειριζότο ο Μιούρ βρισκόταν πολύ άπομεμονωμένο και ο Κλήλαντ αναγκάστηκε να κάνει μια πορεία τριών ωρών με το άλογο για να φθάσει.

Λαχανιασμένος από την ξέστη, κατέβηκε από το λαχανιασμένο άλογο του και κτύπησε την πόρτα του σπιτιού. Δεν πήρε καμιά απάντηση. Ξανακτύπησε. Τίποτε.

—Θέλεις νάπαθε τίποτε ο Ντόναλντ, σκέφθηκε.

Έκανε τον γύρο της μικρής βίλλας, για να σταθί ξαφνικά κατάπληκτος. Στην βεράντα που βρισκόταν στο πίσω μέρος της κατοικίας, μια νέα και ωραιότατη γυναίκα, άγνωστη στον Κλήλαντ, ήταν ξαπλωμένη σε μια σάιζ—λόγκ.

Μόλις τον αντίεληφθη, η ώραία γυναίκα του έκανε νόημα να σκαρφαλώσει από τα κάγκελα της βεράντας, δείχνοντάς του ταυτόχρονα το δεμένο πόδι της.

Ο Κλήλαντ κατάλαβε και συμμορφώθηκε προς την σιωπηλή παράκληση της ξένης.

—Σας ζητώ συγγνώμην, κύριε, είπε η νέα με μια μελωδική φωνή, αλλά το πόδι μου δεν μου επιτρέπει να κάνω την παραμικρότερη κίνηση. Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμη;

—Θα ήθελα να έβλεπα τον κ. Μιούρ, απήντησε ο Κλήλαντ ταραγμένος κάπως από την εξαιρετική όμορφιά της γυναίκας εκείνης. Είχε τρία χρόνια να δηλώσει λευκή γυναίκα.

—Ω! πόσο λυπούμαι, κύριε! είπε η άγνωστη. Ήταν στενός συγγενής σας ο κ. Μιούρ;

—Ο Κλήλαντ κατάλαβε.

—Πότε πέθανε; ρώτησε.

—Πρό ενός έτους, κύριε. Και τώρα ο άνδρας μου ανέλαβε την διαχείριση αυτού του κτήματος.

—Τότε δεν μου μένει παρά να σας ζητήσω συγγνώμην, για την ενόχληση... είπε ο Κλήλαντ κάτοντας μια άσχηματεστη υπόκληση.

—Ω! όχι, μη φύγετε! Ικέτευσε η νέα. Φοβούμαι!

—Φοβάστε; ρώτησε πλησιάζοντάς την. Γιατί;

—Το πόδι μου έχει προσθή από ένα δάγκωμα έντομου απήντησε εκείνη και πονώ τρομερά. Η μόλυνσις έχει προχωρήσει πολύ και ο Πιέρ ακόμη να γυρίσει.

—Ποιός είναι ο Πιέρ; ρώτησε ο Κλήλαντ με δισταγμό.

—Ο άνδρας μου, ο Πιέρ Λόουτον. Αλήθεια, δεν συστηθήκαμε, κύριε! Σέϊλα Λόουτον.

—Τζάκ Κλήλαντ, Μαντάμ. Χαίρω πολύ πολύ που σας γνώρισα.

Η φωνή του έφερε κάπως... Γιατί; «Α! βέβαια. Σκεπτόταν ο αδελφός μου χάριν—και ότι αυτός δεν ήταν τυχερός. Αποδείχθηκε ότι η γυναίκα αυτή, που τον γοήτευσε από την πρώτη στιγμή, ήταν παντρεμένη...»

—Ο Πιέρ πήγε να φέρει ένα γιατρό—έξακολούθησε η νέα—και ακόμη να έλθω.

—Γιατρό; Ποιόν θα τον βρω, σ' αυτά τα μέρη;

—Σε απόσταση δυόμισι ωρών απ' εδώ, είναι κάποιος καλός γιατρός, ένας Ολλανδός...

«Ω! Σά ντ ε Μαρί α!» μονολόγησε ο Κλήλαντ και μια άνησυχία φάνηκε μέσα στο βλέμμα του. Τα μάτια τους συναντήθηκαν.

—Τον γνωρίζετε; ρώτησε εκείνη.

—Όχι...

—Έλεγε ψέματα. Τον γνώριζε. Ήξερε ότι ο «Ολλανδός» ήταν ένας άπαισιος άγύρτης, που μόνο να σκοτώσει έναν άρρωστο μπορούσε, όχι να τον κάνει καλά. Και η σκέψις ότι η ώραία αυτή κοκλίτσα θα μπορούσε να μπη στον τάφο εξ αιτίας του «Ολλανδού», του μάτωσε την καρδιά. Πήρε ξαφνικά την απόφασή του.

—Με συγχωρήτε, Μαντάμ, είπε. Θα μπορούσα να δώ το πόδι σας; Έχω κάποια πείρα.

—Κυτάξτε!

Θέε μου, πόσο τρισαχαιτωμένη ήταν η χειρονομία της, καθώς σήκωσε το μεταξωτό φουστάνι της—γιατί το τραύμα βρισκόταν αρκετά πιο ψηλά απ' το γόνατο...

Ο Κλήλαντ ανοιγόκλεισε τα μάτια. Δεν ήταν άνθρωπος με κτηνώδη ένστικτο, άλλ' η γυναίκα εκείνη ήταν τόσο όμορφη, τόσο άφελής και χαριτωμένη. Έσκυψε και γονάτισε μπροστά της. Τα φρύδια του ξάρωσαν.

—Είναι σοβαρό, ε; ρώτησε εκείνη.

Ο Κλήλαντ σηκώθηκε, κατεβάζοντας το φουστάνι της νέας με μια χειρονομία γεμάτη σεβασμό.

—Μαντάμ, είπε σοβαρά. Δεν έχω σίγουρο το πράγμα μέσα σε μισή ώρα ή ζωή σας κινδυνεύει.

Δεν έλεγε ψέματα. Εκείνη τον κύτταζε χωρίς πολύ τρέμο.

—Αν μου επιτρέπετε... άρχισε ο Κλήλαντ.

—Σας ικετεύω, κύριε, εφόσον μπορείτε.

—Και δεν φοβάσθε μήπως κινδυνεύσετε περισσότερο εξ αιτίας μου;

Τα μάτια της—διαμάντια πιο πολύτιμα απ' αυτά που είχε ο Κλήλαντ στην τσέπη του—καρφώθηκαν στα δικά του.

—Όχι, δεν φοβούμαι, απήντησε απλά. Έχω εμπιστοσύνη σε σας—σάν νάμουν βεβαία για την ικανότητά σας—σάν να σας γνώριζα χρόνια,

πολλά χρόνια...

Παράξενο πράγμα! Κι' αυτός νόμιζε ότι την ήξερε πολλά χρόνια... Έπρεξε στην κουζίνα και σε λίγες στιγμές ξαναγύρισε φορτωμένος. Οινόπνευμα, Γάλλο, Έπιδεσμοί. Βαρβάκι. Κονιάκ. Γέμισε ένα ποτηράκι απ' το τελευταίο και της το πρόσφερε.

—Πιείτε λίγο κονιάκ. Έτσι... Λίγο ακόμη... Μπράβο. Α

—Μή ένα ποτηράκι...

—Μα θα μεθύσω!...

—Καλλίτερα...

Και πράγματι, ήταν μισομεθυσμένη όταν αυτός, με τον σουγιά του που έβρασε μέσα στο οινόπνευμα, της έσκισε το μολυσμένο τραύμα. Η ξάλη της, βέβαια δεν την εμπόδισε από το να πονέσει. Όπωςδήποτε όμως, δεν αισθάνθηκε τόσο πολύ τους πόνους της εγχειρήσεως που κράτησε είκοσι δολάκια λεπτά.

Όταν ο Κλήλαντ έδεσε τον τελευταίο επίδεσμο και σηκώθηκε η νέα κοιμόταν ήδη υπό την επίδραση του κονιάκ...

Ο Κλήλαντ στάθηκε αρκετή ώρα όρθιος μπροστά της, θαυμάζοντας τα άγνα και σχεδόν παιδικά χαρακτηριστικά της.

«Υπάρχουν τυχεροί», μουρμούρισε.

Υστερα, έντελως, αθόρυβα, βγήκε καβάλλοντας το άλογο του και έτρεξε για το σπίτι ή μάλλον την καλύβα του «Ολλανδού».

ΕΙ-Λέοντος, «Υστερα από μιάμιση ώρα υπερβολική αργοπορία του Πιέρ της κι' έμπαινε μέσα χωρίς διατυπώσεις.

Το θέαμα που αντίκρουσε τον έκανε να φέρει το χέρι στη τσέπη του περιστερόφου του.

Ο «Ολλανδός», στο βάθος της καλύβας, κάπνιζε ατάραχος το τσιγάρο του. Πλάι του, μια μεγαλοκαμωμένη ξανθή νέα, με χονδρά χαρακτηριστικά, κύτταζε τρομαγμένη τον Κλήλαντ. Και μπο

ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΧΙΛΑΡΥ ΜΠΛΑΚΜΟΡ ΤΥΧΕΡΟΙ...

στα στα πόδια και των δύο βρισκόταν ένας άνδρας—ο Πιέρ Λόουτον ασφαλώς—άνοισθητος. Ο ώμος του ήταν δεμένος με κάτι παληκοκούρελα.

—Τι σημαίνουν αυτά; φώναξε ο Κλήλαντ προτεινώντας το περιστρόφο του.

—Ο «Ολλανδός» σηκώθηκε χωρίς καμιά δειλία.

—Ο κ. Λόουτον απεπλήρωσε την κόρη μου, είπε. Τον τιμώρησα για την πράξη του. Και τώρα, όταν θεραπευθή το τραύμα του, θα τον αναγκάσω να την πάρει γυναίκα του.

—Έχετε αποδείξεις, κύριε; φώναξε ο Κλήλαντ.

—Μάλιστα, δύο επιστολές του και το παιδί που θα κάνει σε λίγον καιρό η κόρη μου.

Ο Κλήλαντ έμεινε μια στιγμή σκεπτικός.

—Ωραία! είπε επί τέλους. Εκείνο που έπειλει τώρα είναι να τον πάμε σε κανένα νοσοκομείο...

—Δεν θα το κουνήσω απ' εδώ! είπε ο «Ολλανδός».

—Μπάρ! Και τί θα τον κάνετε, όταν πεθάνει από το τραύμα του;

—Δεν θα το κουνήσω απ' εδώ! φώναξε πάλι ο «Ολλανδός».

—Νομίζετε; ρώτησε ο Κλήλαντ.

Είχε κάνει δύο βήματα, με το περιστρόφο στο χέρι. Ο «Ολλανδός» στεκόταν ακίνητος.

—Λυπούμαι πολύ, μουρμούρισε ο Κλήλαντ.

Ένα γερό κτύπημα στο κεφάλι του «Ολλανδού», με την ανάποδη του περιστρόφου—μια κραυγή της κόρης του—ο γδοῦπος του άναίσθητου σώματος του πατέρα στο ξύλινο δάπεδο της καλύβας—δρα αυτά έγιναν σε λίγα δευτερόλεπτα.

—Λυπούμαι πολύ, δεσποινίς, μουρμούρισε ο Κλήλαντ.

Έβγαλε γρήγορα την ζώνη του και της έδεσε τα χέρια, χώνοντας ένα μανδηλι στο στόμα της.

Υστερα από δύο λεπτά, το υπέροχο άλογο του Κλήλαντ, με διπλό φορτίο, κάλπασε προς το Σανά, την μικρή πόλη με το νοσοκομείο...

Όταν ο Κλήλαντ επέστρεψε στο κτήμα του Λόουτον, είχε σχεδόν βραδυάσει. Βοήκε την Σέϊλα στο γραφείο του Πιέρ, ντυμένη και έτοιμη να βγεί έξω.

—Πώς πάει το πόδι, Μαντάμ; ρώτησε.

—Είναι πολύ καλλίτερα, κύριε, και σ' εύχαριστώ μ' όλη μου την ψυχή. Άνησυχώ όμως για τον Πιέρ που δεν επέστρεψε ακόμη.

—Το ξέρω.

—Το ξέρετε;

Ο Κλήλαντ, στενοχωρημένος κάπως, κάθισε πάνω στο τραπέζι του γραφείου. Η Σέϊλα κύτταζε άλλοι, σάν να προαισθανόταν εκείνο που θα άκουε.

—Μετέφερα τον Πιέρ στο νοσοκομείο του Σανά... Είναι τραυματισμένος στον ώμο. Μάλωσε με τον «Ολλανδό».

Σώπασε. Δεν ήθελε να πη περισσότερα.

Δεν ήθελε να επωφεληθή από την παληανθρωπιά του «τυχερού».

—Η Σέϊλα τον κύτταζε με παράπονο.

—Γιατί δεν μου λέτε όλη την αλήθεια, Τζάκ;

—Δεν υπάρχει τίποτα, Μαντάμ...

—Τα ξέρω όλα, τον διέκρινε. Τα ξέρω όλων καιρό τώρα. Θάθελα να φύγω από κοντά του, αλλά τον λυπάμαι γιατί, με τον αδύνατο χαρακτήρα που έχει, θα καταστρεφόταν. Δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτε μόνος του. Τώρα μάλιστα, που θα χάσει τη θέση του.

—Θα χάσει τη θέση του;

—Βέβαια! Γιατί και ένα μόνο μήνα να μείνει στο νοσοκομείο ή ιδιοκτήτρια του κτήματος θα βάλλη κάποιον άλλον στην διαίρηση. Δεν μπορεί ένα τόσο μεγάλο κτήμα, να μείνει χωρίς δια

χειριστή...

—Μαντάμ, με συγχωρήτε που έπερβαίνω, είπε, αλλά νομίζω ότι, μετά την θεραπεία του, το καλλίτερο που έχετε να κάνετε είναι να φύγετε για την Αγγλία. Ο «Ολλανδός» τ' ό ν κρατεί και δεν θα τον αφήσει ήσυχο...

Ο Τζάκ Κλήλαντ έφυγε. Όταν την αποχαιρέτησε, τα μάτια του ήταν δακρυσμένα. Κι' εκείνης επίσης.

Υστερα από τρεις μέρες, η Σέϊλα, στο νοσοκομείο του Σανά, έπαιρνε μια επιστολή. Ο γραφικός χαρακτήρας του φακέλλου της ήταν άγνωστος.

Ανοίξε τον φακέλλο μπροστά στον τραυματία. Μέσα υπήρχαν 15 χαρτονομίσματα των δέκα λιρών κι' ένα σημείωμα.

«Μαντάμ,

Ξέρω ότι δεν θα έχετε τα έξοδα επιστροφής στην Αγγλία. Επειτρέψτε μου να σας δανείσω αυτό το ποσό. Πούλησα ένα από τα διαμάντια μου για να σας διευκολύνω.

Αν βοσθήτε ποτέ σε θέση να μου επιστρέψετε τα χρήματα, παραδοσάτε τα εις «Μίντλαντ Μπάνκ», Λονδίνου, δια κύριον Τζάκ Κλήλαντ. Καλή τύχη.

Τζάκ Κλήλαντ.

Θαυμάσιος άνθρωπος, μουρμούρισε ο Πιέρ Λόουτον.

Εκείνη γύρισε το κεφάλι και έμεινε σκεπτική μπροστά στο κρεβάτι του αρρώτου.

...

Πέρασε ένας μήνας. Ένα πρωί, η Σέϊλα μπήκε λαχανιασμένη στον θάλαμο του άνδρός της.

—Διάβασε, Πιέρ! φώναξε, τείνοντάς του μια επιστολή.

Ήταν ένα σημείωμα από τον δικηγόρο τους, στο Λονδίνο, που τους ειδοποιούσε ότι «ο κ. Πιέρ Λόουτον είχε κληρονομήσει από τον αδελφό του δώδεκα χιλιάδες δικτακόσιες λίρες».

Η χαρά επέτάχυνε την θεραπεία του Πιέρ. Υστερα από δέκα πέντε μέρες ο άρρωστος έβγαινε από το νοσοκομείο.

—Και τώρα, Σέϊλα, δρόμο για την Αγγλία...

Δρόμο για το πλοίο, βέβαια... «Γκούντ μπάι, Αφρική!»

Αποκλειόταν να περάσουν από το κτήμα τους, για τον φόβο του «Ολλανδού».

Εμαθαν, άλλωστε, ότι η ιδιοκτήτρια είχε πάρει ήδη άλλο διαχειριστή.

Επιβίβασε στο πλοίο. Ένα τελευταίο βλέμμα στον άχαριστο τόπο, λίγο πριν απ' την εκκίνηση.

—Πάμε στο σαλόνι, Πιέρ...

Την είδε ταραγμένη.

—Είσαι άρρωστη, Σέϊλα;

Κατέβηκαν στο σαλόνι. Το πλοίο σφύριζε για να αναγγείλη την άνοχώσή του.

—Μια στιγμή! Ήξερα κάτι στην καμπίνα μου, είπε η Σέϊλα. Σηκώθηκε και βγήκε. Ο Πιέρ δεν την ξαναείδε.

Όταν πιά το πλοίο απομακρυνόταν από το λιμάνι και ο Πιέρ πήγε στην καμπίνα τους για να δη τι έκανε η Σέϊλα, βρήκε ένα σημείωμα:

«Τώρα που έχετε χρήματα δεν με χρειάζεσαι πιά. Για σου γιά πάντα. Προτιμώ την Αφρική. Σέϊλα».

Η Σέϊλα τράβηξε κατ' εὐθείαν στο σπίτι της. Κτύπησε την πόρτα. Ένα γνώριμο ανδρικό πρόσωπο φάνηκε στο κατώφλι.

—Τζάκ!

Την κύτταζε χωρίς να πιστεύη τα μάτια του.

—Είστε μόνη;

—Ναι. Ο Πιέρ έφυγε χθες για την Αγγλία. Κληρονόμησε κάτι χρήματα και δεν με χρειάζεται πιά. Τον άφησα μέσα στο πλοίο και έφυγα.

—Ξέρετε ότι ήμουν εδώ;

—Εστειλα τις 150 λίρες στην «Μίντλαντ». Υστερα από δέκα μέρες μου απήντησαν. «ΑΖΗΤΗΤΑ» Κατάλαβα τότε. Ένα διαμάντι δεν πουλιέται στην Αφρική για 150 λίρες. Πούλησατε όλα τα διαμάντια σας και αναγκασθήκατε να μείνετε εδώ. Γιατί;

Τα μάτια του απαντούσαν αρκετά εύγλωττα.

—Κατάλαβα ότι πήρατε την θέση του άνδρός μου. Και ήλθα εδώ.

—Θα μείνετε;

—Αν με θέλετε...

—Αν σ' αρέσει! Μα κάθε σταγόνα του αίματός μου σ' ζητεί. Σέϊλα... Σέϊλα...

Υπάρχουν τυχεροί...

Ο ἐγκέφαλος τοῦ τοῦ ἀν-
θρώπου—λέγει ὁ Μαρκό-
νι—εἶναι ἓνα ὄργανον ἀσυ-
κρίτως λεπτότερον καὶ εὐαίσθη-
τότερον ἀπὸ οἰονδήποτε μηχανή-
μα πού μπορεῖ νὰ συλλάβῃ
ὁ ἀνθρώπινος νοῦς. Τὸ ὄργα-
νο αὐτὸ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ δέχεται
καὶ ν' ἀποστέλλῃ μακρὰ, προμυνήματα
ἢ μηνήματα τὰ ὁποῖα κανένας μηχανι-
κὸς πομπὸς δὲν μπορεῖ ν' ἀποστείλῃ.
Πῶς συμβαίνει αὐτό; Μία μεγάλη λέξις
τὸ ἐξηγεῖ, ἡ «τηλεπάθεια».

Ἡ λέξις αὕτη μπορεῖ νὰ προκαλέ-
σῃ ἓνα εἰρωνικὸν χαμόγελο, ἐν τούτοις ὁ
μῶς ἡ ἐπιστήμη ἀσχολεῖται σοβαρὰ μὲ
τὴν ἐξήγησιν αὐτοῦ τοῦ σημαντικοῦ ψυ-
χικοῦ φαινομένου. Ἡ ἐξήγησις τῆς λέ-
ξεως «τηλεπάθεια» εἶναι «μανθάνω ἀ-
πὸ μακρὰ». Ἡ ἐξήγησις αὕτη ἀποβάλ-
λει κάθε μυστήριον ἀπὸ τὸ ψυχικὸ αὐτὸ
φαινόμενον καὶ τὸ κατατάσσει μέσα στὸ
πλαίσιο τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ στὸν
ποιητικὸν κόσμον.

Ὅποιοι μεταβιβάζει ἡ δέχεται ἓνα
τηλεπαθητικὸν προμυνήμα ὑποφέρει ἴσως
τὸ ἴδιον μ' ἓνα ποιητὴν πού ἐμπνέεται καὶ
δέχεται ἓνα μυνήμα ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς
φαντασίας καὶ τῆς μουσικῆς, μὴ ἰδέα
μὴ εἰκόνα, τίς ὁποῖες ἀργότερα μετα-
δίδει σ' ὅλον τὸν κόσμον.

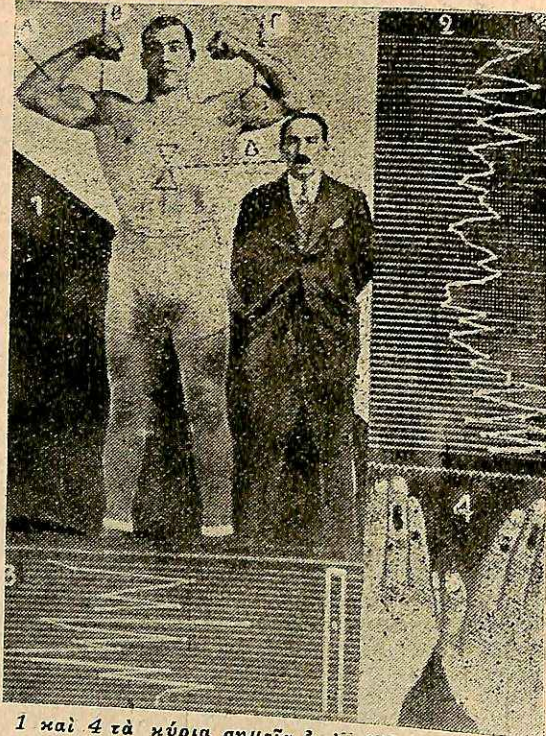
Ἐνα τόσο εὐρὺ καὶ βαθὺ φαινόμε-
νο, πού βοήθη φανατικούς μελετητάς,
μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ἀπλᾶ, κατὰ τρόπον
ὥστε νὰ τὸ καταλάβουν θαυμάσια καὶ
ἐκεῖνοι πού δὲν ἔχουν ἰδέα περὶ τίνος
πρόκειται.

Ἀπὸ ἓναν ἐγκέφαλον πομπὴ σ' ἓναν
ἐγκέφαλον δέκτην σχηματίζονται στὸν
αἰθέρα κύματα πού συνδέουν μακρινούς
κόσμους, διασπείρουν ἀνησυχίες, πόνους
καὶ ἐλπίδες, δηλαδὴ δημιουργοῦν μὴ
μαγικὴ ἀτμόσφαιρα μεταξὺ δυὸ ἢ πε-
ρισσοτέρων προσώπων, ἢ ὁποῖα μὲ το-
μῆρὴ μὲν ἐκφράσῃ ἀλλὰ πάντοτε ποιητικῇ
ὀνομάζεται «ἐπικοί».

Τὸ ζήτημα τῶν «κοσμικῶν ἀκτινοβολιῶν»
βάσανίζη ἀπὸ ἐτῶν
αὐτοῦ βρίσκεται στὴν ἐξήγησιν καὶ τὴν καταμέτρηση
βολιῶν αὐτῶν. Ὅπως λέει ἓνας Ἱταλὸς ἐπιστήμων
ὁ καθηγητὴς τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου παρουσιάζουν
δυνατότητες πού χρη-
σιμεύουν στὴν ἐκπομπὴ ἀπὸ τὸ ἀνθρωπίνον
σῶμα καὶ τὴν εἰσα-
γωγὴν σ' αὐτὸ αἰθερίων κυμάτων καὶ
μαγνητικῶν ρευμάτων. Ἡ δὴ
πὸ κάθε ἀνθρώπινον σῶμα, εἶναι καθωρισμένες
ἀκτινοβολίες ἀ-
πὸ ἀνθρώπινον ἐκεῖνο σῶμα τοῦ ὁποῖου οἱ
υποδερμικοὶ ἰστοὶ πα-
παντὸς ἐκπέμπει δικές του ἀκτινοβολίες
οἱ ὁποῖες συλλαμβάνον-
ται ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, οἱ ἀνθρώποι
εἶναι σὲ θέσιν νὰ προ-
μαντεύουν διάφορα πράγματα.

Τὰ ὑποδερματικὰ εὐαίσθητα μέρη τοῦ
ἀνθρωπίνου σώματος σύμφωνα μὲ τὴν
θεωρίαν τοῦ Καλλιγάρους, εἶναι σημεῖα
διελεύσεως τῶν ἀκτινοβολιῶν, γεωμετρικαὶ
παραστάσεις διὰ μέσου τῶν ὁ-
ποίων γίνεται ἡ μεταβίβασις τῶν
ζωτικῶν ἀκτίνων, παρομοίων
μὲ τίς γραμμὰς θραύσεως ἐνὸς
κρυστάλλου. Καὶ τότε, κάθε σκέ-
ψις πού συνδέεται μὲ ὀρίσμενους
δονήσεις, πρῶτα ἐμφανίζεται
στὸ ἐκπέμπον ἄτομον καὶ κατόπιν
εἰς τὸ δεχόμενον. Τὰ εὐαί-
σητα σημεῖα τῶν ὑποδερματικῶν
ιστῶν, ἀργότερα, μὲ μὴ αὐτό-
κέντρον. Ἐπειδὴ ὁμοῦ οἱ ἀκτινοβολίες
τοῦ πρῶτου ἀτόμου δρῶν
ὄχι μόνον ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ
δευτέρου, ἀλλὰ καὶ στὴν γύρω
ἀτμόσφαιραν, συμβαίνει πάντοτε
μὴ ἐλόκληρη ὁμάς ἀτόμων νὰ
δέχεται τὰς ἰδίας εἰκόνας ὅπως
παρουσιάζεται ἡ λεγομένη ὁμα-
λοποιήσις. Περιπτώσεις ὁμαδικῆς
τηλεπαθείας καὶ ἀτομικῆς, πα-
ρουσιάσθησαν πολλές τὸν καιρὸν
πὺν ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶχε στρέ-
ψαι ἀκόμη τὴν προσοχήν της σ' αὐτὸ
τὸ θέμα, τὰ φαινόμενα τη-
λεπαθείας ἐθεωροῦντο τότε
μαγικαὶ καὶ ἐτιμωροῦντο σκληρὰ.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ Η ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

1 καὶ 4 τὰ κύρια σημεῖα ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ νευ-
ρικό κύμα μεταβιβάζεται στὴν ψυχὴ τὸ αἰσθημα-
τικὸν πόνον. 2 καὶ 3) Ἀναπαράστασις τῶν νευ-
ρικῶν ἀντιδράσεων κατὰ τὸ σύστημα τοῦ καθη-
γητοῦ Χίππ.

Νὰ τώρα μερικὰ καταπλη-
κτικὰ φαινόμενα τηλεπαθείας.
Θὰ θυμᾶσθε βέβαια, τὸ
ναύαγιο τῆς «Λουζιτανίας»,
Τὸ τεράστιον αὐτὸ ὑπερ-
κάνειον πού ἀνεχώρησε τὴν
1ην Μαΐου 1915 ἀπὸ τὴ Ν.

Ἰόρκη μὲ 1255 ἐπιβάτες καὶ 651 ἄν-
δρες πλήρωμα, ἐτορπιλλίσθη ἀπὸ ἓνα
γερμανικὸν ὑποβρύχιον τὴν 7ην Μαΐου
κοντὰ στὴς ἰρλανδικὰ ἀκτὲς. Ὁ τορ-
πιλλισμὸς ἐγένετο τὸ ἀπόγευμα στὴς 2
καὶ 15' καὶ στὴς 2 13' στὸ λιμεναρχεῖο
τῆς Ν. Ἰόρκης, παρουσιάσθηκε ἓνας
ἀνθρώπος μὲ ὄψη τρελλοῦ.

—Μεγάλη συμφορὰ! Μεγάλη συμ-
φορὰ! Πέστε μου, εἶναι ἀλήθεια πῶς
ἐτορπιλλίσθη ἡ «Λουζιτανία»... Ἡ
γυναίκα μου καὶ τὸ παιδί μου ταξεί-
δευαν μ' αὐτήν!

Μόλις εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια σωριά-
σθηκε στὸ πάτωμα λιπόθυμος. Οἱ ἄ-
ξιωματικοὶ πού τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐ-
παιρναν ραδιοτηλεγράφημα πού ἀνέγ-
γαιλε τὸ ναύαγιο, χλώμιασε. Πιὸς
μποροῦσε νὰ εἶχε δώσει στὸν ἀνθρώπον
ἐκεῖνον μὴ εἰδήσιν πού δὲν τὴν ἔφερε
ἀκόμη οὐτὸ λιμεναρχεῖο; Ἐσκέφθη
καὶ κατασοπέα.

Ὅταν συνῆλθε ὁ ἀνθρώπος ὑπεβλή-
θη σὲ ἐξονυχιστικὴ ἀνέκριση καὶ ἔδο-
σε τὴν ἀπάντησιν.

—Γιὰ μὴ στιγμὴ εἰπεῖδα μπρὸς στὰ
μάτια μου τὸ πλοῖο, μὲ τὸ ὁποῖον τα-
ξείδευε ἡ γυναίκα μου καὶ τὸ παιδί
μου, νὰ βουλιάξῃ στὸν ὠκεανόν. Ἄκου-
σα φωνὲς καὶ ἀπεγνωσμένα οὐρλιά-
σματα.

Ὅλες οἱ κατηγορίες πού ἀπεδόθη-
σαν στὸν Ρώσο καλὸ γηρο Ρασπούτιν,
ὅτι ἦταν μάγος ἀνετράγησαν ἀπὸ τὸν
ἱατρὸν Διβῶφ πού ἀπέδειξε ὅτι ὁ καλὸς
γηρος παρουσίαζε φαινόμενα τηλεπα-
θείας πολὺ συχνὰ καὶ γι' αὐτὸ πρόβλεπε
τὸ μέλλον.

Βάσις τῆς μελέτης τῆς τηλεπαθείας
εἶναι ἡ φυσιολογία καὶ ἡ ψυχολογία.
Γιατὶ ὁποιαδήποτε δόνησις τῶν
νεύρων προκαλεῖ ψυ-
χικὰ φαινόμενα, ὅπως εἶναι ἡ ἀνάμνησις,
ἡ προσοχή, οἱ ἑσπερινὲς ἰδέες κ.λ.π.

Κι' οἱ δονήσεις αὐτὲς σήμερον
μποροῦν νὰ μετρηθοῦν μ' ἓνα
εἰδικὸν ἡλεκτρικὸν ρολοῖ τοῦ Χίππ,
τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ιδιότητα
νὰ μετρεῖ καὶ νὰ διαιρῇ τὴν στιγμὴ
μεταξὺ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου
κύττου τοῦ σφυγμοῦ.

Διὰ μέσου μιᾶς ἀπλῆς ἐφαρμογῆς
πού ὑπέδειξε ὁ δόκτωρ Πα-
τρίτσι τὸ θαυματουργὸν αὐτὸ ρολοῖ
μπορεῖ νὰ μετρηθῇ καὶ τὰς ἐ-
πιδράσεις ἐπὶ τῆς ταχύτητος τοῦ
ψυχολογικοῦ χρόνου.

ὑποβάλλοντάς σ' ἓνα ἄτομον π.χ.
ν' ἀκούσῃ τὸ συνεχὲς κουνδοῦ-
σπαθίσιν ν' ἀκούσῃ ὅσο μπορῇ
καλλίτερα κάθε ἤχο, μποροῦμε
τῆς προσοχῆς καὶ τῶν νευρικῶν
ἀντιδράσεων πού τὸ τελευταῖον
παρουσιάζει.

Ἡ μέθοδος αὕτη ἐφαρμόζεται
ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γιὰ ψυ-
χικὰ ἀσθένειες καὶ ἔχει
υἱοθετηθῇ ἀπ' ὅλον τὸν ἐπιστημονι-
κὸν κόσμον.

Ἐν τέλει, πρέπει νὰ προσθέσωμε
ὅτι μεταξὺ τῶν ἐντυπώσεων
συγκαταλέγεται καὶ ὁ πόνος. Τὸ
νευρικὸν κύμα, ὑπὸ τὴν ἐξάφνιν
τοῦ ἐρεθισμοῦ μεταδίδει στὴν
ψυχὴ τὸ συναίσθημα τοῦ πό-
νου.

Ἡ τηλεπάθεια μὲ μὴ μόνον φράση
μπορεῖ νὰ διατυπωθῇ ὡς
ἡλεκτρικὰ ρεύματα τὰ ὁποῖα
δημιουργοῦν ἐξωτερικὰ καὶ,
ἀναλόγως τῶν δονήσεων πού
προκαλοῦν, σχηματίζονται καὶ ἄ-
ναπαράστασις.

ὑψηλὴ, μελα-
χροινὴ [με-
χονδρὲς πλεξού-
δες πού στεφανώ-
νουν τὸ κεφάλι
τῆς, μὲ τὸ λυγε-
ρὸ σῶμα τῆς
σφιγμένον στὴ πο-
λύτιμη γούνα πού φοροῦσε,
περπατοῦσε μὲ
ἀργὸ βῆμα κατὰ
μῆκος τῆς ἀσφαλτοστρω-
μένης παραλίας. Ἀπὸ-
τίς φοιταγωγήμενες
αἰθούσας τῶν ξενοδοχείων
πού τὰ φῶτά
τους καθρεφτιζόνταν
στὰ ἴσους νερά,
ἐβγαίνουν κύματα
μουσικῆς.

Ὁ Κούρτ ἀκολουθοῦσε τὴν ἄγνωστο
ἐδῶ καὶ μερικὲς ἡμέρες. Ἄγνωστος.
Δὲν εἶναι σωστὴ αὕτη ἡ λέξις. Ἐξέρε
πῶς εἶναι ξέ-
νη καὶ ἔμεινε στὸ ξενοδοχεῖο
πού βρισκότα
στὴ πλατεῖα μὲ τὸ
συντριβάνι, ἓνα ἀπὸ
τὰ καλλίτερα τοῦ τόπου.
Στὴν τράπεζαν
σὲ γύρω, εἰσέπραξε
ἓνα τσάκ ἀρκετὸν
χιλίων λιρετῶν καὶ
ἔτσι ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ
τὸ ὄνομα τῆς Μάργκαρετ
Γκραϊή!

Ἡ Μάργκαρετ στάθηκε. Ἀκούμι-
πες στὸ πεζοῦλιν τοῦ
παραλιακοῦ δρόμου
καὶ κύτταξε τὴ σκοτεινιά-
σμενη θάλασσαν. Ὁ
Κούρτ ἐνοιώθη πῶς
δὲν μποροῦσε νὰ πε-
ριμένῃ ἀκόμη. Τὴν
πλησίασε.

—Μάργκαρετ Γκραϊή—μουρμούρισε
μὲ φόβον—μπορῶ νὰ
μείνω κοντὰ σας. Μπορῶ
νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω
σὲ κάτι;

Ἐκείνη ἀνατριχίωσε,
ἀλλὰ ἀφ' οὗ τού-
ριξε μὴ ματιὰ τοῦ
χαμογέλασε.

—Ποῦ ἔχομε συναντηθῇ; Ἡ
φωνή σας μοῦ εἶναι
γνωστή...

Ἐκεῖνος τῆς ἐξήγησε
τὸν κεντρικὸν γκιό-
σῃς τῆς τραπεζῆς,
ὅπου αὐτὸς ὑπηρετοῦσε
τὰς μίσεις, αὕτη
στάθηκε πρὸ δυὸ
ἡμερῶν τὸ ἐνθυμείται.
Μόνον γι' αὐτὸν
τὸν λόγον τὸλ-
μήσῃ νὰ τὴν σταματήσῃ
καὶ νὰ τῆς μι-
λήσῃ.

Ἡ Μάργκαρετ κίνησε
τὸ κεφάλιν καὶ
τούρριξε μὴ ματιὰ.
Φάνηκε σὰν νὰ σκε-
πτόταν κάτι πού
τὴν ἀνακούφιζε.

—Ἄς περπατήσωμε...
εἶπε ὕστερα. Ἡ
βραδυὰ εἶναι ὑγρὴ...
δὲν πρέπει νὰ στε-
κώμαστε.

—Ἄς περπατήσωμε! εἶπε
ὁ Κούρτ. Μήπως
παγηγίνετε σὲ κανέ-
να χορδῷ;

—Ὅχι. Περιμένω ἓνα
τηλεφώνημα στὸ
ξενοδοχεῖον. Θέλετε
νὰ μοῦ κρατήσετε
συνοτροφία. Σᾶς
προσφέρω ἓνα ἀναψυκ-
τικόν, ἢ κάτι
ἄλλο ἂν προτιμᾶτε.

Ὁ Κούρτ, εὐχαριστημένος,
ἔκανε μὴ ὑπόκλιση.
Προχώρησαν
ὁ ἓνας πλάι στὸν ἄλλον,
μιλώντας γιὰ διάφορα
πράγματα καὶ κυ-
τίζοντας ὁ ἓνας τὸν
ἄλλον σὰ μῆλα.

Ὅταν μπῆκαν μέσα
στὸ ξενοδοχεῖον, ἐκείνη
τράβηξε σὲ μὴ ἐ-
ρημὴ αἰθούσαν, στολισμένη
μὲ πλούσια γυαλιά!
Ἐβγαλε τὴ γούνα
τῆς, κάθισε σὲ μὴ
μαλακὴν πολυθρόναν
καὶ παρήγγειλε ἓνα
γαρ-
σόνιν καὶ φέρε ὅτι
λικερὸν προτιμοῦσε
ὁ Κούρτ. Ὑστερα,
ἄρχισε νὰ μι-
λᾷ γιὰ τὸν ἑαυτὸν
τῆς, γιὰ τὴ ζωὴ
τῆς, στὴ μικρὴ
ἀγγλικὴ πόλιν,
ὅπου γεννήθηκε καὶ
ὅπου ζοῦσε ἀκόμη
μὲ τὸν πατέρα τῆς
καὶ τὴν μητέρα τῆς.
Ὑστερα ἀπὸ λίγον
τὴν κάλεσαν στὸ
τηλεφώνον. Ἐαναγί-
ρισε ὕστερα ἀπὸ
λίγον λεπτὰ θυμωμένη.

—Τίποτε τὸ
σοβαρό, εἶπε στὸν
Κούρτ. Ὁ θεὸς θὰ
βρίσκει αὐτὸν ἐννέα
ἡμέρας, μὰ ἐγὼ
τὸν περιμένα γρηγο-
ρώτερα. Εἶναι
ἓνας πολὺ αὐστηρὸς
θεὸς μὲ γυαλιά καὶ
γένεια. Ὅλοι φοβοῦνται
τὰ μάτια του [βίαν
βγάξῃ τὰ γυαλιά
του, δὲν ξέρω γιὰτί!
Ἄλλ' ὅταν μὲ
κύτταξῃ, ἔχω τὴν
πεποίθησιν ὅτι τὰ
μάτια του γελοῦν
πάντα. Ὁ θεὸς
μου εἶπε ὅτι θὰ
ἔλθῃ νὰ μὲ
συναντήσῃ καὶ ἡ
ἀδελφὴ μου Μαίρη
πολὺ σύντομα. Θὰ
σᾶς τὴν παρουσιάσω.
Εἶναι πολὺ ὁμορφη.

—Μὴν μι-
λάτε γιὰ τὴν Μαίρη,
οὔτε γιὰ τὸν θεὸν
σας, οὔτε γιὰ κανέναν
ἄλλον... Ἐγὼ
μόνον ἐσᾶς βλέπω
μπροστὰ στὰ
μάτια μου καὶ
μόνον ἐσᾶς σκέπτομαι
Μάργκαρετ.

Ἐκείνη τοῦ ἔδωσε
τὰ χέρια καὶ τὸν
ἀφῆσε νὰ τὰ φιλήσῃ.
Ὑστερα βλέποντας
τὴν φλόγα τοῦ
πάρους στὰ
μάτια του, τὰ
τράβηξε.

—Ὅχι! Ὅχι! διαμαρτυρήθηκε.
Φύγετε
τώρα. Ἴσως νὰ μὲ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ Η ΤΡΕΛΛΗ ΔΟΚΙΜΗ ΤΟΥ ΑΛΑΝΤΟ ΚΟΥΑΡΕΛΛΙ

Ἡ ματιὰ τῆς, τὸν κύτταξε ἐκτεντικᾶ.

παρεξηγήσατε
πὺν δέχθηκα
μὲ ἐπιπολαιό-
τητα τὴν συν-
τροφίαν σας!
—Σᾶς λα-
τρεύω! τραυλί-
σε ὁ Κούρτ μὲ
θέρμη. Πῶς νὰ
σᾶς τὸ ἀποδείξω;
Θέλετε νὰ γίνε-
ται γυναίκα μου;
Ἡ Μάργκαρετ
τὸν κύτταξε μὲ
τὰ μάτια ὁρ-
θάνοιχτα ἀπὸ
κατάπληξιν καὶ
ἀπῆντησε.

—Μοῦ τὸ λέτε
τόσο ἀπότομα,
εἶπε... Δὲν θὰ
ἀπαντήσω χωρὶς
προηγουμένως
νὰ ἰδῶ μὴ ἀπόδει-
ξιν τῆς ἀπει-
ρίστης ἀγάπης
σας. Τὸ ξέρω
πῶς εἶ-
σθε ἓνας ἐξέντλε-
μα, ἀλλὰ... μὴ
νέα πλουσία καὶ
ὁμορφὴ σὰν ἐμένα
(συγγνώμην ἂν
μοῦ λείπῃ ἡ
μετριοφροσύνη)
τὴν ἐπιθυμοῦν
πολλοί. Ἀρκετοί
ὡς τώρα, μοῦ
ἔκαναν τέτοιον
εἶδους προτάσεις...

—Δόστε μου
ἓνα μέσον νὰ
σᾶς ἀποδείξω
τὴν ἀγάπην μου!
φώναξε ὁ
Κούρτ.

Ἡ Μάργκαρετ
τὸν κύτταξε γιὰ
λίγες στιγμὲς καὶ
ὕστερα σηκώθηκε.

—Καλὰ εἶπε, θὰ
σκεφθῶ.

Πίσω ἀπὸ τὴν
κρυστάλλιν θυρίδα
τοῦ γκιόσ, ὁ Κούρτ
ἐργαζόταν ἐνῶ
τὸ μυαλὸν του
προσπαθοῦσε
νὰ μαντεύσῃ
σὲ ποιά δοκιμὴ
θὰ τὸν ὑπέβαλλε
ἡ Μάργκαρετ.

Γιὰ μὴ στιγμὴ
θυμήθηκε τὸ
σημείωμα πού
τοῦ ἔδωσε ὁ
διευθυντὴς τῆς
τραπεζῆς
στὸ ὁποῖον τοῦ
ἔγραφε ὅτι
κυκλοφοροῦν
ψεύτικα τσέκ,
πληρῶς
τῶν κομιστῶν
πού πολὺ
δύσκολα
μποροῦσαν
ν' ἀναγνωρισθῶν.
Ὁ Κούρτ
χαμογέλασε.
Ἦταν βέβαιος
γιὰ τὴν
πειρά του.

Ἐμφανικὰ μὴ
χαρὰ πλημύρισε
τὴν ὑπαρξὴν του.
Ἡ Μάργκαρετ
βρισκόταν
μπροστὰ του
καὶ τὰ γυαλιά
τῆς μάτια
ἦσαν γεμάτα
ὕποσέσεις.

—Τί τύχη!
Σὲ τί μπορῶ
νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω;
ρώτησε. Ἡ
Μάργκαρετ
τοῦ ἔειπε ἓνα
τσέκ εἰκοσὶ
χιλίων πληρωτὸν
ἐν ὄψει.
Ὁ Κούρτ
τὸν πῆρε
στὰ χέρια
τοῦ ἄλλου
μὴ μὲ τὸν
κύτταξε
εἰδε πῶς
τὸ χαρὶ του
ἦταν διαφορετικὸ
ἀπὸ τῶν ἄλλων
τσέκ. Ἐγένετο
κατακίτρινος.

—Ποῖος
σᾶς ἔδωσε
αὐτὸ τὸ τσέκ;
ρώτησε.

—Μοῦ τὸ
ἔστειλε ὁ
θεὸς μου, γιὰ
τὸν ὁποῖον
σᾶς μίλησα...

Ὁ Κούρτ
ἐνοιώσε
ἀπότομα μὴ
βαθεῖα ἀπογοήτευση.
Ἡ Μάρ-
γκαρετ
παρουσιάζονταν
μπροστὰ του
ὡς
παραχαράκτης.
Σκέφθηκε
γιὰ μὴ
στιγμὴ νὰ
εἰδοποιήσῃ
τὴν συλλάβον,
ἀλλὰ τὰ
μάτια
τῆς πού
τὸν κύτταζαν
φαίνονταν
νὰ
ἐκτενεύον «Σῶστέ
με... Δὲν
εἶν' αὐτὴ
ἴσως μὴ
ἀπόδειξις
τῆς ἀγάπης
σας πού
σᾶς
ζήτησα»;

—Ἀκολουθεῖτε
τὸν θυρωρὸν
τῆς εἰπε
δείχνοντας
μὲ τὸ
δάκτυλον
ἐναντὶ
ἀνθρώπον
πού
πλησίαζε.—
Ἀνεβῆτε
στὸν
διευθυντὴ.
Εἶμαι
καταλυτημένος
ἀλλὰ
τὸ
καθῆκόν
μου... «Ναὶ
τὸ
καθῆκόν
του! Κι' ὁμοῦ,
ἡ ἀγάπη
γιὰ
τὴν
ὁποῖα
τῆς
μιλοῦσε;
Δὲν
ὑπῆρχε
πιά;»
ρώτησαν
τὰ
μάτια
ἐκείνης
ὁρθάνοιχτα
στὸ
ὠ-
χρὸ
πρόσωπόν
τῆς. Ὁ
Κούρτ
σῆκωσε
τοὺς
ὤμους
καὶ
ἐπανάελαβε.

—Ἀκολουθεῖτε,
σᾶς
παρακαλῶ,
αὐτὸν
τὸν
ἀνθρώπον...
καὶ
μὴν
δημιουργήσετε
καμμίαν
σκηνὴν.

Ἡ Μάργκαρετ
τοῦ
γύρισε
ἀπότομα
τὴ
ράχιν
καὶ
χάθηκε
πίσω
ἀπὸ
μὴ
πόρταν
πού
τῆς
ἄνοιξε
ὁ
θυρωρὸς.

Ὁ Κούρτ
ἐξανάρχησε
μηχανικὰ
τὴ
δουλειὰ
του,
ἀλλὰ
τὰ
δάκτυ-
λά
του
ἐτρεμαν.
Ἀντίο
ἀγάπη,
ἀντίο
χαρὰ.
Πότε
θὰ
γιατρευοῦνται
ἡ
καρδιά
του
ἀπ' αὐτὸ
τὸ
τρομερὸν
τραῦμα.
Ἴσως,
ποτέ!

Ὑστερα
ἀπὸ
λίγον
ὁ
διευθυντὴς
τὸν
πῆρε
στὸ
τηλεφώνον.
—Ὅποτε
εἰσα-
στήσατε
ἀκούσθηκε
ἡ
φωνὴ
τοῦ
διευθυντοῦ—
πού
καταλάβατε
πῶς
ἔπεσε
στὰ
χέρια
σας
ἓνα
ἀπ' ἐκεῖνα
τὰ
ψεύτικα
τσέκ...
Αὐτὸ
εἶναι
θαυμάσιον.
Ἡ
νέα
πού
εἶχε
τὸ
τσέκ
εἶναι
ἡ

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 48)

ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ ἐπανόστασις μαίνεται στὸ Παρίσι. Ἡ βασίλισσα Ἰσαβέλλα, μαθαίνει ἀπὸ τὴν κ. Ζιάκ διὰ τοῦ δούλη τῆς Βουργάνης πρὸς αὐτὴν νὰ πάν νὰ ἐπισκεφθῇ κάποιαν καὶ θυμωμένη, φεύγει νὰ πάν νὰ τὸν βοῇ μετὰ τὴν πιστὴ τῆς ἀκόλουθον Σακραμάν. Ἐνῶ ἡ σφαγὴ ἐξακολουθεῖ, δύο νέοι ἡ Φλώρα Μερσερό καὶ ὁ ἱππότης Μιλὸν τοῦ Ταλαζάρ, συναντῶνται στὴ γωνίᾳ τοῦ δρόμου καὶ συμφωνοῦν νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς νὰ παντρευθοῦν. Ἡ Φλώρα γυρίζει σπῆτι τῆς μετὰ τὴν ἀκόλουθον τῆς γυναικὸς Σιμόν, ἡ ὁποία ἀναλαμβάνει νὰ διαβιβάσῃ αὐτὴ τὴν παρακλήσιν τῆς. Ἀλλ' ὅταν τὸ εἶπε στὸν Μερσερό, παρὰ λίγο ἐκείνος θὰ τὴν ἐπινε καὶ ἡ Σιμόν δέχεται νὰ τὸν ὑπερηγήσῃ σὲ μιὰ ἐπιχείρησιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἐκέρδιζε καὶ αὐτὴ καὶ ὁ Μερσερό, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν πατέρας τῆς Φλώρας—δὲς ἐννοεῖται ἐκείνη ἡ ὁποία ἦταν κόμισσα τοῦ Σομπέρν—τῆς Βουργάνης. Καὶ φεύγει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴν τοῦ βασιλέως τοῦ τοκογλύφου Μερσερό. Τὸ ἀπογευματὶ τῆς ἰδίας ἡμέρας, ὁ ἱππότης Πασσαβάν κοντὰ στὴν Γέφυρα κύτταξε τὸν ὄμιλον τοῦ διαδρόμου τοῦ πύργου τοῦ Ἀρμανιά, ὅταν τὸν ἐπλησίασε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐκρούε τὸ πρόσωπό του, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τοῦ ὑπενήμισε ὅτι ἐπρεπε νὰ ἐκδικήσῃ τὸν Γιάννην Ἀτσίμηντον καὶ τὴν Ἰσαβέλλα, ποὺ ἐξηλητήριασαν τὴν ἀγαπημένην του Ροζέλις, τοῦ εἶπε σὲ ποῖο μέρος πορεύουσι νὰ τὸν ζητήσῃ μετὰ τὸ δνομα «ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸ ματωμένο μαγούλο» καὶ ἔφυγε. Ὅταν σὲ λίγο ὁ Πασσαβάν εἶδε τὸν Μιλὸν ντὲ Ταλαζάρ νὰ σάβη ἐναντὶ ἐκείνου, ἐπλησίασε καὶ τὸν συνεζήτησε καὶ ἀπεμακρύνθη, ἐνῶ ἡ Ἰσαβέλλα διέταξε νὰ τὴν πᾶνε πρὸς τὸν Σηκουάνα, ὅπου δὲ ἐδωμάτιον τραγικῶς σηνεῖ. Ἡ τρελλὴ κυρὰ Σομπέρν, ἡ μητέρα τῆς Φλώρας, ἀρχισε νὰ καλῇ τὸν κόσμο νὰ σκοτώσῃ τὴν νέαν καὶ σὲ λίγο ἕνα πλῆθος δολοφόνων ἀρχισαν νὰ περικυκλῶνουν τὴν Φλώραν καὶ τὴν ἀκόλουθον τῆς γυναικὸς Σιμόν. Ὁ δούλης τῆς Βουργάνης ἐπλησίασε καὶ τὴν ἀκούσθη, ἀλλ' ἡ Ἰσαβέλλα τὸν ἐμποδίζε—ἀπειλῶντας τὸν, ὅτι θὰ ἀποκαλύψῃ τὸν γάμο του μετὰ τὴν Λωρὰνς ντ' Ἀμπρε—καὶ στέλλει τὸν ἀκόλουθόν τῆς Σακραμάν νὰ βοηθήσῃ τοὺς δολοφόνους. Ὁ Μιλὸν ντὲ Ταλαζάρ πρὸς βοήθειαν τῆς ἀγαπημένης του καὶ ἀποβῆκε πρὸς στιγμὴν τοὺς ἐπιδρομὰς οἱ ὁποῖοι ἐπανερχοῦντο ἀμέσως δομητικότεροι. Ἐνῶ ὁ Ταλαζάρ κούρηνε πρὸ τοῦ ὄγκου τῶν ἐπιτιμημένων σπείδων πρὸς βοήθειαν τοῦ Πασσαβάν μετὰ τὸν Μπρανκαγιὸν καὶ ἀμυνόμενοι ὅλοι ὁχρῶντο, στὸν πύργον Γκαγιάρ ὅπου ἀλματωτίζον τὸν ἀκόλουθον τῆς Ἰσαβέλλας Σακραμάν.

(Συνέχεια)

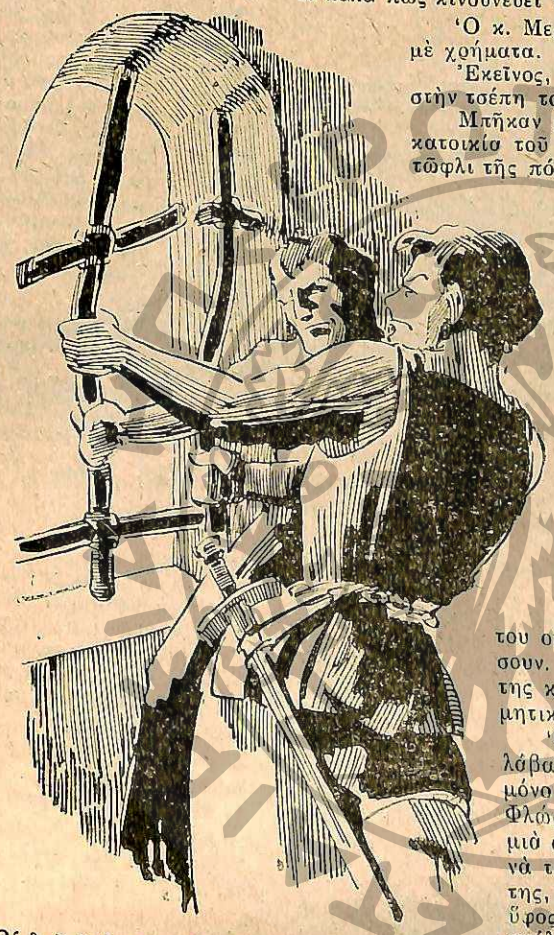
—Πρόγματι αὐτὸς ὁ ἐχθρὸς μας ἀξίζει.
Συγχρόνως ὁ Σακραμάν σκεπτόταν: «Τί διάβολος εἶναι αὐτός; Ἄν ἦμουν ἐγὼ στὴν θέαν του θὰ κύττουσα!» Ὑστερα ἐπανελάβε αὐτὴ τὴν φράσιν του δυνατὰ.
Ὁ Πασσαβάν δὲν ἀπήντησε. Ἐσκυψε εἶπε κατὰ τὸν Ταλαζάρ καὶ πῆγαν νὰ ἐξετάσουν τὴν μεγάλη πόρτα. Παρατήρησαν διὰ ποῦ ποῦ ν' ἀνιῇ ἀρκετὴ ὥρα.
Στὸ βάθος τοῦ προθαλάμου, δεξιὰ, βρισκόταν μιὰ σιδερένια πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία ἀρχίζε μιὰ στενὴ σκάλα, στριφτὴ, ποὺ ὡς δὲν ἦτο στὸ πλάνο.
Ὁ Ταλαζάρ κατέβηκε πρῶτος τὴν σκάλα, ἡ Φλώρα τὸν ἀκολούθησε καὶ πίσω ἀπ' αὐτοὺς προχώρησε ὁ Μπρανκαγιὸν.
Ὁ Πασσαβάν τότε γύρισε πρὸς τὸν Σακραμάν καὶ τοῦ εἶπε: «Κατέβητε!»
Ὁ γίγας ὑπήκουσε.
Πίσω του, ὁ Πασσαβάν ἐκλείδωσε μετὰ προσοχὴ τὴν πόρτα καὶ κατέβηκε κατὰ τὴν σκάλα. Στὸ τέμα τῆς σκάλας, μιὰ δευτέρη πόρτα σιδερένια κλειδωθῆκε καὶ αὐτὴ.
Μῆχαν σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιον, ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα παρὰ θύρον ποὺ ἔβλεπε στὸν Σηκουάνα.
Ὁ Πασσαβάν ἐρρίξε μιὰ ματιὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σιδερόφραγμα κατὰ τὸν δρόμον.
—Ἡ νύκτα δὲν ἔπεσε ἀκόμη, εἶπε, ὡς περιμένωμε λίγο.
Ἐξήτασε τὰ σίδηρα τῶν παραθύρων, ἐρρίξε μιὰ ματιὰ στὸν Μπρανκαγιὸν καὶ μιὰ ἐκφρασίς ἱκανοποιήσεως ζωγραφίσθηκε στὸ πρόσωπό του.
Ἀφῆνοντας τὸν Μπρανκαγιὸν νὰ φυλάτῃ τὸν Σακραμάν, ὁ Πασσαβάν κι' οἱ δύο ἐρωτευμένοι καθίσαν στὴν ἄλλη ἄκρην τοῦ δωματίου.
Τὸ σκοτάδι μεγάλωνε ὁλοένα μέσα στὸ δωμάτιον, ὅπου ἐφθάναν οἱ μακρυνοὶ κύττοι στὴν μεγάλη πόρτα. Τὸ ρολοῖ τοῦ μονα-

στηριοῦ τῶν Αὐγουστίνων κύτπησε ἐννῆα φορές.
Ἐν τῇλει ὁ Πασσαβάν εἶπε πῶς ἦταν καιρός. Πλησίασε τὸ παράθυρον, φώναξε τὸν Μπρανκαγιὸν καὶ τοῦ εἶπε: —Βλέπεις αὐτὸ τὸ παράθυρον; Πρέπει ὅπως οὐδέποτε νὰ περάσῃς ἀπ' αὐτό.
—Γιατί; ρώτησε ὁ Μπρανκαγιὸν μ' ἀπορία.
—Γιὰ νὰ φτάσῃς εἰς τὸ νησί, ἐξήγησε ὁ Πασσαβάν, στὸ νησί τῶν Ἑβραίων ποὺ βλέπεις ἐκεῖ. Θὰ πᾶρῃς μιὰ βάρκα καὶ θὰ ξαναγυρίσῃς.
—Ἀλλὰ τὰ σίδηρα! Πῶς θὰ περάσω ἐγὼ ὁ χονδρὸς ἀνάμεσα ἀπὸ αὐτά;
—Νὰ σπάσῃς ἕνα, τοῦ ἀπήντησε ὁ Πασσαβάν.
Ὁ Μπρανκαγιὸν πλησίασε τὸ σιδερόφραγμα τοῦ παραθύρου, φούχτωσε ἐνὰ ἀπὸ τὰ σίδηρά του, ἔβαλε τὸ πᾶδι του ἐπάνω στὸν τοῖχο κι' ἀρχισε νὰ τραβᾷ. Μάταιος ὅμως ὁ κόπος του. Τὸ σίδηρον δὲν ὑποχωροῦσε.
Ὁ Πασσαβάν πλησίασε καὶ φούχτωσε καὶ αὐτὸς τὸ σίδηρον. —Νομίζω πῶς δὲν θὰ τὰ καταφέρετε, κύριε. Ἀφήστε με ἐμένα!..
Ὁ Σακραμάν ποὺ καθόταν σὲ μιὰ γωνιά, ἐπενέβη.
—Ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ σπάσῃς ἕνα παράθυρον, πῶς ἠθελες νὰ μετρηθῇς μαζί μου; Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω.
—Δοκίμασε καὶ θὰ δῇς.
—Ἐλᾶτε, τοῦ εἶπε ὁ Πασσαβάν.
—Διάβολε! ἔφωνισε ὁ Βαυαρός.
Καὶ ἀμέσως ἔκανε τὴν σκέψιν πῶς ἂν μπορούσε νὰ βγάλῃ ἐκείνη τὴν σιδερένια ράβδον, θ' ἀποκοπτοῦσε ἕνα πρῶτος τάξεως ὁπλὸν μετὰ τὸν ὁποῖον θὰ σκοτώνει καὶ τοὺς τέσσαρες.
Ἀρπάζει λοιπὸν τὸ σίδηρον, τὸ τράβηξε μ' ὅλην τὴν δύναμιν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ὑπεχώρησε.
—Θὰ σὲ βγάλω! μούγκρισε ὁ Σακραμάν.
—Στάσου νὰ σὲ βοηθήσω κι' ἐγὼ, εἶπε ὁ Μπρανκαγιὸν.
Ὁ Σακραμάν ἀνεγνώρισε πῶς δὲν θὰ τὰ κατάφερνε μόνος κι' ἄφησε τὸν Μπρανκαγιὸν νὰ βοηθήσῃ.
—Θὰ βγῇς ἡ θὰ πῇς τὸ γιατί! ἔφωνισε ὁ Μπρανκαγιὸν.
—Θὰ σὲ ἐκκολλήσω! μούγκρισε ὁ Σακραμάν.
Ἐν τῇλει, οἱ προσπάθειές των ἀμείψθησαν. Τὸ σίδηρον ὑπεχώρησε.
—Πήγαμε τώρα, εἶπε ὁ Πασσαβάν στὸν Μπρανκαγιὸν καὶ σύντομα.
Ὁ Μπρανκαγιὸν σκαρφάλωσε στὸ παράθυρον, ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμή εἶπε.
—Κύριε, μιὰ βάρκα ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον!
—Διάβολε! μούγκρισε ὁ Πασσαβάν καὶ πρόσθεσε: Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ πάω ἐγὼ.
Καὶ πῆγε στὸ διάζωμα τοῦ παραθύρου.
Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν μέσα στὴ βάρκα, μόλις ἀντίκρουσε τὴν σκάλα στὸ παράθυρον, ρώτησε.
—Φλώρα! Φλώρα! Εἰς! ἐσύ, παιδί μου;
—Ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα μου! φώναξε χαρούμενη ἡ νέα καὶ ἀμέσως, ἐλαφρὰ καὶ χαριτωμένη πλησίασε τὸ παράθυρον.
—Ἰδοὺ ποὺ ἀπλοποιῶνται τὰ πράγματα!
Ἡ Φλώρα τοῦ χαμογέλασε καὶ ρώτησε τὸν «βαρκάρη».
—Εἰσθε σεῖς, πατέρα;
—Ναί, παιδί μου, ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Μερσερό. ὁ ὁποῖος μετὰ ἀνύψωσιν φωνῆς ρώτησε ἀμέσως: Μήπως εἶσαι τραυματισμένη;
—Ὁχι, πατέρα μου, σὰς τὸ δοκίμομαι, δὲν ἔχω τίποτε!
—Ναί ὁ Θεός... ἀλλὰ κι' οἱ ὑπερασπισταί μου ποὺ ὀπισθοκινεῖται τὴν ζωὴν γιὰ νὰ μὴ ἀρπάξουν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀνδρῶν μας, ἀπήντησε ἡ Φλώρα.
Μέσα στὴ σκάλα ὁ Πασσαβάν χαμογέλασε ἱκανοποιημένος καὶ ἐπερίμενε τὴν ἀπάντησιν.

—Κι' ἐγὼ σὰς περιμένα! ἀλλὰ γιὰ τὸ Θεὸ μὴν χάνωμε οὐτὴ στιγμὴν. Κατέβητε γρήγορα.
Λίγες στιγμὲς ἀργότερα ἡ Φλώρα βρισκόταν κοντὰ στὸν πατέρα τῆς ποὺ τὴν ἐσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του μετὰ μιὰ τρυφερότητα ποὺ δὲν τὴν εἶχε συνηθισμένη—πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὴν νῆα νὰ παρὰξενουθῇ. Ὁ Ταλαζάρ καὶ ὁ Μπρανκαγιὸν τὴν εἶχαν συνοδεύσει.
Ὁ Πασσαβάν ποὺ ἐξησφάλιζε τὰ νῶτα διευθύνθηκε στὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε καὶ ἀπευθυνόμενος στὸν Σακραμάν τοῦ εἶπε ψυχρὰ.
—Πηγαίνετε, κύριε, εἰσθε ἐλεύθεροι!
Ὁ Σακραμάν δρασκέλισε τὸ κατῶφλι μετὰ μιὰ βία ποὺ ἔφερε χαμόγελο στὰ χεῖλη τοῦ ἱππότη. Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα, γύρισε μετὰ τεντωμένη τὴν γροθιά πρὸς τὸν ἱππότη.
—Θὰ πεθάνῃς ἀπ' αὐτὸ τὸ χέρι! μούγκρισε.
Καὶ σὰν ἄνεμος κατέβηκε τὴν σκάλα.
Ὁ Πασσαβάν σήκωσε περιφρονητικὰ τοῦ ὤμου, διπλοκλείδωσε τὴν πόρτα, γλίστρησε στὴν βάρκα καὶ ἀρπάζοντας τὸ κουπί, ἔκανε νόημα στὸν Μπρανκαγιὸν νὰ τὸν μιμηθῇ. Καὶ οἱ δύο τότε ἀρχισαν νὰ κωπηλατοῦν γερὰ ἀπομακρυνόμενοι ἀπ' τὸν πύργον ἀπ' τὴν ὁποῖον γιὰ μιὰ στιγμὴν εἶχαν πιστέψει πῶς δὲν θὰ ἐβγαῖναν ζωντανοί.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΜΕΡΣΕΡΟ

Κωπηλατώντας ὁ Πασσαβάν, ἐντελῶς ψυχραῖμος, μ' ἐκεῖνο τὸ χαρακτηριστικὸ χαμόγελό του ποὺ τόσο καλὰ ξέρομε, ἔλεγε στὸν Μπρανκαγιὸν ποὺ καθόταν ἀπέναντί του.
—Δὲν στὸ ἔλεγο, ζῶον, πῶς θὰ γλυτώναμε; Ἐσχῶς πάντα πῶς εἶμαι νεκρός.
Σ' αὐτὲς τὴς λέξεις ὁ Μιλὸν ντὲ Ταλαζάρ εἶδε τὸν Μπρανκαγιὸν νὰ τρέμῃ συγχρόνως, ἀπὸ συγκίνηση, τόσο ποὺ τοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὸ χέρι τὸ κουπί.
Ὁ Μπρανκαγιὸν, ποὺ σήκωνε τόσο ὑπερήφανα τὸ κεφάλι καὶ ἔκανε νὰ τὸν τρέμῃ ἕνα πλῆθος μανιασμένων ἀνθρώπων, κατελήφθη ἀπὸ ἀνεξήγητον τρόμον καὶ μετὰ τὴν φωνὴν ποὺ ἔτρεμε ἀπήντησε.
—Ἐσεῖς, μάλιστα, κύριε, γιατί εἰσθε νεκρὸς ποὺ δὲν πεθαίνει. Ἀλλὰ ἐγὼ...
Μετὰ μιὰ ὑπεροχὴν ψυχραιμίας ὁ ἱππότης πῆρε τὸ κουπί ποὺ ἔπεσε ἀπ' τὸ χέρι τοῦ ἀκολουθοῦντος του καὶ κωπηλατώντας γιὰ δύο εἶπε.
—Ε! καλὰ, ἐσύ εἶσαι ὁ ζωντανός... Ἐπομένως θὰ γλυτώσῃς κι' ἐσύ ἐπίσης...
—Δὲν... Δὲν...
—Δὲν καταλαβαίνεις, ἀνόντε; Ἐν τοιαύτῃ, εἶναι τόσο ἀπλό. Δὲν μπορεῖς νὰ εἰσαι νεκρός, ἀφοῦ ζῇς.
—Γιατί; ἔκανε ὁ Μπρανκαγιὸν σὰν μισότρελλος.
—Γιατί, ἐξήγησε ψυχρὰ ὁ Πασσαβάν, γιατί γιὰ νὰ εἰσαι νεκρός ἔπρεπε πρῶτα νὰ εἶχες πεθάνει... καὶ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον. ἀφοῦ τώρα εἶσαι ζωντανός.
Αὐτὴ ἡ ἀκατάληπτη ἐξήγησις θὰ εἶχε φαίνεται μιὰ ξεχωριστὴ σημασίαν γιὰ τὸν Μπρανκαγιὸν, γιατί ἀμέσως φώναξε χαρούμενα.
—Καταλαβαίνω!.. Μὰ τὴν κόλασιν, δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ αὐτό.
Ὁ Πασσαβάν σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ μετὰ τὴν ἴδια ἀπάθεια εἶπε, δινοντάς του τὸ ἕνα κουπί.
—Ἄν εἶναι ὅπως τὸ λές, τότε πάρε αὐτό... καὶ τράβα γερὰ.
Ὁ Μιλὸν ντὲ Ταλαζάρ, ποὺ εἶχε ἀκούσει αὐτὸν τὸν ἐξωφρενικὸν διάλογον μετὰ μιὰ εὐνόητη ἐκπληξιν, δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ ἂν ὁ ἱππότης ἀστεϊεύετο ἢ μιλοῦσε σοβαρὰ.
Ὁ κύριος Μερσερό βιαζόταν νὰ βρεθῇ σπῆτι του. Ἐδινε ποῦ καὶ ποῦ σύντομες διαταγὰς καὶ κινεῖτο ἔκτακτα πρὸς τὸν πύργον.
Ὁ Μπρανκαγιὸν δὲν σκεπτόταν τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν μεγάλῃ του πεῖναν. Καὶ ἔλεγε μέσα του μετὰ μιὰ θαυμαστὴ ἀπάθεια, πῶς αὐτὸς ὁ ξευπόκοτος ἄνθρωπος...

στὸς θὰ εἶχε ἀσφαλῶς τὰ βαρέλια του καὶ τὴν ἀποθήκην του γέματα ἀπὸ χρυσὰ καὶ τρόφιμα καὶ δὲν θὰ παρέλειπε νὰ ἐφοδιάσῃ μετὰ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὸν σάκκο ἐκείνων ποὺ διακινδύνευαν τὴν ζωὴν τους γιὰ νὰ σώσουν τὴν κόρη του. Ἦταν τὸ ὀλιγώτερον ποὺ μπορούσε νὰ τοὺς δόσῃ.
Παρ' ὅλην τὴν φορὰ ποὺ εἶχε τὸ ρεῦμα τοῦ Σηκουάνα—ἐντελῶς ἀντίθετον ἀπ' τὴν διεύθυνσιν ποὺ ἀκολουθοῦσαν—ἡ βάρκα τοὺς ἔτρεχε χάρις τοῦ δύο γερούς κωπηλάτας τῆς. Ὁ Ταλαζάρ εὗρε παραλόγη αὐτὴν τὰ βία, τόσο ποὺ οἱ ἀναστεναγμοὶ του τρυποῦσαν βουνά. Ἡ ἰδέα πῶς ἐντὸς ὀλίγου θὰ χωριζόταν ἀπ' ἐκείνην ποὺ ἀγαποῦσε τὸν ἔρριχνε σὲ μεγάλη μελαγχολία.
Ὁ Πασσαβάν, ἀδιάφορος γιὰ τὰ γύρω του, φαινόταν πῶς ἔκανε ἕνα ρομαντικὸν βραδυνὸν περίπατον. Μόνον ἕνα εἰρωνικὸν χαμόγελο διεγράφετο στὰ χεῖλη τοῦ κάθε φορὰ ποὺ συναντοῦσε τὴν μελαγχολικὴν μορφήν τοῦ νεαροῦ ἐρωτευμένου. Τὸ χαμόγελο ὅμως αὐτὸ ἐξαφανιζόταν καὶ ζωγραφιζόταν πρὸς τὸ πρόσωπό του μιὰ ἐκφρασίς οἴκτου, ὅταν τὸ βλέμμα του ἐπεφτε στὴν Φλώρα. Τέλος, τὸ βλέμμα τοῦ γινόταν βλοσυρὸν, ὅταν προσηλωνόταν στὸν κ. Μερσερό, τοῦ ὁποῖου ἡ σιωπὴ καὶ ἡ περιέργη ταραχὴ τοῦ φαινόταν παρῶντες.
Ἡ Φλώρα σκεπτόταν πράγματα τὰ ὁποῖα μόνον ἐκείνη γινώριζε. Τὸ φαινομένου τῆς βλέμματος, τὸ τόσο ἀγνό, σιγῇ γινόταν σχεδὸν ἐπιμονα στὰ μάτια τοῦ Μιλόν. Τοῦ μιλοῦσε σιγὰ καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε μετὰ τὴν θερμὴν τῆς πνοήν. Δὲν ἄφηνε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγαπημένου τῆς παρὰ γιὰ νὰ στηρίξῃ τὰ βλέμματά της στὸν Πασσαβάν μετὰ μιὰ θερμὴν εὐγνωμοσύνην.
Ἡ βάρκα πέρασε μεταξὺ τῆς νήσου τῶν Ἑβραίων καὶ τῆς νήσου Μπισού, πέρασε κοντὰ ἀπ' τὴν Σιτέ, ὅπου βρισκόταν ὁ βασιλικὸς κήπος καὶ σταμάτησε σ' ἕνα σημεῖον ποὺ ὀνομαζόταν ἡ Προκυμαία τοῦ Ὁρφέρος.
Οἱ ἐπιβάται πῆδησαν στὴν ὄχθη σκαρφάλωσαν σ' ἕνα ὑψωματάκι καὶ βρέθηκαν μπροστὰ σ' ἕνα τοῖχο τοῦ ἀνακτόρου, κατεστραμμένον ἀπ' τὴν φωτιά. Βάδιζαν κατὰ μῆκος αὐτοῦ τοῦ τοῖχου καὶ βρέθηκαν μπροστὰ σὲ μιὰ πορτοῦλα.
Ὁ κ. Μερσερό κύτπησε σιγὰ τὰ χέρια του. Ἐνας ἄνθρωπος μισάνοιξε τὴν πόρτα καὶ γκρίνιασε.
—Ἀρχισα νὰ πιστεύω πῶς δὲν θὰ γυρίζατε ποτέ. Καὶ ξέρετε καλὰ πῶς κινδυνεύει τὸ κεφάλαιό μου.
Ὁ κ. Μερσερό τοῦ ἔβαλε στὸ χέρι ἕνα σακκούλακι μετὰ χρήματα.
Ἐκείνος, ἀφοῦ τὸ ἐξήτασε καλὰ—καλὰ, τὸ ἔχωσε στὴν τσέπη του, ψιθυρίζοντας μερικὰς εὐχαριστίας.
Μῆχαν μέσα καὶ σὲ λίγο βρέθηκαν μπροστὰ στὴν κατοικίαν τοῦ Μερσερό, ὁ ὁποῖος σταμάτησε στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας. Σταμάτημα ἀκούσιον ἴσως, γιστὶ ὁ ἔμπροσθεν ἦταν τόσο σκεπτικός, σχεδὸν ἀψηθημένος, ἀλλὰ ποὺ ἐκείνη τὴν ὥρην ἦταν ἄτρεπο. Ἐτοίμουλάχιστον τὸ χαρακτηριστικὸν ὁ Πασσαβάν ποὺ μετὰ ζωωμένα τὰ φροντὶα κύτταξε ἐξεταστικὰ τὸν Μερσερό χωρὶς καμμίαν καλωσύνην στὸ βλέμμα του.
Ὁ Ταλαζάρ, ποὺ ἤλπιζε πῶς ἡ μεγάλη ὑπηρεσία ποὺ προσέφερε στὴν κόρη τοῦ Μερσερό θὰ τοῦ ἀνοίγε λίγο τὸν δρόμον γιὰ τὸν ἑρῶτά του, στεκόταν ἀπογοητευμένος, ἐνῶ ὁ Μπρανκαγιὸν, ὁ ὁποῖος πέθαινε ἀπὸ πείναν καὶ ἔβλεπε μετὰ τὴν φαντασίαν τοῦ ὅλα τὰ ὀρεκτικὰ τοῦ κόσμου, βλαστημοῦσε μέσα του, μ' ὅλην τὴν ψυχὴν, αὐτὸν τὸν ἰδιότροπον καὶ περιέργον πατέρα, ποὺ δὲν πρόσφερε στοὺς σωτήρας τῆς κόρης του οὔτε ἕνα πατηράκι χρυσὸ γιὰ νὰ ξεδιψάσουν. Ἡ Φλώρα πολὺ γλωσσὴ ἔβλεπε τὸν πατέρα της καὶ τὸ ὕψος τῆς ἦταν πονεμένο καὶ ἐπιτιμητικόν.
Ὁ κ. Μερσερό φαινόταν σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε τίποτε. Ἐπὶ τέλους ἀνοίξε τὸ στόμα μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τοὺς χαιρετήσῃ. Ἀλλὰ ἡ Φλώρα δὲν τοῦ ἄφησε καιρὸν νὰ συνεχίσῃ. Μετὰ μιὰ αὐταρχικὴν κίνησιν, ποὺ ἔκανε τὸν Μερσερό νὰ τὰ χάσῃ, ἄλλωστε τὸ μικρὸν ἄσπρο χεράκι τῆς, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μετὰ τὸ πῶς ἀξιοπρεπῶς ὕψος καὶ τὴν μουσικὴν τῆς φωνῆς, τοὺς πρὸς σκάλας.
—Ἐσεῖς ποὺ ἐκθέσατε τόσο γενναῖα τὴν

Οἱ δύο ἄνδρες τράβηξαν μετὰ δύναμιν τὰ σίδηρα

ζωή σας για να σώσετε την ζωή μου, καθώς ήλθατε στο σπίτι του πατέρα μου.

Όλα τα πρόσωπα φωτίστηκαν. Άκόμα και το πρόσωπο του Πασσαβάν που σκέφθηκε.

«Είναι το δεύτερο μάθημα που αυτό το εξαίρετο πλάσμα δίνει στον πατέρα του. Δεν θα με δυσαρεστήσει καθόλου να μπού μέσα στο σπίτι του για να μελετήσω από κοντά αυτό το περιεργό υποκείμενο.»

Ο κ. Μερσερό κατάλαβε θαυμάσια την γκάφα του και έσπευσε να συμπληρώσει.

—Σας ζητώ συγγνώμη κύριοι, αλλά αυτό το τρομερό επεισόδιο με τάραιξε τόσο που τα έχω ακόμα χαμένα.

Η άφιξη της Σιμόνης τον έβγαλε απ' τη δύσκολη θέση του. Η γρήδη έτρεξε στην νεαρή κόρη, την έσφιξε στην αγκαλιά της και άρχισε να την καλή μ' όλα τα χαϊδευτικά ονόματα που υπάρχουν. Ύστερα από τα χάδια που έκανε στην κόρη ένευσε στους ξένους να καθίσουν, —πράγμα που παρέλειψε να κάνει ο Μερσερό— και άρχισε ξένη πώς έφθασε εγκαίρως στο ποτάμι με την βάρκα του ο Μερσερό.

Η Σιμόνη παρακολούθησε από μακριά τους απαγωγείς της της νεαρής κόρης, είδε πώς οι κακοποιοί προσπαθούσαν να σπάσουν την πόρτα και τότε μ' όλη την δύναμη των γεροντικών της ποδιών έτρεξε έως το σπίτι όπου είδωποιήσε τον άφεντή της για το διατρέξαντα. Ο κ. Μερσερό έτρεξε τότε άμέσως, παίρνοντας μαζί του διάφορα εργαλεία που νόμιζε απαραίτητα. Είχε φθάσει εγκαίρως για να τους σώσει, δόξασημένος άσ' είναι ο Θεός.

Αυτή ήταν η σύντομη διήγηση της περιπετειάς των που έκανε η Σιμόνη. Όταν έπαψε να μιλά κύτταξε τον κύριο της και της έκανε έντυπωση το αποχαυνωμένο ύφος του, που ούτε επί στιγμή δεν την εγκατέλειψε από την ώρα που βρέθηκε αντιμέτωπος με τους σωτήρες της κόρης του. Πήγε πίσω του και του ψιθύρισε μερικές λέξεις στ' αὐτή, πράγμα που τον έκανε να ξεπεταχθή. Άμέσως σηκώθηκε με ύψος κάπως επίσημο και έλειπε.

—Σας όφειλω, κύριοι, την ζωή της κόρης μου, που μου είναι το πιο αγαπητό πράγμα στον κόσμο. Σας ευχαριστώ θερμώς και να είσθε εύλογημένοι. Χάρηκα που σας γνώρισα και έπωφελοῦμαι της ευκαιρίας να σας πω πως ο κ. Μερσερό, ο προμηθευτής των ανακτόρων, δεν είναι ένας άγνώμων άνθρωπος και η ημέρα που θα αξιωθώ να σας ξεπληρώσω την υπηρεσία που μου προσέφερε θα είναι η πιο ευτυχισμένη της ζωής μου. Έν τω μεταξύ σας παρακαλώ να λάβετε υπ' όψει σας, κύριοι, πως όλα έδω είναι δικά σας εάν στο σπίτι σας, πρόσωπα και πράγματα.

Οι δυο έρωτευμένοι καταγοητεύθηκαν από την καλή τροπή που πήραν τώρα τα πράγματα. Άλλά ο Πασσαβάν παρατήρησε πως ο κ. Μερσερό όλο το διάστημα που μιλούσε δεν έπαυσε ούτε επί στιγμή να τον κυττάζει επίμονα στα μάτια και σκέφθηκε:

«Μα το Θεό, νομίζει κανείς πως μόνο σ' έμένα τα λέει. Στοιχηματίζω γι' αυτό.»

Κατόπιν έρριξε μια γοργή ματιά στον Ταλαζάρ που δεν είχε μάτια παρά μόνο για την Φλώρα και συμπλήρωσε την σκέψη έμπορο σε τέτοις άμηναν. Άπόδειξες πως δεν είπα ακόμα τίποτα καλό για τους δυο έρωτευμένους.»

Ο Μπραγκαγιόν, που δεν πρόσεξε παρά μόνον τις τελευταίες λέξεις του Μερσερό, συνέπερανε πως η περιπόθητη ώρα για φάγο-πότι έφθασε και θεώρησε πρέπον να συμπληρώσει μ' ένα πλατύ χαμόγελο στα χείλη.

—Ω! Δεν σας ζητούμε τόσα πολλά. Όσον άφορά έμένα θα ήμουν ίκανοποιημένος αν...

Ένα κεραυνόβολο βλέμμα του κυρίου του έκανε να λισταμάτ.

—Όχι! Δεν σας ζητούμε τόσα πολλά. Όσον άφορά έμένα θα ήμουν ίκανοποιημένος αν...

Ένα κεραυνόβολο βλέμμα του κυρίου του έκανε να λισταμάτ.

—Όχι! Δεν σας ζητούμε τόσα πολλά. Όσον άφορά έμένα θα ήμουν ίκανοποιημένος αν...

Ένα κεραυνόβολο βλέμμα του κυρίου του έκανε να λισταμάτ.

—Όχι! Δεν σας ζητούμε τόσα πολλά. Όσον άφορά έμένα θα ήμουν ίκανοποιημένος αν...

Ένα κεραυνόβολο βλέμμα του κυρίου του έκανε να λισταμάτ.

—Όχι! Δεν σας ζητούμε τόσα πολλά. Όσον άφορά έμένα θα ήμουν ίκανοποιημένος αν...

Ένα κεραυνόβολο βλέμμα του κυρίου του έκανε να λισταμάτ.

σούν οι τελευταίες λέξεις στο λαιμό του.

Ο κ. Μερσερό ευτυχώς δεν άκουσε τίποτε, γιατί έν τω μεταξύ είχε γυρίσει προς τον Ταλαζάρ.

—Όσον άφορά εσάς, κύριε, είπα και διεκόπη.

—Μπ! Σκέφθηκε ο Πασσαβάν νομίζει κανείς πως αυτό που θα πη είναι πολύ δύσκολο ή πολύ όδυνηρό.

Οι δυο έρωτευμένοι είχαν γίνει κατακόκκινοι και η καρδιά τους πήγαινε να σπάσει.

—Όσον άφορά εσάς, επανέλαβε ο κ. Μερσερό η κόρη μου, μου έκανε γνωστή την επιθυμία σας να την παντρευθήτε! Έλπίζω πως θα σας διεβίβασε την απάντησή μου ως προς αυτό το ζήτημα.

—Πράγματι, κύριε, αλλά άφου είχατε την καλωσύνη να δεχθήτε την πρότασή μου, φανήτε καλός έως το τέλος και μη μάς υποβάλλετε στο μαρτύριο της άναμνησης.

Ο κ. Μερσερό κούνησε άργά το κεφάλι του, σκέφθηκε για λίγες στιγμές και ύστερα έλεπε σοβαρά:

—Άλλοι στην θέση μου θα βιαζόνταν να κάνουν μια όρα γρηγορότερα αυτήν την ένωση που θα μετέβαλλε σε μεγάλη άριστοκράτσια την κόρη ενός ταπεινού έμπορου. Άλλά δεν σκέπτομαι παρά μόνο την ευτυχία αυτού του παιδιού και δεν θέλω μια μέρα ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος να μου παραπονεθούν για την βία μου. Γι' αυτό σας έδωσα αυτό το χρονικό διάστημα των λίγων μηνών για να μπορέσετε να εξετάσετε καλά τα αίσθηματά σας. Δεν βρίσκετε πως αυτό είναι πιο σωστό και πιο αξιοπρεπές και για σας και για μένα;

Ο Πασσαβάν σκεπτόταν: «Τα πράγματα δεν είναι τόσο άσχημα όσο τα φανταζόμουν. Υπάρχει όμως κάτι το ψεύτικο σε όλα αυτά, κάποια άτιμία, αλλά ποιά...»

Βλέποντας πως ο Ταλαζάρ ήταν άμιλητος ο κ. Μερσερό άποτέλειωσε.

—Έντός ενός έτους αν εξακολουθήσετε να έχετε τα ίδια αίσθηματά, θα ξαναρθήτε να μου κάνετε την πρότασή σας και δεν θα σας πω όχι. Και τώρα θα έχετε την καλωσύνη να με συγχωρήσετε που δεν σας συνοδεύω έως την πόρτα του ανακτόρου γιατί οι δυνάμεις μου δεν επιτρέπουν. Τί τα θέλετε είμαι ένας φτωχός αστός και αυτές οι συγκινήσεις με τασκίζουν. Δεν έχετε παρά να ακολουθήσετε την ευθείαν όδδο και να πείτε σ' όποιον παρουνισσθή στον δρόμο σας την λέξιν: «Βουργώνη.»

Ήταν ένας εύστοχος τρόπος που τους έλεγε ό,τι έπρεπε να φύγουν. Ο Πασσαβάν το πρόσεξε, όπως επίσης, πρόσεξε, πως ο έμπορος δεν επέτρεψε στους έρωτευμένους να δώσουν το φιλί του άρραβώνος, ούτε ξανακάλεσε τον μνηστήρα να τους επισκεφθή.

Η Φλώρα άπλωσε το λεπτό της χεράκι στον Ταλαζάρ και εκείνος έσπευσε να το φιλήσει, βάζοντας σ' αυτό το φίλημα όλην του την ψυχή. Η νέα δεν έλεπε τίποτε αλλά τα μάτια της μιλούσαν καθαρά και έλεγαν:

«Υπομονή, θάρρος, ένας χρόνος περνά τόσο γρήγορα και έμεις είμαστε τόσο νέοι!»

Κατόπιν πλησιάζοντας τον Πασσαβάν, του έλεπε με τη γλυκειά της φωνή:

—Κάθε μέρα θα παρακαλώ τον Θεό να σας δώσει την ευτυχία και να εκπληρώνη κάθε επιθυμία σας.

Και ταυνοχρόνως μ' ένα αὐτόφορο μνητο χαριτωμένο κίνημα του έτεινε το μέτωπό της.

Ο Πασσαβάν έγινε τρομερά χλωμός και ένω άκουμπούσε τα χείλη του στα χρυσά μαλλιά της νέας σκεπτόταν.

«Άλλοίμονο, υπάρχει πια ευτυχία για μένα, απ' τον καιρό που πέθανε η αγαπημένη μου Ροζελίς.»

Και έπωφελοῦμενος αυτής της στιγμής ψιθύρισε στ' αὐτή της Φλώρας χωρίς να γίνη αντίληψη από τον Μερσερό:

—Έγώ δεν θα προσεχηθώ. Δεν έξρω άλλως τε να προσεχωμαι, αλλά όρκίζομαι στον Θεό πως η θα γίνετε ευτυχισμένη, η θα χάσω τ' όνομά μου.

Με μια δάδα στο χέρι ο κ. Μερσερό τους ωδήγησε έως το κατώφλι.

Με παγωμένες φυσιογνωμίες όλοι τους, σχεδόν έχθρικές, άντλάξαν ένα σύντομο χαιρετισμό.

Όταν η πόρτα έκλεισε βρέθηκαν και οι τρεις στο στενό δρομάκι το φωτισμένο από τις άσημένιες άκτίνες της σεληνης.

(Ακολουθεί)

PANΘΕON

Η ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΕΝΟΣ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ΞΑΝΘΕΣ ΚΑΙ ΞΑΝΘΟΙ ΦΥΛΑΧΘΗΤΕ!!!

Μ'αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν τίτλο καὶ μὲ τρία τεράστια θαυμαστικά ἔγραψε ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Ἀνρὺ Μπρέστ ἓνα ἄρθρο σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα γαλλικὰ περιοδικὰ. «Φυλαχθῆτε, Ξανθὲς καὶ Ξανθοί», λέγει. Καὶ ἐξηγεῖ τὴν σημαίνει ἢ προειδοποιεῖς τοῦ αὐτοῦ, ἀρχίζοντας ἀπὸ μιὰ ἱστοριοῦλα.

«Ὁ Ἀλμπέρ Τ... ἓνας Ξανθός, παντρεύθηκε μὲ μιὰ μελαχροινούλα. Ὁ φίλος του Μωρίς Ν..., μελαχρινός, πήρε μιὰ γοητευτικὴ Ξανθειά. Ξερετε τὸ ἀποτέλεσμα; Ἡ γυναικα τοῦ Ἀλμπέρς ἔγινε ἐρωμένη τοῦ Μωρίς. Ἡ γυναίκα ὁμως τοῦ Μωρίς δὲν ἔγινε ἐρωμένη τοῦ Ἀλμπέρς.

«Ἡ ἱστορία αὐτὴ λέγει πολλὰ-πολλά πράγματα, γράφει πάντοτε ὁ Ἀνρὺ Μπρέστ. Ὑπενθυμίζει, πῶτα-πῶτα, κάτι ποὺ γίνεται συχνὰ στὸν κόσμον—κάτι ποὺ ἔχει καταστήσει κανόν: Οἱ Ξανθοὶ παντρεύονται μελαχρινὲς καὶ οἱ μελαχροinoὶ Ξανθές.»

«Γιὰ νὰ ἐπέλθῃ ἰσορροπία, θὰ μοῦ πῆτε. «Μαύρη ἰσορροπία» αὐτὸ ἀπαντῶ ἐγώ.

Οἱ Ξανθοὶ δὲν εἶναι κρύοι

«Προτοῦ ὁμως προχωρήσω στὶς ἐξηγήσεις μου, δηλώνω κατηγορηματικῶς κατὶ: Οἱ εἶναι κρυτὴ καὶ ἡλιθία ἢ ἀνέιληψις ὅτι οἱ Ξανθὲς καὶ οἱ Ξανθοὶ εἶναι κρύοι καὶ οἱ μελαχρινὲς καὶ οἱ μελαχροinoὶ θερμοί. Αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω. Κάθε ἄλλο μάλιστ—γιὰ κατὰ σύμπτωσιν εἶμαι κι' ἐγὼ Ξανθός. Ἀπεναντίας, τὸν ζῶ ἐννεώως ἰδιαίτερος, υπάρχουν Ξανθοὶ εἰσαιρετικὰ θερμοὶ καὶ μελαχροinoὶ ποὺ ἰσοδυναμοῦν μὲ κομμάτια πάγου. Ἀφήνοντας, λοιπὸν, κατὰ μέρος τὴν κρυτὴ αὐτὴ πρόληψη, ἂς ἐξετάσωμε πῶς ἀντικειμενικὰ τὸ ζήτημα.

«Ένας μελαχρινὸς ἄνδρας βλέπει γύρω του, κατὰ κανόνα, τέσσαρες μελαχρινὲς καὶ μιὰ Ξανθειά. Αὐτὴ εἶναι περίπου ἡ ἀναλογία. Τί γίνεται λοιπὸν; Τὸ μάτι του, χρητασμένο ἀπὸ τὸ θέαμα μελαχροinoὶν επιδερμίδων καὶ μαύρων ματιῶν, πέφτει μὲ περισσότερο θαυμασμὸ ἐπὶ ἓνα ὁμοιομορφοῦς Ξανθοῦ πρόσωπο.

«Ξανθοὶ καὶ Ξανθές, ἐν παρενθέσει, ἔχουν ἓνα τεράστιο πλεονέκτημα ἐπὶ τῶν μελαχροinoὶν: Τὸ πρόσωπό τους εἶναι σπανιῶτατα γυαλιστερό καὶ λιπαρὸς, ὅπως τὸ πρόσωπο τῶν περισσοτέρων μελαχροinoὶν. Τὸ πρόσωπο τῆς Ξανθείας γυναικας, ἰδίαι ἔρος, ἔχει μιὰ ἑξοχὴ λάμψη, μιὰ πασιφανὴ φρεσκιδα. Τὸ ἀνοικτό του χεῖμα, εἴτε ἄπρο εἶναι εἴτε κόκκινο, κάνει ὥραία ἐντύπωση, ὡραίο «ἐρφέ».

«Ένα παράδειγμα: Μπαίνουν σ' ἓνα σαλόνι, κατὰ διαλείμματα, μερικές χαριτωμένες νεαρές. Οἱ ἄνδρες τίς κυττάζουν μὲ εὐχαρίστηση. Μπαίνει μιὰ ὥραια μελαχροινή. Οἱ ἄνδρες τὴν κυττάζουν μὲ λαχάρα. Κοὶ Ξανθικά, ἐμφανίζεται μιὰ ὑψηλή καὶ λεπτὴ Ξανθειά, μὲ γαλανά ἢ πράσινα ἢ γκριζα μάτια καὶ ἢ μόνη λέξις ποὺ χαρακτηρίζει τὸ «ἐρφέ» τῆς ἐμφανισέως τῆς, εἶναι ἡ λέξις: «Μπούμ!».

«Πράγματι, θάλεγε κανεὶς ὅτι κάνει «Μπούμ!» μπαίνοντας, ὅτι κυττά μιὰ κανονία σὰν νὰ λέγη: «Ἀλ! ἔδω εἶμαι!».

«Ἀλήθεια, «ἔδω εἶμαι!» Τὴν βλέπετε—κι' ἐν μὲν μορεῖτε νὰ μὴν τὴν θαυμάσετε. Τὸ πρόσωπό της—ἄσπρο ἢ κόκκινο ξεχωρίζει μέσα στο σκοῦρο φόντο τοῦ σαλονιοῦ, ἀνάμεσα στὸ σκοῦρο πλαιοιο ποὺ σχηματίζει ἡ μεγάλη πληθώρα τῶν μελαχροinoὶν γύρω της. Τὰ μύτια της, εἴτε γκρι εἶναι, εἴτε γαλανά εἴτε πράσινα, ἀνογοκλείουν γρήγορα, παιδιάστια, σὰν νὰ θαμπώνανται ἀπ' τὸ «ἐρφέ» ποὺ προκαλεσεν ἡ ἰδιοκτῆτῃ αὐτῶν.

Οἱ μελαχροinoὶ εἶναι ἄπιστοι

«Ἀποτέλεσμα; Ένας ἀπὸ τοὺς νέους τῆς παρέας—δὲν εἶναι σήμερα, θάνατι αὐριο—τὴν συμπαθεῖ, ζαλίζεται ἀπὸ τὴ ἐμφάνισή

της, κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ φωνάζει ἓναν παπὰ γιὰ νὰ ἐπισημοποιήσῃ... τὴν ζαλάδα του...

Περνοῦν μερικὰ χρόνια—μερικοὶ μῆνες, πολλές φορὲς—τὶς περισσοτέρες φορὲς. Ὁ μελαχροinoὺς αὐτοῦ μελαχρινὴ ἔρως μὲνη.

«Δὲν θέλω νὰ παρεξηγηθῶ. Στὴν γλῶσσά μας, ἡ λέξις ἐρωμένη, (amante), δὲν ἔχει πάντοτε κακὴ σημασία. Γιὰ τὸν καλὸ κόσμο σημαίνει ἀπλᾶ «ἐκείνη ποὺ ἀγαπᾷ κάποιον καὶ ἀγαπιέται ἀπ' αὐτόν».

Σ' αὐτὴν τὴν σημασία τῆς μᾶς ἐνδιαφέει κι' ἐμεῖς. Ὁ μὲν ἄνθρωπος περιπίπτει: Μι μελαχροινή ξεχωρίζει, ἀνάμεσα ἀπὸ διαφόρους ἄνδρας, ἓναν Ξανθό. Οἱ Ξανθοὶ—ὅπως καὶ οἱ Ξανθές—ἔχουν πάντοτε κάπως παιδικὸ ἔρως. Τὸ πρόσωπό του λάμπει. Ἡ

ἐπιδερμὶς τους δὲν ἔχει «σκασιμάτα καὶ ἄτρες» καλίδες, ὅπως ἔχουν οἱ ἐπιδερμίδες τῶν περισσοτέρων μελαχροinoὶν. Εἶναι πάντα φρέσκοι. Ὅταν εἶναι ἀξύριστοι, δὲν ἔχουν τὸ ἐγκληματικὸ ἔκείν, ὅπως ποὺ ἔχουν οἱ ἀξύριστοι, μελαχροinoὶ.

«Ἡ μελαχρινούλα μὲς, λοιπὸν, ξεχωρίζει τὴν Ξανθό, τὸν ἀφήνει νὰ κατελάβῃ ὅτι τῆς εἶναι συμπαθῆς; κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἔχει τὸν λόγὸ ὁ πατᾶς!!

«Ἀποτέλεσμα—πάνω ἀπὸ πενήντα τοῖς ἑκατό, ἀλλοίμονο! Ἡ μελαχροινούλα, ὕστερα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ, ἀγαπᾷ κάποιον μελαχροinoὺ.

«Ἐπιτρέψτε μου μιὰ παρένθεση: Δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι οἱ μελαχροinoὶ καὶ μελαχρινὲς εἶναι κατὰ κανόνα ἄπιστοι καὶ οἱ Ξανθοὶ ἀρροισιομενοί.

«Όταν τὸν τὸ αἰμά σου... λέγει ἡ παροιμία». Ἀλλά, μελαχροinoὶ καὶ μελαχρινὲς, σχεδὸν κατὰ κανόνα, γίνονται ἄπιστοι ὅταν πάρουν Ξανθές ἢ Ξανθοὺς.

«Μυστικὴ» σύμβολος μεταξὺ μελαχροinoὶν

«Τί τρέχει λοιπὸν; Θὰ σᾶς πῶ ἕνα ἄνθρωπος ἀναγνώστες καὶ ἀναγνώστρια. Ἡ ἀν μυστικὸς ὡς τώρα—ἀλλὰ θὰ τὸ φανερώσω—γιὰ νὰ φυλαχθῆτε:

«ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΥΣΤΙΚΗ ΣΥΜΒΑΣΙΣ μεταξὺ μελαχροinoὶν!!

«Ὅ! δὲν εὐκύνεται αὐτοὶ καὶ τὴν σύμβαση. Δὲν τὴν ἔχουν κάνει αὐτοὶ. Εἶναι ἔργον τοῦ Θεοῦ. Τῆς Φύσεως, τέλος πάντων. Τὸ γεγονός ὁμως εἶναι ὅτι οἱ μελαχρινὲς καὶ μελαχροinoὶ ἔχουν σύμβαση ἀναμεταξύ τους, οἱ ἄνδρες βέβαια, εἶναι μιὰ σύμβασις μυστικὴ, ἕνα ἀντικείμενο τοῦ ὅρους τῆς.

«Γι' αὐτὸ, ὁ μελαχρινὸς ποὺ πῆρε Ξανθειά, γρήγορα καταλαβαίνει ὅτι θὰ ἐφαρμόσῃ τὴν σύμβαση, εἴτε θέλει εἴτε δὲν θέλει. Τὴν ἀγάτησε τὴ Ξανθειά. Ἐίτω. Τὴν ἀγάτῃ ἀκόμη ἕως. Ἐστὼ. Μέσα του, στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, στο ὑποσυνείδητό του, ὑπάρχουν χαραγμένοι οἱ ῥοι τοῦ συμβιβασμοῦ. Τὸν βλέπετε νὰ ζορίζεται μολὶς ἀντακρῶνται καμμιὰ χαριτωμένη μελαχρινούλα. Ὁ μαγνῶρις θὰ συρθῇ πρὸς αὐτήν...

Οἱ μελαχροinoὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες—διετρίνονται ὅτι στὰ καστὰνὰ ἡ μῦτρα μάτια τους ἔχουν κατὰ. Ἐγώ, ὡς Ξανθός, λέγω. «Νὰ τοὺς πᾶν ὁ διάβολος!».

«Δὲν τοὺς παίρνει ὁμως. Δὲν πειράζει. Ἀς ζήσουν κι' αὐτοὶ. Ἀλλὰ, πρέπει κι' ἐμεῖς νὰ κάνωμε τὴν σύμβασή μας. Τὸ σύνθημά μας πρέπει νὰ εἶναι: «Μακριὰ ἀπ' τοὺς μελαχροinoὺς! Πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσωμε νὰ βγάλουν μόνον τοὺς τὰ «ῥαῖα» τους μακριὰ ἢ καστὰνὰ μάτια. Φυλαχθῆτε λοιπὸν ἀπ' τοὺς μελαχροinoὺς, τὸ καλὸ ποὺ σᾶς θέλω.

ANPY ΜΠΡΕΣΤ

ΜΕΣ' ΣΤΟΝ ΝΕΚΡΟΘΑΛΑΜΟ

“Όλοι θα νομίσουν ότι μαντεύουν την περιπέτειά μου όταν πω ότι επί δέκα δλόκλι,ρα χρόνια ήμουν φύλακας στον νεκροθάλαμο του Νοσοκομείου “Άγιος Πατριίκιος” στο Δουβλίνο.

Θά σκεφθούν ίσως οι αναγνώστές μου, ότι πρόκειται για καμιά ιστοριούλα, γαρνιρισμένη με σάλτσες και αλατοπίπερο, για κανένα νεκρό που αναστήθηκε ή για κανένα φύλακα που τρελλάθηκε από το φόβο του.

“Όχι... πρόκειται για κάτι άλλο.

Τη Δευτέρα του Πάσχα στις 24 ‘Απριλίου 1916, ξεερράγη ή τελευταία επανάσταση στην ‘Ιρλανδία και μέσα σε λίγες ώρες ή ώραία πόλις του Δουβλίνου μετεβλήθη σε πραγματική κόλαση.

Κατά τις έντετα τώ βράδυ τής ήμέρας εκείνης έφεραν σιδόν νεκροθάλαμο, όπου ήμουν φύλακας, τώ πτώμα του Ρότζερ ό Ντόννιλ.

Θυμάμαι πώς άνοιξε ξαφνικά ή πόρτα και μπήκαν δυό νέοι κακοντυμένοι και με πρόσωπα παραμορφωμένα από ιδρώτα και αίμα.

—Πρέπει νά τήν κρατήσης έδω, με διέταξε ένας άπ’ αὐτούς. ένα πα δι με πουνά μισο ξεροχισμένο στό στήθος και με μία φούντα μαλλί που έκρυβε τώ μισό του μέτωπο.

—Κρατήστε τον έδω, πρόκειται για τόν Ρότζερ ό Ντόννιλ, ξέρετε! “Έπεσε στό όδόφραγμα του Στέφενς Γκρήν. Άύριο θά έλθωμε νά τόν πάρωμε και άλλοιμόνό σας αν δέν τόν βρούμε!

“Απέθεσαν προσεκτικά τώ πτώμα επάνω σ’ ένα κρεβάτι κι’ άφου έμειναν λίγες στιγμές άκίνητοι,σάν σσσιτισμένοι μπροστά σ’ εκείνο τώ ήμίγυμνο και φρικωδώς κατακρεουργημένο ανθρώπινο σώμα, έφυγαν κλείνοντας δυνατά τήν πόρτα πίσω τους.

Ρότζερς ό Ντόννιλ! Ποιός ήταν αὐτός; Ποτέ δέν είχα άσχοληθώ με τήν πολιτική και γι’ αὐτό δέν τόν ήξερα, αν και, μου φαινόταν ότι κάποτε είχα άκούσει τώ όνόμά του.

“Όπωςδήποτε, για μένα ήταν ένας νεκρός, που έπρεπε νά φυλάξω όλην τήν νύκτα. Τόν έάπλωσα καλίστρα επάνω στό κρεβάτι, σκέπασα τώ σώμα του με ένα σεντόνι κι’ ύστερα πήγα νά κλείσω τώ παράθυρο γιατί σε λίγο θά ξεσπούσε μία τρομερή θύελλα κι’ ό άνεμος έκανε ήδη νά τρίζουν τά τζάμια.

Μία ώρα άργότερα ή θύελλα είχε φτάσει στό φοβερώτερο σημείο της. “Η δυνατή βροχή σφυροκοπούσε τώ παράθυρο κι’ άκουγόταν άνόμεσα στις βροντές και άστραπές τώ έννευριστικό σφύριγμα του άνέμου. “Εγώ καθόμουν στό συνηθισμένο μου τραπέζι και διάβαζα ένα βιβλίό, αλλά κάθε τόσο, ύπακούοντας σε μία παληά συνήθεια, κυττούσα τώ κρεββατάκι όπου βρισκόταν τώ πτώμα του ό Ντόννιλ.

“Η νύκτα είχε προχωρήσει πολύ. Θέλησα νά καπνίσω ένα τσιγάρο... Είχα άκόμη ένα. Τό έσφιξα στά χείλη μου κι’ άναψα ένα σπύρο. Τήν ίδια όμως στιγμή συνέβη ένα πολύ περιεργο φαινόμενο.

—Είσαι πολύ έξυπνος, μούγγρισε ό Τόρνεν, αλλά σου δίνω ένα λεπτό καιρό για νά μου πής που κρύβεις τώ παιδί.

—Σο έλπα τήν αλήθεια φώναξε ό Μπράντσον και άπότομα ρίχτηκε επάνω στον Τόρνεν.

Οί δυό άντίπαλοι κυλίστηκαν στό πάτωμα. “Υστερα ό Μπράντσον έβραλε τώ γόνυ στο λαιμό του Κάρερ.

Τήν ίδια ώρα ό Πράις που συνενρόταν άπ’ τή λιποθυμία είδε τή νίκη του Μπράτσον. Τό χέρι του όπλισμένο με τώ περιστροφό σημάδεψε σαθερά τόν πρώην γκάγκστερ και πυροβόλησε. “Ο Μπράντσον δέν ήταν ευχερό νά κάνει τήν έντιμη ζωή που όνειροπόλησε.

ΝΤΕΜΥ ΤΣΕΡ

“Η μοναδική ηλεκτρική λάμπα που κρεμόταν άπ’ τώ κέντρον του ταβανιού ξαφνικά έβγαλε ένα φώς πολύ δυνατό, σχεδόν έκτυφλωτικό και τήν ίδια εκείνη στιγμή...

“Όχι, δέν λέγω τερατολογίες! “Ο,τι σας λέγω είναι αλήθεια κι’ έξ άλλου... Κατά τήν στιγμή λοιπόν, εκείνη, είδα ότι τώ πτώμα του ό Ντόννιλ ένκινείτο! Στήν άρχή μου φάνηκε πώς ένα άόρατο χέρι έδωσε μία σπρωξιά στό κρεββατάκι’ άλλ’ ύστερα... “Υστερα τώ πτώμα κινήθηκε περισσότερο κι’ είδα τώ πρόσωπο του Ρότζερ νά σσπάται και τά χέρια του νά σφιγγουν τώ σκέπασμα και κατόπιν νά σηκώνονται στον άέρα.

“Αν πω ότι τή στιγμή αὐτή διετήρησα όλη μου τήν ψυχραιμία, άσφαλώς θά πω ψέμματα και κανείς δέν θά με πιστέψη.

“Όχι φοβήθηκα πάρα πολύ κι’ έννοιωσα νά μουσκεύη όλόκληρο τώ σώμα μου ένας κρύος ιδρώς’ όμως δέν ούρλιασα από τώ φόβο μου. Καρφώθηκα στη θέση μου και κρατούσα όρθάνοιχα τά μάτια μου επάνω στον νεκρό. “Εν τέλει κινήθηκα και με άσταθή βήματα και βαρεία άναπνοή προχώρησα προς τώ κρεββατάκι.

Τώρα τώ πτώμα του ό Ντόννιλ ήταν τελείως άκίνητο. “Αλλ’ ότι είχε κινήθώ δέν υπήρχε άμφιβολία, γιατί τά χέρια κρεμόταν άπ’ τά πλάγια του κρεββατιού και τά πόδια του βρισόνταν σε μία θέση διαφορετική από τήν πρώτη.

“Αφού επανέκτησα σιγά—σιγά τήν ψυχραιμία μου, σκέφτηκα πώς έπρεπε νά τακτοποιήσω πάλι τώ πτώμα στην πρώτη του θέση. Τέντωσα τώ ένα μου χέρι, αλλά εκείνη τή

στιγμή... Τί συνέβη; ... Δέν μπορώ νά τώ πω άκριβώς. Θυμάμαι, μονάχα, πώς δέχτηκα μία φοβερή γροθιά στό πρόσωπο ή ένα κτύπημα κατακέφαλα. Δέν θυμάμαι, επαναλαμβάνω, τί είχε συμβή, μα τώ γεγονός ότι μου φάνηκε πώς γκρεμιζόμουν μέσα σ’ ένα βάραθρο, τώ έχω άκόμη μπροστά στά μάτια μου. “Υστερα έχασα τις αισθήσεις μου.

—Είμαι τώ περίφημο πείραμα του “Αντριέφ Ούρε, μου είλε μερικές ήμέρες άργότερα, ό γιατρός Φρήμαν, ύποδιευθυντής του Νοσοκομείου “Άγιος Πατριίκιος”. Πρέπει νά σας έξηγήσω μερικά πράγματα που μπορείτε νά τά καταλάβετε και σεις πολύ καλά και μάλιστα πρέπει νά τά ξέρετε. Στά 1818 ό δόκτωρ “Αντριέφ κατώρθωσε νά κάνει νά κινήθώ, μάλιστα νά χορέψη, ένα πτώμα μεταχειριζόμενος τώ ηλεκτρικό ρεύμα.

“Ηδη στά 1802 ό Γκαλβάνι, μαζί με τόν άνεψιό του “Αλβίνι έκανε ένα παρόμοιο πείραμα επάνω σε δυό πτώματα άποκεφαλισμένο, αλλά ό δόκτωρ Ούρε έτελειοποίησε τώ πείραμα μεταχειριζόμενος ένα τέλειο σώμα, εκείνο του κακούργου Κλυστάλ. Πήρε από τήν άγχόνη έναν κακούργο και διά του ηλεκτρικού ρεύματος επανέφερε σ’ αὐτόν όλα

τά σημεία ζωής και άκόμη τήν άναπνοή.

Στήν περίπτωση τή δική σας συνέβη τώ έξής. Τώ σώμα του Ρότζερς ό Ντόννιλ ήταν έσπλωμένο επάνω στό μεταλλικό σομιέ του κρεββατιού κι’ ίσως ν’ άκουμπούσε επάνω σε κανένα σύρμα άκουμπάει τώ κρεβάτι.

“Εν τούτοις όμως τώ ρεύμα εκείνο δέν είχε τή δύναμη νά δημιουργήση τώ φαινόμενο...

Μά νά πού ή θύελλα, που έκοψε ένα από τά ηλεκτρικά σύρματα του δρόμου που έχουν ισχυρώτατη ένταση.

Συνέβη λοιπόν μία έπαφή και συνεπώς όλα αὐτά τά φαινόμενα.

“Εν τέλει, όταν σεις άγγίζατε τώ σώμα του ό Ντόννιλ δεχθήκατε μία ισχυρά ηλεκτρική έκκένωση. “Ιδού λοιπόν πώς σας έξηγήσα τώ φαινόμενο, άγαπητέ μου Στόλλερ.

Π. Ε. ΠΙΝΕΤΤΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΑΙΤΖ ΕΒΑΝΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΙ ΣΟΥ

(ΤΑΓΚΟ)

ΜΟΥΣΙΚΗ Λ. ΚΑΡΑΚΑΣΗ

ΣΤΙΧΟΙ ΣΥΛΒΙΟΥ

Tango

Canto

Τὰ μάτια σου διάμ' αὐτὰς τὰς δι. Μὲ κυττὰ ξανὰ μὲ πόνον καὶ πόνο βράδυ. Ἰά. χεῖρά σου πῶς ἀνέβην με

ἀντιμονίσα

κά-δι καὶ μοῦ δο-κεῖ τὸ πρῶ-τό σου φι-λί. Ἐ-πι-στε-φα μὲ γὰρ πῶς με-θα

τρέυ-εις Ἐ-πι-στε-φα εἰς τὰ κα-ὶ διὰ τὰ γλυ-κά. Μ' ἄδ-δου ἄ-γά-πες τῶ-ρα εὐ-γυ-ρεύ-εις Ἄδ

Ἀργότερα

δοῦλα ρί-ζεις διὰ γιὰ ερω-τι-κά τὸ πρῶ-τό φι-λί σου τὸ νοιῶ-θω εἰς τὸ μα

Μοῦ καὶ εἰ τὰ χεῖρά σου γὰν νὰ τὰν φω-τιά

μὲ θράζει ἀ-κό-μα κι' ἂν ἦ ταν μο-νά-χα μὴ πῶς νὰ ψω-τιά

Ref. ταιν με κόντρα καντο

Λοδο βιοδι

ἀντιμονίσα

ατι

ατι

ατι

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο Χέρμπερ
Πράις έ-
κείνο το πρωί
διάβαζε στην
έφημερίδα. «Ο Μπράντσον, έλεύθερος!—Ένας παλινός γκάγκ-
ιστορία δώδεκα χρόνων».

«Νέα Υόρκη, 9 Νοεμβρίου. Ο Κόλλι Μπράντσον, ένας από
την συμμορία του Σόνς, που απήγαγε πρὸ δώδεκα χρόνων τὸ
παιδάκι τοῦ δόκτορος Πράις, εξέτισε τὴν πρηνή του». Πέρασαν
δώδεκα χρόνια μέσα στὴ φυλακή. Εἶναι ὁ μόνος ἐπιζήσας ἀπὸ
τὴν περιβόητη συμμορία πὺ ἐθανάτωσε τὸν μικρὸν Πράις
ἐπειδὴ δὲν τῆς ἐμετρήθησαν τὰ λύτρα πὺ ἐζήτησε. Ἡ συμμορία
ἀργότερον ἐξωντώθη σὲ μιὰ σύγκρουση μὲ τὴν ἀστυνομία. Μό-
νον ὁ Μπράντσον, πὺ πάντοτε ἰσχυριζόταν πὺς ἦταν ἀθώος, συν-
ελήφθη καὶ καταδικάσθη εἰς ἰσόβια δεσμά, ἀλλὰ κατόπι
πέθανε...».

Ο Χέρμπερ Πράις, ἄφησε τὴν ἐφημερίδα. Φώναξε τὸν ὑπη-
ρέτη του καὶ αὐτὸς τοῦ ἔφερε τὸν ὁδηγὸ τῶν σιδηροδρόμων. Ὑπῆρχε
ἕνα τραῖνο πὺ ἔφτανε στὶς 17 καὶ 15. Μόλις πρόφθανε νὰ πάρῃ τὸ ρεβὸλ-
βερ του καὶ νὰ πάῃ στὸ σταθμὸ.

**

Ο Μπράντσον βρισκόταν στὸ σπίτι
τῆς Μάτζυ. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἂν
καὶ δὲν ἦταν ὡραίος ὅπως πρὶν, δὲν
τὸν εἶχε ξεχάσει καὶ γι'αὐτὸ τὸν δέχτη-
κε στὸ σπίτι τῆς. Καὶ τοῦ ἔδινε μάλι-
στὰ καὶ πέντε δ. ἀλλάρια τὴν ἡμέρα,
γιατὶ ἕνας πὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ Σιγκ-
Σιγκ δὲν μπορεῖ νὰ δουλέψῃ οὔτε νὰ
κλέψῃ.

Ἡ Μάτζυ καθόταν κοντὰ τοῦ συλ-
λογισμένη, παρασυρομένη ἰσως ἀπὸ τὸ
σκεπτικὸ ὕφος του.

—Τί ὥρα εἶναι, Μάτζυ; μουρμού-
ρισε ὁ Μπράντσον. Ἡ Μάτζυ τὸν
κύτταξε ἱκετευτικά.

—Μὴν πᾶς, Κόλλι. Μὴν πᾶς.

—Ἀκουσέ με, Μάτζυ. Εἶπε ὁ Μπράν-
τσον καὶ ξέρεῖς τί θὰ ποῦν γιὰ μένα
ὅταν πάω τὸ «π α ι δ ι» στὴν ἀστυνομία
τὸ π α ι δ ι στοὺς Μαργέλυ; Θὰ ποῦν
«Ο Μπράντσον ἄλλαξε μυαλὸ καὶ
πρέπει νὰ τὸν βοηθήσωμε». Τότε
μόνον θὰ βρῶ δουλειὰ καὶ θὰ ζήσω ἡ-
συχος. Μὰ πρέπει νὰ τοὺς ἀποδείξω
πὺς ἄλλαξα μυαλὸ, καταλαβαίνεις;
Εἰδεμὴ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ με-
ταχειρίζονται σὰν παληόσκυλο.
Σηκώθηκε, ἐτοιμάστηκε, ἦτις ἕνα
αὐτίσκυ καὶ βγήκε ἔξω.

Ο Κάρρερ τὸν περίμενε σὲ μιὰ
γωνιά τῆς 110ης ὁδοῦ μὲ τὸ αὐτοκί-
νητό του. Ο Μπράντσον ἀνέβηκε καὶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε
πρὸς τὸν Κάρρερ τοῦ εἶχε κάνει αὐτὴ τὴν πρόταση. Ἴδου περὶ τί-
νος ἐπρόκειτο. Ἡ συμμορία τοῦ Τόρντεῦ εἶχε ἀπαγάγει τὸν μι-
κρὸ Μαργέλυ. Ο Κάρρερ, πὺ «δ ο ὕ λ ε υ ε» σχεδὸν πάντα γιὰ
λογαριασμό του, εἶχε ἀνακαλύψει τὸ μέρος πὺ ὁ Τόρντεῦ ἔκρυβε
τὸ παιδί—πὺ τὸ φύλαγαν μόνον ἕνας γκάγκστερ, ὁ Ντούμς, μὲ τὴν
φίλη του—καὶ ἤθελε νὰ τὸ ἐπαναδόσῃ στὸν Μαργέλυ γιὰ λογαρια-
σμό του. Δὲν ὑπῆρχε κανένας φόβος γιατί δὲν εἶχε εἰδοποιηθῇ ἡ
ἀστυνομία.

Καὶ δὲν τοῦ περνοῦσε κὰν ἀπὸ τὸν νοῦ ὅτι ὁ Μπράντσον
ἤθελε τὸ παιδί γιὰ νὰ τὸ πᾶν τοὺς γονεῖς του, γιὰ νὰ τακτοποι-
ήσῃ ἔτσι τὴ θέση του μὲ γιὰ πάντα μὲ τὴ Δικαιοσύνη.
—Ἄς σταματήσωμε ἔδῳ. Εἶπε ὁ Κάρρερ.
Ο δρόμος ἦταν σχεδὸν σκοτεινὸς ἀπ' τὴν ὁμίχλη. Ο Κάρρερ
κι' ὁ Μπράντσον περιπάτησαν 200 περίπου μέτρα καὶ βρέθηκαν
μπροστὰ σ' ἕνα σπιτάκι. Ο Κάρρερ κύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο
κι' εἶδε μέσα τὸν Ντούμς σὲ μιὰ τρυφερὴ σκηνὴ μὲ τὴν ἐρω-
μένη του.

—Κόλλι, εἶπε ὁ Κάρρερ. Πήγαινε νὰ χτυπήσῃς τὴν πόρτα
καὶ ζήτησε ἂν ἔχουν βενζίνη. Δὲν γνωρίζουν τὴν φωνή σου. Ἐγὼ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ ΝΤΕΜΥ ΤΣΕΡ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΝΤΙΜΗ ΖΩΗ

θάμαι πίσω
σου.
Ο Μπράν-
τσον πήγε καὶ

χτύπησε.

Ἀκουστήκαν βήματα κι' ὕστερα ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ παρὺ
σιάσθηκε ὁ Ντούμς. Ο Κάρρερ κι' ὁ Μπράντσον ἔπεσαν ἐπάνω
τους. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὁ Ντούμς βρέθηκε δεμένος καὶ φι-
μωμένος.

Ἡ ἐρωμένη τοῦ Ντούμς μόλις εἶδε τὸν κίνδυνο ἔκανε νὰ
φύγῃ, ἀλλὰ ἡ σιδερένια γροθιά τοῦ Μπράντσον τὴν σταμάτησε.
Τότε ἐκείνη χαμογέλασε.

—Γεῖά σου Κόλλι! Ἦμουν κοριτσάκι ὅταν ἐσὺ μεσουρανοῦσες,
ἀλλὰ σὲ ἀναγνωρίζω.

—Ποῦ εἶναι τὸ παιδί;—Ρώτησε ἐκεῖνος.

Ἡ νέα κύτταξε τὸν Κόλλι μὲ περιφρόνηση καὶ τοῦ ἀπὴν-
τησε.

—Ἄν θέλῃς τὸ παιδί, εἶναι ἐκεῖ μέσα. Πρόσεξε ὅμως. Θὰ
τὸ μετανοιώσῃς γιατί ὁ Τόρντεῦ δὲν ἀστεϊεύεται.

—Σιωπὴ, χήνα!

Ἐνῶ ὁ Μπράντσον τὴν ἔδεχνε καὶ τὴν ἐφίμωνε, ὁ Κάρρερ
πῆγε στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ γύρισε μὲ τὸ παιδί στὴν
ἀγκαλιά του. Χωρὶς νὰ χάνουν καιρὸ πήδησαν στὸ αὐτο-
κίνητο καὶ ξεκίνησαν.

Ὅταν πλησίαζαν νὰ φθάσουν στὴν ἀστυνομία, ὁ
Μπράντσον τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ σημάδεψε τὸν
Κάρρερ.

—Στάσου μπροστὰ στὴν ἀστυνομία,
εἶπε καὶ μὴν κάνῃς καμμιά τρέλλα,
ἀκούς;

Τὰ πράγματα ἔγιναν ὅπως ἤθελε
κι' ὁ Μπράντσον ἐνοίωθε τὸν ἑαυτὸ
του ἐντελῶς ἀλλαγμένον. Τὴν ἄλλη
μέρα θάγραφαν οἱ ἐφημερίδες «Ένας
ἄλλοτε γκάγκστερ ἀπλευθέρωσε τὸν
μικρὸ Μαργέλυ καὶ παρέδωσε στὴν
ἀστυνομία ἕνα ἐπικίνδυνο πρῶην συ-
νάδελφό του. Ο Μπράντσον ἦρως τῆς
ἡμέρας...» Κι' ὁ Μπράντσον ὠνειρευό-
ταν, ἐπιστρέφοντας στὴν Μάτζυ. Μὰ
ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς
φίλης του, κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα, ἀμέ-
σως σταμάτησε τὸ ὄνειρό του. Ένας
ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε πὺς ἔ-
γνωριζε στεκόταν μπροστὰ του.

—Σὺ εἶσαι ὁ Μπράντσον; Ρώτησε
μὲ βραχνὴ φωνή.

Ο Μπράντσον κατάπιε τὸ σάλιο
του. Τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει. Ἦταν ὁ
Πράις, ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ.

—Σταθῆτε εἶπε ὁ Μπράντσον. Δὲν
ἤμουν ἐγὼ. Δὲν ἔκανα τίποτε στὸ
παιδί σας! Ο Μίντλε ὠργάνωσε τὴν
ἀπαγωγή. Ἐγὼ δὲν φταίω σὲ τί-
ποτε.

Τὰ μάτια του βούρκωσαν καθὼς θυμήθηκε τὸ μαρτύριο πὺ
τράβηξε τὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνο παιδί μὲ τὸ βῆμα πὺ εἶχε τότε.

Ο Μίντλε ἤθελε νὰ τοῦ «κόψῃ» τὸν βῆμα. Τὸ παιδί πέθανε.
—Δὲν εἶν' ἀλήθεια! Ἐσὺ! Ἐσὺ! Ἐσὺ τὸ σκότωσες. Φώ-
ναξε ὁ Πράις σὰν τρελλός.

—Πράις—μουρμούρισε ὁ Μπράντσον—σοῦ ὀρκίζομαι, ὄχι. Κι
ὕστερα ἐγὼ ἐξόφλησα.

—Νομίζεις;

Ο Πράις γέλασε! Τὸ γέλιο του—γέλιο ἑνὸς τρελλοῦ—ἀντή-
χησε μέσα στὸ δωμάτιο.

—Χά! χά! Νομίζεις πὺς γλύτωσες μὲ τὰ δώδεκα χρόνια φυ-
λαχὴ πὺ ἔκανες; Ἐ! Δολοφόνε τοῦ παιδιοῦ μου, πρέπει νὰ πεθάνῃς.

Μπροστὰ στὸν κίνδυνο, μπροστὰ στὸν περιστροφὸ τοῦ Πράις,
ὁ Μπράντσον συνήλθε. Ἦθελε νὰ ζήσῃ. Χτύπησε μὲ τὴ γερὴ
γροθιά του τὸν Πράις στὸ σάγχι καὶ τὸν ἔριξε κάτω, λιπόθυμο.
Καὶ τώρα; Τί θάκανε, θεέ μου;

Στὴ σιωπὴ ἀκούστηκε ἕνας θόρυβος. Ὑστερὰ ἕνα τριξίμο.
Γύρισε ἀπτόμα. Ο Τόρντεῦ βρισκόταν στὸ κατώφλι τῆς πόρτας
καὶ τὸν κύτταξε ἐπίμονα κλείνοντας σιγὰ τὸ θυρόφυλλο πίσω του.

—Καλησπέρα, Κόλλι. Ποῦ βρίσκεται τὸ παιδί;

—Τὸ παρέδωσα στοὺς γονεῖς του... μουρμούρισε ὁ Μπράντσον.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ζ. ΧΑΡΚΟΥΡΚ ΡΟΜΠΕΡΤΣΟΝ

-Αν δέν λάθος, είτε ό Τόμ Γκράιη- Η ΤΙΓΡΙΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

μπούργ, νριζώ πώς έχω σκοτώσει περίπου τριακόσιες τίγρεις. Σου διηγήθηκα όμως ποτέ την ιστορία της «Τίγριος» φάντασμα;»

— Ποτέ, απήντησα μ' ενδιαφέρον, προσφέροντάς του ένα τσιγάρο.

— Ακουσε την λοιπόν τώρα. Βρισκόμουν στο Σβένγκουν κι' εκεί άκουσα για πρώτη φορά να μιλούν για την περιφημη αυτή τίγρη. Ένας αξιωματικός του άποικιακού στρατού, μου διηγήθηκε μια μέρα ότι είχαν για δργανώσει μιάν ολόκληρη έκστρατεία την εξόντωσή της. Η καταδίωξίς της ήταν εξαιρετικά δύσκολη, γιατί τό μόνα ίχνη της διαβάσεως του θηρίου ήταν μερικά θύματα του, καμιά άγελάδα, καμιά κατσίκα ή κανέναν άγριόχοιρο, σχεδόν άποσκελετωμένα.

Τόν συνάδευσα ως τό γραφείο του για να μου δείξη τό χάρτη της περιπετειάς εκείνης και εύθης έξ άρχης παρατήρησα ότι τά χωριά που έλυμαίνετο τό περιβάλλοντο σαρκοβόρο, έσχηματίζαν έναν κύκλο γύρω από τό Σβένγκουν. Στο κέντρον του κύκλου αυτού υπήρχε κι' ένα άλλο χωριό, τό Χάουτριντουνγκ, και τό Σκέρφτη-κα να έγκυατασταθώ εκεί.

Πράγματι έφυγα για τό χωριό αυτό τό άλλο πρωί.

Δέν είχα ιδή ακόμη σ' όλη τη Βιρμανία ένα τόσο λυπηρό θέαμα. Δέν μιλού για τόν τόπο, αλλά για τούς κατοίκους. Ήσαν άρρωστοι από τό φέβο τους. Ρώτησα τόν άρχηγό τους κι' αυτός μου απήντησε, ότι φοβόνταν πολύ την τίγρη — φάντασμα, μήπως μπη καμιά μέρα στο χωριό και άπο δεικαίση τούς κατοίκους.

Δέν πρόκειται για μιά συνηθισμένη τίγρη, μου είπε, αλλά για ένα πραγματικό φάντασμα.

— Τίγρις - φάντασμα; Μά πώς τό ξέρετε; ρώτησα.

Μου περιέγραψε τις συνήθειες του ζώου. Δηλαδή πώς κατόρθωνε να μνη άφήνη κανένο ίχνος διαβάσεώς του και πώς καταλάβαινε τις άποστολές για να τό εξοντώσουν.

— Η τίγρις αυτή ύπακούει τόν Πό - Θά, μου είπε ακόμη ό άρχηγός. Ή μάλλον, ό Πό - Θά ύπακούει τό ζώο. Ό γυιός μου, είδε την τίγρη, να μπαίνει στην καλύβα του Πό - Θά, κατά τά μεσάνυχτα. Και πολλές φορές, που ό άνθρωπος αυτός, την νύχτα, πηγαίνει στη ζούγκλα, να βοη μερικά βότανα που του χρειάζονται, νομίζω πώς πηγαίνει και συναντά την τίγρη και την ειδοποιεί για κάθε εξόντωση που της προετοιμάζουν.

— Η τίγρις αυτή, δέν άρκεείται να τρώγη ζώα. Πό - Θά, ό άρχηγός των Παλιλαγκού, ειδοποιήθηκε από τόν όμως, δίνοντας μερικά χρήματα, να γλυτώσει τό παιδί του. Ό Κό - Τίξ, δέν έδωσε τό χρήματα, Μά μέρα, λοιπόν, μιά τίγρις της έπετέθη μέσα σ' ή ζούγκλα. Ή νέα μπόρεσε και έξφυγε. Από τότε όμως δέν ξαναβγήκε από την καλύβα της.

— Θά ήθελα να συναντούσα αυτόν τόν Πό - Θά, είπα στον άρχηγό.

Εκείνος μου έδειξε μιά καλύβα που βρισκόταν λίγο μακρότερα. Ή πόρτα της ήταν κλειστή — πράγμα που είναι πολύ σπάνιο στη Βιρμανία — και, όταν χτύπησα, άκουστήκαν ουρλιάσματα από μέσα.

Επειδή δέν έβλεπα να μου άνοίγουν, φώναξα δυνατά κι' έν τέλει προουσίαστηκε στο κατώφλι ένας γέρος. Τό πρόσωπό του ήταν κατακίτρινο και τά μάτια του κόκκινα, σαν νάταν καπνιστής όπλου.

— Φύγετε! Φύγετε! μου φώναξε.

— Είμαι ό Τόμ Γκράιημπουργ, ό άνθρωπος που πωλεί μου.

στακία τίγρι-ων κι' άλλα «τυχερά» άντικείμενα.

Ήρθα να σας ρωτήσω μήπως θέλετε να σας δώσω μερικά.

— Σ' είσαι ό Τόμ; Σ' σκοτώνεις τίγρεις; μούγγρισε. Φύγε άπ' έδω.

Απότομα όμως άλλαξε ύφος και μου είπε με ήρεμία:

— Περιμένετε μιά στιγμή. Θά ζητάτε την τίγρη του χωριού μας; Ή; Πηγαίνετε να τη βοητε κι' εγώ θ' αγοράσω τά μουστάκια της, σε μιά τιμή που ποτέ δέν σας προσέφερε κανείς άλλος.

Ξαναγύρισα στην καλύβα του φυλάρχου, πολύ σκεπτικός. Μπορούσε να υπάρχη τίποτε τό κοινό, μεταξύ της τίγριος και του Πό - Θά; Απεφάσισα να παρακολουθήσω τόν κίτρινο αυτόν γέρο.

Μόλις έπεσε ή νύχτα, με την καραμπίνα στο χέρι πήγα και κρύφτηκα πίσω από μερικά χαμόκλαδα, που βρισκόταν λίγα μέτρα πιο πέρα από την καλύβα του Πό - Θά.

Περίμενα άκίνητος. Ξαφνικά τρομερά γαυγίσματα σκύλων άκούστηκαν μέσα στην αυλή του γέρου κι' άμέσως σχεδόν είδα να άνοίγη ή πόρτα της καλύβας, για να γλυστρήση κάποιος άκαθόριστος όγκος μέσα στο σκοτάδι. Έντετανα την προσοχή μου τότε, κι' αντίκρισα τη σιλουέτα ενός μεγάλου θηρίου, που προχωρούσε προς τη ζούγκλα.

Τό άφησα να άπομακρυνθί λίγο κι' ύστερα τό άκολούθησα. Καθώς προχωρούσαμε μέσα στη ζούγκλα, ξαφνικά τό έχασα από τά μάτια μου. Α-ναψα τόν ήλεκτρικό μου φανό κι' έβριξα τό φως του στο έδαφος για να βρω τά ίχνη του.

Θά τό πιστέψης, Μόμπ; Δέν υπήρχε κατα γής ούτε τό παραμικρό άποτύπωμα! Τό θηρίο θά είχε κρυφτή κάπου κι' εγώ έπρεπε να τό βρω.

Προχώρησα καμιά έκτοσστή μέτρα, όταν για μιά στιγμή νόμισα πώς κάποιος με παρακολουθούσε. Φαντάσθηκα, πώς δέν ήμουν πιά εγώ εκείνος που παρακολουθούσε την τίγρη, αλλά ή τίγρις έμένα!

Γλύστρησα πίσω από μερικά δένδρα κι' έπερίμενα. Πέρασαν μερικάς στιγμές, όταν ξαφνικά, τό θύμά μου παρουσιάσθηκε μπροστά μου. Ποτέ μου δέν είχα ιδή τέτοια τίγρη! Προχωρούσε, νυρίζοντας τό έδαφος για να βρη τά ίχνη μου. Όμολογώ ότι τη στιγμή μέσα στις φλέβες μου. Μηχα-

έκείνη, ένοιωσα να παγώνη τό αίμα νικά σημάδεψα και πυροβόλησα.

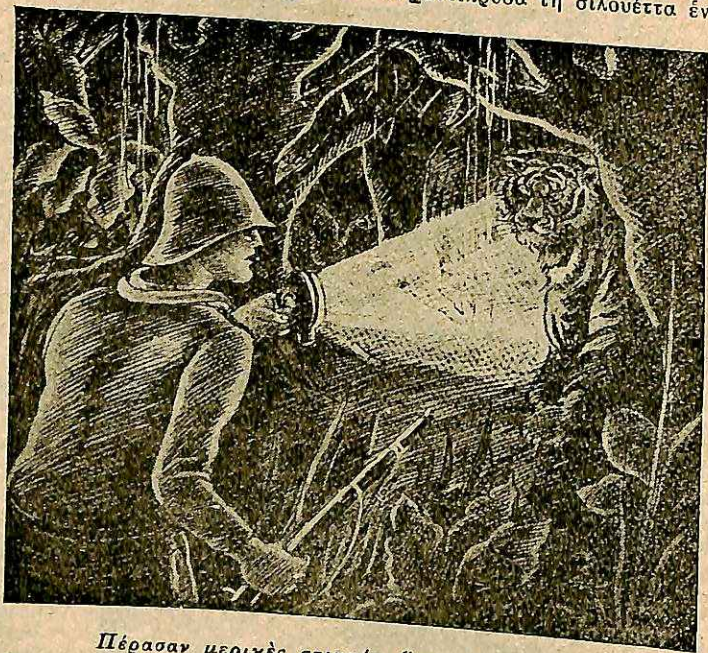
Ακουσα ένα πνιγμένο μουγκρητό και κατόπιν ή σιωπή του είχε πέσει τό θηρίο. Για κακή μου όμως τύχη, σκόναψα, έπεσα και χτύπησα τόσο δυνατά, ώστε λιποθύμησα από τόν πόνο και τό φόβο μου.

Όταν συνήλθα, είδα ότι ή καραμπίνα μου βρισκόταν δίπλα μου κι' ό δέν είχα κομιά πληγή στο σώμα μου. Θά σκότο του θύματος μου. Δέν βοήκα τίποτε, ούτε πτώμα, ούτε άποτυπώματα, αλλά αντίκρισα καρφωμένο στον κορμό ενός δένδρου ένα σκεπτόμενος να κάνω άλλη μιά επίσκεψη στην καλύβα του Πό - Θά, για να διαλευκάνω αυτό τό μυστήριο.

Όταν πλησίασα την καλύβα αυτού του μυστηριώδους γέρου, διέκρινα από μακριά μιά φλόγα να βγαίνει από τη στέγη της.

Ετρεξα φωνάζοντας όσο μπορούσα πιο δυνατά, για να με άκούσουν στο χωριό. Ύστερα, με τό κοντάκι της καραμπίνας μου χτύπησα την πόρτα και την κομμάτιασα. Προχωρώντας μέσα

(Η συνέχεια εις την σελίδα 48)

Πέρασαν μερικάς στιγμές, όταν τό θύμά μου παρουσιάσθηκε μπροστά μου

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΟΜΙΛΕΙ Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΝΡΤ

Πόσες φορές ένα κορίτσι δέν άναρωτήθηκε. «Είμαι έρωτευμένη;» Και συχνά, πολύ συχνά πριν ακόμη μπορέση ν' απαντήσει στο έρώτημα αυτό ή αγάπη την τυφλώνει με τόν γάμο.

Αυτό συμβαίνει σ' όλες τις χώρες του κόσμου, ακόμη και στο Χόλλυγουντ. Εκεί, φυσικά, άν τά «πειράματα» δέν πάνε καλά!... έπανολαμβάνονται. Τις περισσότερες όμως φορές τά πειράματα αυτά φέρουν την δυστυχία.

Μεταξύ των γυναικών που στον έρωτα μπορούν να πουν πώς έχουν μεγάλη πείρα, οι άστέρες του κινηματογράφου έχουν την πρώτη θέση. Και μεταξύ αυτών ή πιο «ειδική» είναι άναμφισβήτητως ή Τζόαν Κράουφορντ. Οι γνώμες της σ' αυτό τό θέμα είναι άπλούστατες και συγχρόνως βαθιές και γι' αυτό πρέπει να τις ξέρουν όλα τά μοντέρνα κορίτσια. Γιατί ή Τζόαν είναι μιά γυναίκα που αγάπησε και υπέφερε. Και σαν θαρραλέα γυναίκα που άντικρύζει κατά πρόσωπον τη ζωή και τόν έρωτα, μπόρεσε να δημιουργήση μιά νέα εύτυχία.

«Στόν έρωτα λείει ή Κράουφορντ, γίνονται πολλά λάθη. Πρέπει μιά νέα να δόξη εύθης έξ άρχης προσοχή στο σημείο της άναχωρήσεως, δηλαδή από τη στιγμή που θά νομίση πώς είναι έρωτευμένη γιατί δέν άληθεύει αυτό πάντα. Καμιά φορά δέν είναι καθόλου έρωτευμένη, αλλά πρόκειται για μιά φαντασία της, ίσως έξ αίτίας μιάς ωραίας άνοιξιάτικης ημέρας ή μιάς βραδυάς με πανσέληνο.

Θέλετε να μάθετε άν πράγματι είσθε έρωτευμένες; Έν πρώτοις εξετάσατε τά σιστήματά σας, τά πιο βαθειά. Νοιώθετε άκόμα τό συναίσθημα της μοναξιάς; Προσέξτε και θυμηθήτε πώς μιά γυναίκα νοιώθει τόν έαυτό της μόνον και χαμένος μέχρι την ημέρα εκείνη που θά συναντήση τόν έρωτα. Από την ή μέρα όμως αυτήν, ή γυναίκα δέν θά νοιώθη πιά τόν έαυτό της μόνο. Από την στιγμή εκείνη θά είναι εύτυχισμένη. Και πιστέψτε το, σήμερα ή αγάπη είναι εύτυχία κι' όχι μαρτύριο.

Μιά νέα δέν πρέπει ν' αγαπήση έναν νέο γιατί μοιάζει, δέν ξέρω με ποιόν — στον Κλάρκ Γκράιημπλ π. χ. ή στον Ρόμπερτ Τάιλορ. Νομίζετε πώς είναι αγάπη αυτή; Ένα άτομο πρέπει ν' άρέση μόνο του, για τό παρουσιαστικό του, τόν χαρακτήρα του κι' όχι για την όμοιότητα που έχει με κάποιον άλλον. Πρέπει μάλιστα ν' άρέση επειδή δέν μοιάζει με κανένα.

Έν πάσει περιπτώσει όταν τά δυο αυτά σημεία καθορισθούν τελειωτικά, μιά νέα μπορεί να κάνει στον έαυτό της τις άκόλουθες ερωτήσεις.

1) Σε τί ταιριάζω με τόν άνθρωπο που νομίζω πώς αγαπώ; Ποιά χαρακτηριστικά, ποιές άρχες έχωμε σύμφωνες;

2) Αν έχω την επιθυμία να μιλήσω κι' ό σύντροφός μου παραμένει σιωπηλός, νοιώθω κανένα συναίσθημα άνίας, θυμώ; Μπορεί να μνη είναι τίποτε τό παράξενο αλλά στην περίπτωση αυτή πρέπει να προσέξω πολύ.

3) Ασφαλώς σ' όλα τά κορίτσια θά έχη τύχει να καθορίσουν ένα εύχάριστο πρόγραμμα κι' ύστερα, την τελευταία στιγμή άναβάλλεται γιατί όνεος παρέμεινε στο γραφείο του γιατί είχε έργασία. Σε μιά τέτοια περίπτωση τί μπορώ να σκεφθώ εγώ; Πρέπει να πώ. «Μπορούσε, έπρεπε ν' αφήση τη δουλειά του με όποιανδήποτε θυσία;» ή «Με λίγη καλή θέληση... θά μπορούσε...» ή «Μά, ποιά είμ' εγώ; Αξίζω λιγότερο από τη δουλειά του;» Η

«Μήπως θά του είμαι δυσάρεστη επειδή άργότερα θά τόν βρω κόρυαμένο;»

4) Όταν είμαστε μαζί προτιμούμε τη μοναξιά ή θέλωμε να βρισκόμαστε μαζί με παρέα, ανάμεσα στον πολύ κόσμο; Πώς θά περνούσαμε μιά βραδυά χωρίς να συνομιλούμε διαβάζοντας ό καθένας μας από ένα βιβλίο; Μας φέρνει άνία, δέν μας είναι εύχάριστο;

Τά συμπεράσματα, σύμφωνα με τις απαντήσεις σ' αυτά τά τόσο άπλά έρωτήματα της καθημερινής ζωής δύο έρωτευμένων, δέν είναι δύσκολον να βγουν.

Μιά έρωτευμένη κοπέλλα ίσως κι' άρραβωνιασμένη, πρέπει να κάνει αυτές τις ερωτήσεις που άποτελούν τό λεγόμενο «θερμόμετρο του έρωτος» για να δοκιμάση τις ύψηλές ή χαμηλές θερμοκρασίες της καρδιάς της.

Εγώ δοκίμασα τόν έρωτα μ' αυτή την μέθοδο και έμεινα πολύ εύχαριστημένη. Κατ' αυτόν τόν τρόπο εξήτασα την ψυχή μου. Κι' έτσι, ή χαριτωμένη Τζόαν Κράουφορντ μας όμολογει πόσο βαθειά αγαπά τόν Φράνσοι Τόν. Και πράγματι τόν αγαπά σταθερά μ' έναν έρωτα που έχει ως βάση την φιλία... μιάν άπεριόριστη φιλία που άποτελεί μιά θερμή αγάπη.

Σκεφθήτε μόνον τό χρόνια που πέρασαν δουλεύοντας μέσα στο ίδιο «στούντιο» και που τούς έδωσαν με τούς άλυτους δεσμούς, μιάς μακροχρόνιας συνεργασίας. Σκεφθήτε τις ήσυχες βραδυές τους που διάβαζαν ό καθένας από ένα βιβλίο για λογαριασμό του, την αγάπη τους για την μουσική, την καλλιέργεια του κρυφού πάθους των. Αυτές είναι οι πραγματικές βάσεις για έναν μεγάλο κι' άκλόνητον έρωτα.

Για τά γενέθλια της Σίρλεϋ Τέμπλ...

Όργανώθηκε μιά παιδική έορτή πολύ διασκεδαστική και προτότυπη. Προσεκλήθησαν όλα τά κοριτσάκια που έμοιαζαν κάπως με τόν μικρό — μεγάλο αυτόν άστέρα του κινηματογράφου, Πα-

ρενρέθσαν περισσότερα από 500, από τά όποια όμως μόνον 30 έμοιαζαν κάπως με τη μικρή καλλιτέχνίδα. Ύστερα ή Σίρλεϋ κρύφτηκε ανάμεσα στους σωσίους της, αλλά την άνεγνώρισαν άμέσως.

Καταπληκτική όμοιότης.

Μιά νέα, όνόματι Ντόλλυ Κάριερ, πέρασε μιά ολόκληρη εβδομάδα σ' ένα ξενοδοχείο έκκεταλλευσμένη την καταπληκτική της όμοιότητα με την Πάτ Πάτερσον. Εκεί δεχόταν τεράστιες άνθοδέσμες και δώρα από τούς θαυμαστές της ντίβας. Μόλις όμως άνεκαλύφθη, συνελήφθη κι' έρωτήθη ή πραγματική Πάτ άν ήθελε να της υποβάλλη μύηση.

— Είναι πολύ ωραία;

— Μάλλον, αλλά σεις είσθε χίλιες φορές ωραιότερη άπ' αυτήν.

— Τότε την συγχωρώ, είπε ή Πάτερσον.

Δέν αλλάζουν τό χρώμα των μαλλιών των.

Δέν άληθεύει ότι τά μαλλιά των διαφόρων άστέρων παίρνουν από καιρού εις καιρόν διάφορες άποχρώσεις. Υπάρχει όμως μιά που ποτέ δέν άλλαξε τό χρώμα των μαλλιών της, Κι' αυτή είναι ή Μύρνα Λόου, ή όποία είπε σχετικώς.

Όταν γεννήθηκε, δέν είχα μαλλιά.

Ύστερα έγινα ξανθή και τώρα μελαχρύνή. Τώρα, δέν θά θελήσω ποτέ να γίνω ξανθή γιατί φοβούμαι μήπως, άκολουθώντας τόν άνάποδο δρόμο ξαναγίνω... φαλακρή.

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ

Πάτ Πάτερσον

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

32

D A N G E O N

Z'.

P A N O E O N

—Θὰ μὲ περιμένετε ;

Ξαπλώθηκε επάνω στο γαλί, με τὰ χέρια ἀπλωμένα.

—Θά σ' περιμένω με φόβο και με πόθο, όπως το θάνατο! του άπληντσε, ενώ στο χαμόγελό της καθρεφτιζόταν κάποια μεταλαγχολία και διακρινόταν κάποια ύπόσχεσις.

Τούδωσε ένα και λουλούδι, του ζήτησε να της στείλει λουλούδια. —Μου άρέσουν όλα! του πρόσθεσε. Προτιμώ όμως τα χρυσάνθεμα, τα λουλούδια των νεκρών! Φέρτε μου πολλά χρυσάνθεμα άπόψε. —Ορβουάρ!

Με βήμα ελαφρό άπομακρύνθηκε. —Λοιπόν είναι ζωντανή; ρώτησε γελώντας ο Πέτρος, όταν έπλησίασε το φίλο του.

—Θά το ιδούμε άπόψε! άπληντσε εκείνος σοβαρά!

Η λαίδη Έρμιόνη έδιάβαζε κάποιο παλιό βιβλίο, όταν ο ύπηρέτης άνοιξε την πόρτα για να περάσει ο Καράτσιολο. Ήταν ντυμένη άσπρα και δέν φορούσε άλλα κοσμήματα παρά τα δακτυλίδια της. Ο Καράτσιολο μόλις την είδε, στάθηκε για μία στιγμή και την κύτταξε άκίνητος. Εκείνη γύρισε και χαμογέλασε. Τού έδωσε το χέρι της, άλλ' ο Λουδοβίκος τó βρήκε τόσο κρύο, πού άνατριχίασε. Τού μίλησε πρώτη.

—Πόσα χρυσάνθεμα, κόμη! —Δέν υπήρχαν άλλα στη Φλωρεντία, κυρία!

Τούεπε πώς θά κοιμόταν μ' αυτά κι' εκείνος την ίκέτευσε να μην τó κάνει' τα χρυσάνθεμα ίσιν τα λουλούδια των νεκρών, του τάειχαν πούλησει εκείνοι πού έφτιαχναν τούς νεκρικούς στεφάνους. Της είπε τόν έρωτά του, πού θά διαρκούσε αιώνια κι' όταν τόν ρώτησε άπό πότε, αυτός την έβεβαίωσε: «άπό πάντα!»

Έξακολουθούσε να την κυττάζει. Μία μόνη ιδέα κυριαρχούσε στο μυαλό του' να την σφίξει στην άγκαλιά του. Μά ένας φόβος τόν παρέλυε και τού έμποδίζε κάθε κίνηση.

Η λαίδη χαμογέλασε θελκτικά, κάθισε σέ μία σαιζ λóγκ και τού δείξε ένα κάθισμα δίπλα της. Τόν ρώτησε γιατί την άγαπούσε, αν προτιμούσε τα μάτια της ή τó στόμα κι' αυτός άπληντσε και τα δύο, αλλά προτιμούσε τα μάτια της, όχι γιατί τó στόμα της ήταν άσχημο, αλλά γιατί τόν φόβιζε ή φωνή και τά λόγια της.

—Τί παράζενο! μουρμούρισε εκείνη. Νά μη μιλάω λοιπόν;

—Όχι, όχι, μά άκούστε με. —Υποφέρω, είμαι πολύ δυστυχής... δέν μπορώ να σάς πω την αίτια της άρρώστειας μου...

Την πλησίασε και ή Έρμιόνη είδε να λάμπη στα μάτια του μία άγρια λάμψη πόθου. Η λαίδη δίστασε για μία στιγμή και κατόπιν τού είπε.

—Ξέρω γιατί είσαστε άρρωστος... ξέρω γιατί σάς φοβίζουν τά λόγια μου. Είσαστε άρρωστος άπό άγάπη...

—Ναί, για σάς.

—Ίσως...

—Έρμιόνη!

—Όχι αυτό τó όνομα! ψιθύρισε κυττάζοντάς τον χωρίς χαμόγελο. Μ' άγαπάτε ίσως άγαπάτε όμως κι' ένα πτώμα, Λουδοβίκο...

Με ένα άπότομο κίνημα ξαπλώθηκε στη σαιζ λóγκ της, με τó πρόσωπο κάτωσπορ σάν πεθαμένου, με τά μάτια κλειστά. Ο Καράτσιολο σιωπούσε, με τó πρόσωπο κρυμμένο μέσα στα χέρια' τάμαυρο και θυελλώδη ούρανό.

Βγήκαν σέ λίγο στη βεράντα, κι' έξακολούθησαν τή συζήτησή τους, μέσα στήν όποιαν φαινόταν ό φόβος και τó μυστήριο των ψυχών των, ενώ κάθε λέξις των προξενούσε στόν άλλο ένα βαθύ πόνο, άκόμη και τρόμο.

Ο Λουδοβίκος της μιλούσε για την μεγάλη άγάπη του και την ίκέτευε να πάη να έγκατασταθή στην Νεάπολη, όπου αυτός, θά την συντρόφευε γονατιστός μπροστά της μέρα και νύχτα.

Εκείνη άκουγε τά παθητικά λόγια του χωρίς καμμία αντίσταση έγκαταλείποντας τόν έαυτό της στις φλόγες τού πάθους

του. Και εκείνος τρελλός άπό την έπιθυμία, μεθυμένος άπό έρωτα, της επανελάμβανε τά ίδια λόγια, μονότονα, χωρίς εϊσμό, άλλ' όμως παθητικά πάντοτε.

Η Έρμιόνη σιωπούσε κυττάζοντάς τον στα μάτια, με τά χέρια άκουμπισμένα στα μάρμαρα τού μπαλκονιού. Εκείνος επέρασε τó χέρι του γύρω άπό την μέση της, έκανε τó κορμί της να λυγίση και τρέμοντας δλόκληρος, με τά βλέμματά του καρφωμένα στα δικά της, τόλμησε να έγγίση τά χείλη της, ενώ ζαλισμένος άπό μίαν άκατανίκητη τρέλλα, ψιθύρισε.

—Άγάπη μου... Μοναδική μου άγάπη, γλυκειά μου Άννα! Τότε τó γυναικείο σώμα εκείνο πού παρεδίδετο εύλύγιστο και έλαστικό, τινάχθηκε άπό την άγκαλιά του' τó μέτωπο, τά μάγουλα, τά χείλη της, πάγωσαν ξαφνικά' τά τόσο γλυκά μάτια της θόλωσαν, τó τόσο τρυφερό στόμα συνεπάσθη στην έκφραση άπερίγραπτου τρόμου και ό Λουδοβίκος, τρελλός άπό φόβο, είδε την έπιθυμία του να σβόνη μονομιάς. Η έντύπωσις πού τού έγεννήθη, ήταν ότι άγκάλιασε μία πεθαμένη.

Θ'.

Μία μέρα, επί παρουσία των δύο μαρτύρων των μόνων, έγινε ό γάμος τού Κούισαρος Δίας και της Λαύρας Άκουαβίβας. Ο Καίσαρ δέν είχε άλλες ούτε στούς τρόπους, ούτε στό πρόσωπο. Με άτέλειωτο τó βασανιστήριο του είχε ταξιδέψει παντού άναζητώντας τόν Καράτσιολο, αλλά και δέν είχε πάψει να αισθάνεται ένα μίσος μαζί και φόβο για τή νέα εκείνη πού πήρε τώρα γυναίκα του.

Τό άμάξι τους σταμάτησε μπροστά στη σκάλα τού μεγάρου και για πρώτη φορά, ύστερα άπό τόν καιρό θάμνενο στό σπίτι εκείνο πού τόσες πικρές άναμνήσεις τού έφευρε. Κάθισαν ό ένας αντίκρυ στόν άλλο και ή Λάουρα γονάτισε μπροστά στόν Καίσαρα. Εκείνος άφηρημένος χωρίς πάθος, αλλά με έπιείκεια και συμπόνια της χάιδεψε τά μαλλιά κι' αυτή τού πήρε και τού φίλησε τó χέρι. Σάν να μιλούσε με τόν έαυτό του ό Καίσαρ μουρμούρισε.

—Πώς σέ λυπάμαι...

—Μά... γιατί με λυπάσαι;

—Γιατί τó μέλλον σου θά είναι πικρό, παιδί μου.

—Τό διάλεξα μόνη μου.

—Σέ λυπούμαι γιατί έκανες άσχημη έκλογή. Κι' έγω σ' έπληρα, αλλά δέν μπορούσα να κάνω αλλιώς...

Εκείνη σηκώθηκε.

—Λοιπόν, με παντρεύτηκες με τή βία; ρώτησε. —Αν... δέν μ' είχες πάρει στην άγκαλιά σου τó βράδυ της κηδείας, στό ξενοδοχείο «Μπριστόλ» δέν θά παντρευόμαστε; Θέλησες με τó γάμο μας να έπανορθώσης μόνον τó σφάλμά σου;

—Τόκανα έπειδή είμαι τίμιος άνθρωπος. Για ένα πρόγμα πιό δυνατό άπό τόν έρωτα, πιό δυνατό άπό σένα, πιό δυνατό άπό όλα. Για τήν τιμή.

Η άπάντησις αυτή έφευρε ένα τέτοιο πόνο στη Λάουρα, ώστε εκείνη αναλύθηκε σέ λυγμούς. Θέλησε να τόν κάνει να της πη μία γλυκειά λέξη, να μην κρύβη άπ' αυτή τις μυστικές σκέψεις του, άφού τούς ένωσε τó άμάρτημά τους και ή μετάνοια. Κι' όταν εκείνος της άπληντσε πόσο άδύνατο τούτηταν, δέν κρατήθηκε άπό τού να τού ειπή.

—Καίσαρ, μαντεύω τó μυστικό πόνο σου. Δέν μπορείς να ξεχάσεις τó παρελθόν. Η άνάμνησις της Άννας σέ κυνηγάει γιατί την άγαπάς.

Για μία στιγμή έμεινε συλλογισμένος. Κι' ύστερα, σάν να μιλούσε με τόν έαυτό του, ψιθύρισε.

—Δέν ξέρω αν την άγαπώ έπειδή δέν υπάρχει πιά. Άν ζούσε μία μόνη ήμέρα, μετά τó κτύπημά της, θά τó μάθαινα. Μά... πώς ένα πτώμα;

—Τήν άγαπάς! την άγαπάς! επανελάμβανε άπελπισμένα ή Λάουρα.

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Μέσα στην έρημική καλύβα, οι τρεις σιωπηλοί άνθρωποι έμοιαζαν με σκιές φαντασμάτων κάτω άπό τó κοκκινωπό φώς της άναμμένης φωτιάς. Έξω ή λευκή έρημος τού Κλοντύκ άπλωνόταν σάν ένα λευκό, άτέλειωτο σάβανο άπό χιόνι.

Οι δυο άπό τούς τρεις αυτούς ανθρώπους, ό Τζώρτζ Άνβάρ και ό Σάμ Κούικνερ, ήταν χρυσοθήρες κι' ό τρίτος άν και φορούσε άνδρικό κουστούμι ήταν μία γυναίκα, ώραιότατη ως είκοσι πέντε χρονών, ή Μαίρη Γκρέσιαν ή μοναχοκόρη τού ταβερνιέρη Τζιμ Γκρέσιαν, πού μερικοί χρυσοθήρες τόν σκότωσαν έδώ και λίγους μήνες σέ μία στιγμή μέθης.

Η φτώχη νέα, όταν έμεινε μόνη στόν κόσμο, δέ-

χτηκε την προστασία τού Άνβάρ και τού Κούικνερ, πού ήταν δυο γενναίοι άνδρες. Ο Τζώρτζ Άνβάρ ήταν τριάντα δύο περίπου χρονών κι' όσο ήταν δυνατός και τολημής μπροστά σέ κάθε κίνδυνο, τόσο ήταν φοβιστάρας μπροστά στις γυναίκες. Αντιθέτως ό Σάμ Κούικνερ ήταν πολύ γυναικάς και τó παρουσιαστικό του έδειχνε έναν σωστό δόν Ζουάν. Ήταν άποδεδειγμένο ότι ή Μαίρη, άν και φερνόταν εύγε νικά στόν Τζώρτζ, έν τούτοις δέν κατάρθανε να κρύψη την προτίμησή της για τόν Σάμ, πού την φλεγάριζε τόσο έπίμονα.

Για να βοηθήσουν λοιπόν αυτοί οι τρεις την τύχη τους, πού μέχρι την ήμέρα εκείνη δέν τούς είχε ικανοποιήσει, άπεφάσισαν να φύγουν και να βρούν άλλα έδάφη, όπου μπορούσε να υπάρχη χρυσός. Άλλά ό χειμώνας τούς βρήκε σέ κείνη την έρημική καλύβα όπου κλείστηκαν χωρίς να μπορούν επί μήνες να ξεμυτίσουν.

Ημέρα με την ήμέρα όμως τά τρόφιμά τους λιγώτευαν κατά τρόπον άνησυχητικό. Η φύσις γύρω τους, δέν προσέφερε τίποτε τó φαγώσιμο. Τό φάσμα της πείνας άρχισε ήδη να παρουσιάζεται και άκριβώς τó βράδυ εκείνο ή άνησυχία τους έφθασε στό άπροχώρητο. Κι' αν άκόμη λιγώστευαν τó καθημερινό φαγητό τους στό έλαχιστο, πάλι δέν θά μπορούσαν να ζήσουν δλόκληρο τó χειμώνα πού κατά τά φαινόμενα θ' άργούσε πολύ να περάσει. Ο θάνατος χτυπούσε την πόρτα τους!...

Η Μαίρη είχε πείσει να κοιμηθί και οι δυο φίλοι άφού συζήτησαν άρεκτα πέραν στό τέλος μία άπόφαση.

—Πρό πάντων πρέπει να σώσουμε την Μαίρη, είπε ό Τζώρτζ.

—Βέβαια, αλλά με ποιόν τρόπο;

—Λιγωστεύοντας... τά στόματα πού τρώνε. Γι' αυτό ό ένας άπό τούς δυο μας πρέπει να λείψει... να έξαφανισθί, να φύγη άπ' έδώ και να ζητήσει άλλο βοήθεια.

—Μά εκείνος πού θά τολμήση να βγί έξω θάβρη άσφαλώς τόν θάνατο μέσα σ' αυτή την λευκή έρημο.

—Και τί μ' αυτό; Η θυσία τού ένός άπό τούς δυο μας επιβάλλεται, είναι αναπόφευκτη.

—Και ποιος πρέπει να έξαφανισθί;

—Θά μās τó πη ή τύχη. Σάμ, γράψε έσύ τά όνόματά μας σέ δυο χαρτάκια' άφού όπως ξέρεις πολύ καλά έγω δέν έμαθα γράμματα. Θά τραβήξωμε κλήρο.

Την στιγμή εκείνη μία φωτεινή ιδέα γέμισε τó νού τού Σάμ, και μία λάμψη φάνηκε στα μάτια του.

—Σύμφωνοι! είπε, θ' αναθέσωμε τή ζωή μας στην τύχη...

Πήρε δυο κομμάτια χαρτί κι' έγραψε και στα δυο τó όνομα τού Τζώρτζ Άνβάρ.

—Ετοιμα είπα. Τώρα θά τά βάλωμε μέσα στό καπέλλο μου κι' ύστερα έσύ, Τζώρτζ, θά τραβήξες ένα άπό τά δυο και θά τó διαβάσης ή Μαίρη όταν ξυπνήση. Δέν πρέπει όμως να της πούμε για τó σκοπό κάναμε αυτόν τόν κλήρο...

Ο Σάμ έτοιμαζόταν να διπλώση τά δυο χαρτάκια, όταν ένα χέρι άπλώθηκε επάνω στό τραπέζι και τά έρπαξε. Ήταν τó χέρι

της Μαίρης, πού κάτωχωη άπό τόν θυμό της επενέβη για να σώση τή ζωή ένός άθώου.

—Δέν κοιμώμουν, είπε. Σας άκουσα.

Έρριξε μία ματιά στόν Κούικνερ, πού τόν έκανε ν' άνατριχιάση και πρόσθεσε.

—Θέλω να τραβήξω έγω τά χαρτάκια άφού τά γράψω με τά ίδια μου τά χέρια έφ' όσον πρόκειται για μένα.

Η Μαίρη έγραψε τά δυο όνόματα επάνω σέ δυο άλλα κομμάτια χαρτί, τά δίπλωσε, τάβαλε μέσα σ' ένα καπέλλο και διέταξε.

—Έσύ Σάμ, θά τραβήξεις εκείνο πού ή τύχη σου προορίζει.

Με τρεμάμενο χέρι ό χρυσοθήρας τραβήξε τó ένα χαρτάκι και τó έδωσε στη

Μαίρη. Η νέα τó πήρε και διάβασε.

—Σάμ Κούικνερ.

Μία άπόλυτη σιωπή έπακολούθησε. Και σάν δαμασμένοι άπό την δύνομη τού μοιραίου, οι τρεις χαμένοι της λευκής έρήμου, σηκώθηκαν κι' ό καθένας τους άποσύσθηκε σέ μία γωνία της καλύβας. Η νύχτα μελαγχολική και βαρεία τούς τύλιξε στό τραγικό της μυστήριο.

Την άλλη μέρα, ξυπνώντας ή Μαίρη κι' ό Σάμ βρέθηκαν μόνοι. Ο Τζώρτζ είχε έξαφανισθί. Τόν αναζήτησαν παντού αλλά μάταια. Έξω, μέσα στη χιονοθύελλα οι φωνές τους χανόνταν μέσα στη σιωπή. Η Μαίρη κύτταξε τόν Σάμ μ' ένα έρευνητικό βλέμμα.

—Έσύ τόν σκότωσες... φώναξε. Στην πρώτη προδοσία πού άπέτυχε έπρόσθεσες και τó έγκλημα. Τόν δολοφόνησες στόν ύπνο του και τόν έθαψες στό χιόνι... Είναι φοβερό... φοβερό... Καταραμένε! Η συντροφιά σου μου είναι πιά άνυπόφορη... Θά φύγω κι' έγώ...

Η γυναίκα βγήκε έξω τρέχοντας

και χάθηκε μέσα στόν στρόβιλο των λευκών νιφάδων πού ολίενα γινόνταν και πιό πυκνές.

Όταν ό Σάμ Κούικνερ, συνηλθε άπ' την κατάπληξη και βγήκε έξω, ή Μαίρη είχε έξαφανισθί.

Την αναζήτησε σ' άρκετη άπόσταση, την κάλεσε μ' όλες του τις δυνάμεις, ώσπου στό τέλος άπόκαμε πιά και σωριάστηκε επάνω στό χιόνι.

Στό μεταξύ ή γυναίκα βάδιζε γρήγορα μέσα στη χιονισμένη έρημο. Κάθε τόσο σταματούσε και μία άπεγνωσμένη επίκλησις έβγαίνει άπ' τά χείλη της.

Για μία στιγμή σκόνηται επάνω σ' ένα ανθρώπινο σώμα πού τó είχε σχεδόν σκεπάσει τó χιόνι. Δέν δυσκολεύθηκε ν' αναγνωρίση τόν Άνβάρ. Έσχυψε επάνω του προσπάθησε να τόν άνασηκώση, να τόν σφίξει στην άγκαλιά της για να τού δόση λίγη ζωή άπ' τή δική της.

—Τζώρτζ! Τζώρτζ!

—Σύ είσαι, Μαίρη; μουρμούρισε επί τέλους ό νέος. Γιατί; γιατί;

Η Μαίρη τού έκλεισε τó στόμα μ' ένα φιλή.

Τή στιγμή εκείνη άκούστηκαν γαυγίσματα σκυλιών πού όλοένα πλησίαζαν.

Ήσαν τά έλκνυθρα μερικών χρυσοθηρών πού ζητούσαν ένα καταφύγιο.

Πήγαν όλοι μαζί στην καλύβα. Ο Σάμ όμως δέν ήταν εκεί. Μάταια οι χρυσοθήρες προσπάθησαν ν' ανακαλύψουν τά ίχνη του επάνω στό παχύ χιόνι.

Η φοβερή χιονοθύελλα τού Κλοντύκ είχε καταπιή τόν Σάμ πού ό έρωσ τόν είχε κάνει άγριόανθρωπο.

Τό πτώμα του δέν άνευρέθη ποτέ.

Τό χιόνι, ό πάγος κι' ίσως οι λύκοι, είχαν συμπληρώσει τή θεία δικαιοσύνη.

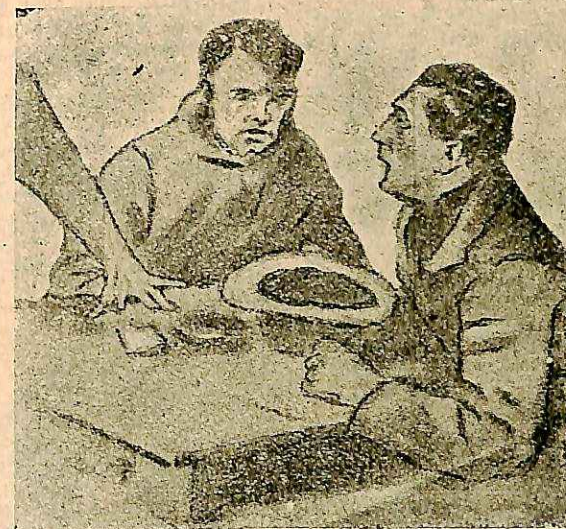
ΑΙΜ. ΜΑΡΙΝΟ

35

Η ΛΕΥΚΗ ΕΡΗΜΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ ΑΙΜ. ΜΑΡΙΝΟ

Ένα χέρι άπλώθηκε πάνω στό τραπέζι.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟ ΑΟΡΑ-

Ο 'Αμερικανός δημοσιογράφος άκουσε να κτυπούν δυνατά την πόρτα του διαμερίσματος του στην οδό Γκόρνυ της Μόσχας. Έτρεξε να άνοιξη γρήγορα και βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τον φίλο του Βορίς Πετρόφ.

— Έσύ, Πετρόφ; τί τρέχει, πρωί, πρωί;
— Ο Πετρόφ ήταν λαχανιασμένος, τα μάτια του ήταν γουρλωμένα και έτρεμε δολόκληρος.
— Ο δημοσιογράφος τον κύτταξε σαστισμένος.
— Σώσε με, Ρόμπερτς φώναξε ο Ρώσος. Σώσε με, για όνομα, του Θεού!
— Πώς να σε σώσω; ρώτησε ο Ρόμπερτς. Πές μου πιά μπροστά τι συμβαίνει...
— Σκότωσαν τον Σούλτς; είπε ο Πετρόφ.
— Δοιπόν;
— Και συνέλαβαν την Χίλντα 'Αλεξανδρόβνα ως δολοφόνο;
— Την άρραβωνιαστικά σου!... φώναξε ο Ρόμπερτς.

— Ναί. Σώσε με, Ρόμπερτς! Σου όρκίζομαι ότι η Χίλντα είναι άθωα!
— Κάθισε, φίλε μου, είπε ο Ρόμπερτς. Με τις φωνές και τα κλάματα δεν γίνεται τίποτε. Μη μου λές τίποτε άκομμη. Περίμενε να σου δώσω να πιής κάτι να συνέλθης.

Ο Πετρόφ οίχτηκε σε μία πολυθρόνα και έβιασε το κεφάλι του μέσα στα χέρια του. Ο Ρόμπερτς του έφερε ένα μπράντυ και του τό έδωσε. Ξάπλωσε ύστερα κι' αυτός σε μία πολυθρόνα, άναψε την πίπα του και είπε:

— Τώρα σε άκούω. Πές μου πώς ακριβώς έχουν τα πράγματα.

Ο Πετρόφ σήκωσε το κεφάλι και με μεγάλη προσπάθεια κατώρθωσε να μιλήσει.

— Μου έπείρεσαν, να δώ την Χίλντα μέσα στο κελλί της. Η Χίλντα μου είπε ότι είχε πάει να έπισκεφθή τον Σούλτς, για να του ζητήσει μερικές πληροφορίες για τον πατέρα της, έξοριστον στην Σιβηρία. Έμεινε μαζί του είκοσι λεπτά. Κατά σατανική όμως σύμπτωση, ο Σούλτς ευρέθη νεκρός από τον διευθυντή της αστυνομίας Γκάλκιν, που είχε πάει να τον έπισκεφθή μισή ώρα μετά την άναχώρηση της Χίλντας. Η έπιστάτρια της κατοικίας του Σούλτς και δυό τεχνίται—που έργαζόνταν εκείνη την ήμερα στο σπίτι του Σούλτς—πιστοποιούν ότι κανείς δεν μπηκε στο διαμέρισμα του Κυβερνητικού Έπιτρόπου, μετά την άναχώρηση της Χίλντας.

Είπατε λοιπόν, ότι ή κατάσταση της άρραβωνιαστικής μου είναι άπελπιστική...
— Όρισμένως είναι άρκετά δύσκολη, ώμολόγησε ο Ρόμπερτς.
— Άπελπιστική σου λέγω!.. έπανέλαβε ο Πετρόφ... Άπελπιστική γιατί υπάρχει και μία άκόμη πιο σατανική σύμπτωση. Ο πατέρας της Χίλντας έχει τουφεκισθή προ ένός μηνός. Την δε θανατική καταδίκη του την είχε υπογράψει ο Σούλτς!

Ο Ρόμπερτς ξάρωσε τα φρύδια. Το γεγονός που του ανέφερε τώρα ο Πετρόφ ήταν πραγματικά πολύ έπιβαρυντικό για την Χίλντα.

— Σου όρκίζομαι, Ρόμπερτς, είπε ο Πετρόφ, ότι η Χίλντα δεν ήξερε καν την καταδίκη και την εκτέλεση του πατέρα της. Σκέψου, φίλε μου! Δεν ήταν δυνατόν να την ήξερε. Φαντάζεσαι ότι θα μπορούσε έχοντας ένα τόσο βαρύ και τόσο πρόσφατο πένθος, να μου τό κρύψει και να γυρίσει μαζί μου—στους κινηματογράφους, στα θέατρα και στις μουσικές συναυλίες; Ποιά γυναίκα θα μπορούσε να έχη τόσο σκληρή καρδιά; 'Α! Ρόμπερτς, Ρόμπερτς, σώσε με! Πές μου κάτι, κάνε κάτι! Σου όρκίζομαι ότι η Χίλντα είναι άθωα!

Ο δημοσιογράφος σηκώθηκε, έβαλε τα χέρια στις τσέπες και άρχισε να βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο. Άγαπούσε τον Πετρόφ, γιατί ήταν ένα παιδί με ευγενή αισθήματα και καλή καρ-

διά. 'Αλλά κι' αν άκόμη άδιαφορούσε για τον Πετρόφ, δεν μπορούσε να άγνοήσει την δυστυχία μιας γυναίκας ή όποια δεν άπεκλείετο να ήταν άθωα.

Μέσα στο μυαλό του ένα όνομα άρχισε να σχηματίζεται σιγά—σιγά, ένα όνομα που είχε ήδη γνωρίσει την δόξα Μενσκάγια. Ήταν το όνομα μιας γυναίκας, της διασημής διευθυντριας του γυναικείου τμήματος της αστυνομίας της Μόσχας. Ο Ρόμπερτς συνδεόταν με άρκετη φιλία με την δαιμόνιη αυτή γυναίκα, που μόλονότι ήταν μόνον είκοσιτεσσάρων έτών, είχε κατορθώσει να πάρη μία τόσο μεγάλη θέση.

— Πήγαινε, είπε στον Πετρόφ. Σου υπόσχομαι ότι θα κάνω περισσότερο απ' ό,τι μπορώ για την άρραβωνιαστική σου.

— Δός μου τον λόγο σου ότι πιστεύεις στην άθωότητά της, ή κέυτευσέ ο Πετρόφ.

— Δεν έχει σημασία εκείνο που πιστεύω εγώ, αλλά εκείνο που πιστεύουν ή αστυνομία και ή δικαιοσύνη.

Αυτήν ακριβώς την φράση άκουσε κι' ο Ρόμπερτς από τα χείλη της Μενσκάγια, όταν της διηγήθηκε ύστερα, από λίγη ώρα, στο γραφείο της, την υπόθεση της Χίλντα 'Αλεξανδρόβνα.

— Ναί! είπε η Μενσκάγια. Την ήξερα την υπόθεση προτού μου την πήτε. Ο Γκάλκιν, ο διευθυντής της αστυνομίας, είναι φίλος μου. Έχει την πεποίθηση ότι η Χίλντα 'Αλεξανδρόβνα είναι ένοχη. Δεν ξέρω πώς μπορώ να σας φανώ χρήσιμη...

— Υπάρχει ένας τρόπος, μαντάμ. Πρέπει να έπισκεφθήτε την 'Αλεξανδρόβνα, να την δήτε, να μορφώσετε μια γνώμη έσείς ή ίδια...

Η γυναίκα—νέτεκτιβ έμεινε μιά στιγμή σκεπτική.

— Καλά. Θα πάω! είπε έπί τέλους...

Την άλλη μέρα ο Ρόμπερτς έπαιρνε ένα τηλεφώνημα από την Μενσκάγια.

— Όταν έχετε καιρό, περάστε από το γραφείο μου. Έχω κάτι να σας πω σχετικά με την Χίλντα 'Αλεξανδρόβνα!

Ο Ρόμπερτς δεν περίμενε άλλη πρόσκληση. Ύστερα, από λίγο βρισκόταν στο γραφείο της γυναίκας—νέτεκτιβ.

Η Μενσκάγια ηγαίνονσερχόταν στενοχωρημένη μέσα στο γραφείο της.

— Είδα την Χίλντα 'Αλεξανδρόβνα, είπε στο Ρόμπερτς και μπορώ να όρκισθώ... ότι είναι άθωα.

Το κορίτσι αυτό είναι κυριολεκτικά τρομοκρατημένο. Δεν είναι δυνατόν να άπεφάσισε και να έξετέλεσε ένα τέτοιο έγκλημα. Δέν είναι λοιπόν να πω ότι δεν είναι ο τύπος... Δεν είναι δυνατόν να κάνω λάθος, ότι η Χίλντα είναι άθωα. Το ξέρω, γιατί είμαι κι' εγώ γυναίκα. Μία γυναίκα όταν σκοτώσει για εκδίκηση τόσο ίερό, δέν τρέμει και δέν κλαίει όπως τρέμει και κλαίει η Χίλντα. Άπ' έναντίας, φωνάζει με τό πιο άγέρωχο ύφος: «Ναί! 'Εγώ τον σκότωσα—γιατί σκότωσε τον πατέρα μου!»

— Και τώρα, τί σκοπεύετε να κάνετε; ρώτησε ο Ρόμπερτς...

— Δεν ξέρω—δέν ξέρω... Το μόνο που μπορώ να σας πω είναι ότι πήγαξό ήδία στο διαμέρισμα του Σούλτς. Είδα το σημείο όπου τον βρήκαν πεσμένο—μπροστά στο παράθυρο—με ένα μαχαίρι βουτηγμένο βαθειά στο στήθος. Ο Γκάλκιν όμολογεί ότι το κτύπημα είναι υπερβολικά δυνατό για ένα κορίτσι. Το κακό όμως είναι ότι η Χίλντα είναι άθλητρια—πράγμα που δικαιολογεί την δύναμη του κτυπήματος.

ΥΠΟ ΟΥΩΛΤΕΡ ΝΤΥΡΑΝΤΥ ΤΟ ΧΕΡΙ

— Διάβολε! Όλα λοιπόν συνομοτούν ενάντιον αυτού του κοριτσιού;

— Όλα—απολύτως όλα... ο Σούλτς βρίσκεται νεκρός μισή ώρα μετά την άναχώρηση της 'Αλεξανδρόβνας και χωρίς να έχη δεχθή εν τώ μετοξύ άλλη έπίσκεψη. Το παράθυρό του βρισκόταν σε ύψος δέκα μέτρων από το έδαφος—άποκλείεται λοιπόν, να σκαρφάλωσε κάποιος και να τον κτύπησε απ' έξω. Ο δρόμος είναι φαρδύς άντίκρου στο παράθυρο, και ύστερα υπάρχει μιά μικρή πλατεία όπου ύψώνεται το ξενοδοχείο Σαβόυ. Έπομένως...

— Έπομένως;

— Η Χίλντα 'Αλεξανδρόβνα είναι ένοχη.

— Ένοχη; φώναξε ο Ρόμπερτς. Όχι! όχι!

— Το ξέρω, φίλε μου! Άλλά είναι ένοχη για την δικαιοσύνη!

Και πράγματι ή δικαιοσύνη θεώρησε την Χίλντα 'Αλεξανδρόβνα ένοχη της δολοφονίας του κυβερνητικού έπιτρόπου Σούλτς και την κατεδίκασε σε θάνατο.

Ο Πετρόφ, ο άρραβωνιαστικός της, ήταν άπαρηγόρητος. Δέκα μέρες έμειναν μόνον για την θανατική εκτέλεση και ο Πετρόφ έτρεχε κάθε μέρα σάν τρελλός στο σπίτι του 'Αμερικανού δημοσιοφου, ίκετεύοντάς τον να σώσει την Χίλντα.

— Μά τί θέλεις να κάνω, φίλε μου, έλεγε ο Ρόμπερτς. Σου όρκίζομαι ότι έχω έλάχιστες έλπίδες...

Τά ίδια περίπου έλεγε και ή Μενσκάγια στον Ρόμπερτς όταν αυτός την παρακαλούσε να κάνει κάτι για την Χίλντα.

— Τί θέλετε να κάνω;

Σας βεβαιώ ότι έχασα κάθε έλπίδα. Έκτός βέβαια... Σταθήτε!

Τό βλέμμα της ήταν καρφωμένο στο κενόν.

— Σαράντα μέτρα! μονολόγησε. Μεγάλη απόσταση!..

— Τι ένοείται; ρώτησε ο Ρόμπερτς.

— Περιμένετε με. Θα λείψω λίγη ώρα...

Έλειψε, πράγματι δυό δολόκληρες ώρες. Όταν γύρισε τα μάτια της έλαμπαν με μιά παράξενη φλόγα.

Πήγε στο Σαβόυ. Ρώτησε ποιός καθόταν στο δωμάτιο του οποίου τό παράθυρο πέφτει άντίκρου στο παράθυρο του Σούλτς...

— Μά είναι άστείο! πώς θα μπορούσε να ρίξη κανείς ένα μαχαίρι από απόσταση σαράντα μέτρων; φώναξε ο Ρόμπερτς.

— Αυτό ακριβώς διερωτώμαι κι' εγώ. Κρίμα!

φανταζόμουν ότι έσείς, ως 'Αμερικανός, κάτι θα ξέρατε. Στο δωμάτιο που μās έ ενδιαφέρει έμεινε έως την επαύριον του έγκλήματος ένας 'Αμερικανός αρχιτέκτων, κάποιος Τζών Στήουαρτ. Συζητήσαμε με τον θυρωρό και έμαθα τό όνομα ενός δικού μας αρχιτέκτονος που είχε συναντηθή με τον Στήουαρτ. Φυσικά, πήγα και βρήκα τον αρχιτέκτονα αυτόν. Είναι κάποιος Λυόφσκυ... ο οποίος, στις σχετικές έρωτήσεις μου, μου είπε ότι είχε σαστίσει κυριολεκτικώς συζητώντας με τον Στήουαρτ... Δεν μπορούσε να καταλάβη τίς αρχιτεκτονικές άσλομυπες που του έλεγε ο Στήουαρτ.

Σε τέτοιο σημείο μάλιστα, ώστε ο Λυόφσκυ σκέφθηκε: «Η αυτός δέν έχει ιδέα από αρχιτεκτονική—ή οι 'Αμερικανοί αρχιτέκτονες είναι τρελλοί»... Και τώρα, σας έρωτώ, Ρόμπερτς, είναι τρελλοί οι αρχιτέκτονές σας; Όχι, βέβαια... Γι' αυτό έχω την πεποίθηση ότι ο Στήουαρτ δέν ήταν αρχιτέκτων, ούτε 'Αμερικανός...

— 'Α! Και σε τί θα ώφελήση αυτό;

— Να δούμε, να δούμε, μουμυοείστε αίνιγματικά ή Μενσκάγια.

Κοί τώρα, φίλε μου, ηγαίνετε...

Κοί τώρα, φίλε μου, ηγαίνετε...

Κοί τώρα, φίλε μου, ηγαίνετε...

Κοί τώρα, φίλε μου, ηγαίνετε...

Την άλλη μέρα ή γυναίκα—νέτεκτιβ έστειλε ένα τηλεγράφημα στην άθλητική δημοσπονδία του Μπιαρίτς της Γαλλίας.

«'Αποστείλατε άεροπορικώς φωτογραφίας καλλιτέρων παικτών της «Πελε—μπάσκα» εις Ουίλλιαμ Ρόμπερτς, οδός Γκόρνυ 12, Μόσχα. Άξίαν και έξοδα εισπράξατε από «Μπάρελντ Μπάνκ, Μπιαρίτς».

Την άπάντησή την πήρε ύστερα, από τέσσερες ήμέρες από τον Ρόμπερτς, όταν του τηλεφώνησε για να τον ρωτήσει αν πήρε κάποιο φάκελλο που δέν τό περίμενε.

— Ναί, ναί, φώναξε ο Ρόμπερτς, κάτι φωτογραφίες άθλητών. Δέν καταλαβαίνω!..

— Πάρτε τις φωτογραφίες μαζί σας και περιμένετε με στο σαλόνι του Σαβόυ.

Στό σαλόνι του Σαβόυ, ύστερα, από είκοσι λεπτά, ή Μενσκάγια, καθισμένη σ' ένα φωτειν, έδειχνε μιά—μιά τις φωτογραφίες των άθλητών στο θυρωρό του ξενοδοχείου. Ο Ρόμπερτς παρακολουθούσε χωρίς να καταλαβαίνει τίποτε.

— Όχι.

— Αιτόν;

— Όχι.

— Αιτόν;

— Όχι...

— Θεέ μου. Όχι, όχι, όχι. 'Α! —Ο πελάτης μας... ο αρχιτέκτων Τζών Στήουαρτ! φώναξε.

Έξη μάτια διάβασαν τό όνομα που ήταν γραμμένο κάτω από τη φωτογραφία.

«Κόμης Ίμρυ Φέσταλφν, πρωταθλητής Βουδαπέστης, δεύτερος εις τουρνουά, Μπιαρίτς»...

Η Μενσκάγια σηκώθηκε. Έσφιξε τό χέρι του θυρωρού και βγήκε έξω βιαστική. Ο Ρόμπερτς την άκολουθήσε έκπληκτος, περιμένοντας έξηγήσεις.

— Γειά σας, Ρόμπερτς! είπε ή Μενσκάγια ηηδώντας σ' ένα ταξί που περνούσε. Έλάτε τά άπόγευμα από γραφείο μου... — Μά έξηγήστέ μου, τέλος πάντων!

— 'Α, αλήθεια, έχασα. Υπάρχει ένα παιχνίδι Γαλλικό, ή «πελε—μπάσκα»... Ένας πρωταθλητής της πελώτας είναι ικανός, από απόσταση σαράντα ή πενήντα μέτρων, να ρίξη τη μπάλλα σ' ένα ώρισμένο σημείο, με θαυμασία ακρίβεια. Φυσικά δέν την ρίχνει με τό χέρι, αλλά με κάποιο δίχτυο ή ένα σω-

λήνα από πεπιεσμένο χαρτί. Καταλαβαίνετε; Άντι της μπάλλας, μπορεί να ρίξει στο σωλήνα μαχαίρι.

— Ω! διάβολε; φώναξε ο Ρόμπερτς. Και τώρα, τί θα γίνει!.. Μένουν δυό μέρες μόνο για την εκτέλεση της Χίλντα.

— Άκριβώς γι' αυτό τρέχω να ιδώ αν θα μπορούσω να πάρω δέκα μέρες άναβολή...

Όταν ή Μενσκάγια κατώρθωσε να πάρη την άναβολή της θανατικής εκτέλεσως, τηλεφώνησε στον Ρόμπερτς να τρέξει άμέσως στο γραφείο της.

— Σας άρέσει αυτό, του είπε δείχνοντάς του τό σχέδιο ενός τηλεγραφήματος.

Ο 'Αμερικανός δημοσιογράφος διάβασε.

«Κόμης Ίμρυ Φέσταλφν, Χίλντα 'Αλεξανδρόβνα κατεδικάσθη εις θάνατον διά φόνον Σούλτς, τον όποιον έφρονέσατε σεις, ρίχνοντά ένα μαχαίρι από παράθυρον Σαβόυ. Έν όνόματι άνθρωπισμού, τηλεγραφήσατε όμολογίαν έγκλήματός σας. Υπερεπειγόν».

— Και φαντάζεσθε ότι θα άπάντησ; ρώτησε ο Ρόμπερτς.

— Γιατί όχι! άπήντησε ή Μενσκάγια. Δέν έχει να κινδυνεύση τίποτε εκεί που βρίσκεται. Φυσικά, πρέπει να υπογράψετε σεις τό τηλεγράφημα.

Ο Ρόμπερτς υπέγραψε πράγματι.

Η άπάντησις έφθασε ύστερα από τρείς μέρες κι' ήταν πράγματι εκείνη που περίμεναν. Ο κόμης όμολογούσε την ένοχή του.

Ο διευθυντής της αστυνομίας δέν έχαριστηθή καθόλου που διαφεudήκε ή πεποίθησίς του—άλλ' ή Χίλντα 'Αλεξανδρόβνα έσώθη.

Πιστέψτε με, κύριε Τζέν-
τσον, έλεγε ο ύπουρ-
γός, ο λαός μας δεν έχει
κέφι για πολέμους. Έκείνο
που θέλει είναι ειρήνη και
ήσυχια για να επιδοθώ α-
περίσπαστος στα έργα του,
στο έμπορίο του, για το ό-
ποιο έχει ευφυϊκανότητα.

Ο Τζέντσον, αντιπρόσωπος μι-
ας κολοσιαιάς αγγλικής επιχει-
ρήσεως, βρισκόταν επί δέκα μέρες
ώρας στην πρωτεύουσα Νοτιοαμε-
ρικανικού εκείνου κράτους για
το όποιο ενδιαφερόνταν η εταιρία
του και όμως δεν είχε ακόμη
καταρθώσει να μορφώσει μια σαφή
γνώμη και να στείλει την έκθεσή
του στην εταιρία του.

Ανθρωπος εύσυνειδητος, δεν
μπορούσε να γράφει, δι.τι του
κάπνιζε και να θέσει σε κίνδυνο
τα συμφέροντα της εταιρίας του.
Γιατί πράγματι, αν η εταιρία
οιχνόταν με τα μούτρα στις επιχει-
ρήσεις που της παρουσιάζονταν
από μικρό εκείνο κρατίδιο, θα έ-
χανε τεράστια ποσά την πρώτη
μέρα που το κράτος εκείνο θα
απεφάσιζε να πολεμήσει...

Διστακτικός λοιπόν, ο Τζέντσον
άκουε τον ύπουργό.
— Πάμε να κάνουμε ένα περίπατο
με το αυτοκίνητό σας; πρό-
τεινε. Θα ρίξω έτσι μια γενική
ματιά στα έργα με τα όποια
ασχολείται ο λαός σας.
— Πάμε. Πολύ ευχαρίστως.

Ο ύπουργός στάθηκε καθώς
έφθασαν στην έξοδο του ύπουρ-
γείου όπου ήταν σταματημένα
άρκετα αυτοκίνητα.

Μου έπιτρέπετε, κύριε Τζέντσον;
είπε. Δησώνησα να δώσω
ώρισμένες επείγουσες διαταγές.
Δυό λεπτά.

— Παρακαλώ κύριε ύπουργέ.

Ο ύπουργός ξαναπήγε στο
ύπουργείο του και ο Τζέντσον,
με τα χέρια στις τσέπες, άρ-
χεσε να χαζεύει. Κιτάζε
δυο ανθρώπους, ο νεώτε-
ρος απ' τους δυο με το πόδι
του ανεβασμένο στο μαρσ-
πιέ ενός σταματημένου αυτοκινή-
του, συζητούσε με τον άλλον
που φαινόταν ιδιοκτήτης του.

— Πόσα ζητάς γι' αυτό το
σαράβαλο; έ-
λεγε ο νέος.

— Ο γέρος γούρλωσε τα μάτια.
— Αν δεν έχεις ιδέα από
αυτοκίνητο, τί έρ-
χεσαι να αγοράσεις;

— Τέλος πάντων, πόσα
ζητάς;
— Έπτακόσια, μετροτά.

— Έπτακόσια! Το σαράβαλο
αυτό δεν θα
αξιζε ούτε διακόσια ακόμη
και αν περπατούσε
μόνο του!

— Περπατά μόνο του
καλλίτερα από
σένα.

— Φυσικά. Είναι πιο
ήλικιωμένο
από μένα, παρετήρησε ο νέος.
Όπως-
δήποτε, θα μπορούσα ν'
ανεβώ στα διακόσια
πενήντα.

— Δες βλακείες! φώναξε
ο γέρος θυμωμένα. Έλα
να δεις το ραντιατέρο
του.

Ο νέος κύτταξε το
ραντιατέρο και
φάνηκε ευχαριστημένος.

— Τριακόσια είναι ή
τελευταία
μου προσφορά, ανήγγειλε.

— Ούτε πεντάρα κάτω
από το εξακόσια.
Στά έπτακόσια, ήδη ή τιμή
ήταν εξαιρετική.

— Όποιον ρωτήσης θα σου
πλή. Κιτάζε τα
λάστιχα. Αδείζουν μόνα
τους εκατό το καθένα.

— Δεν θέλω να τα
κυττάξω πολύ ώρα. Ί-
σως θυμώσουν και σκάσουν
στα μούτρα μου...

— Όποσδήποτε, να
πούμε τριακόσια πενήντα;
— Δέγε, δι.τι θέλεις,
φίλε μου αν αυτό σε
κάνει να δυσχε-
ραστείς...

— Η τιμή δεν φ'
άλλοξή. Αν το πουλούσα
κάτω από τα πεν-
τακόσια, ποτέ δεν θα
τολμούσα να ξαναδώ
τους φίλους μου. Εί-
ναι σόν να τόδινα τζάμπα.

— Έλα να δεις τα
καθίσματα, είναι από
γνήσιο δέρμα.

— Ω διάβλε, πρέπει να
αηδιάσω με το σαράβαλό
σου; διε-
μαρτυρήθη ο νέος.

Ο Τζέντσον κύτταξε
σαστισμένος. Το αυτοκίνητο
δχι μόνον δεν ήταν
σαρβαλιασμένο, αλλά
βρισκόταν, απεναντίας,
σε άριστη κατάσταση.

— Η τιμή στην όποια
το πρόσφερε ο ιδιοκτήτης
του ήταν αλήθεια, απολύτως
εξαιρετική.

— Έ, τότε, πήγαινε να
αγοράσης άλλο αυτοκίνητο,
είπε ο ιδιοκτήτης. Το
μάξι μου δεν θα το
πάρης κάτω από τα πεν-
τακόσια.

ΠΩΣ ΤΟΥΣ ΕΨΥΧΟΛΟΓΗΣΕ

τακόσια.
Ο νέος φάνηκε να δι-
στάζει.

— Να σου πώ, ανήγ-
γειλε επί τέλους. Στο χω-
ριό μου αγοράζει κανείς
αυτοκίνητα με εκατόν πε-
νήντα ή το πολύ διακό-
σια... Και όμως, θα ανεβώ
καταλαβαίνω για ποιο λόγο

στα τετρακόσια, μολονότι και
εγώ δεν καταλαβαίνω για
ποιο λόγο.

Ο γέρος τον κύτταξε
άγρια.

— Πήγαινε στο χωριό σου
να αγοράσης αυτοκίνητο με
διακό... Έχω γυναίκα και
παιδιά. Για ποιο λόγο να
τα άδικήσω; Για να σου
δώσω τζάμπα αυτοκίνητο;
πεντακόσια είναι ή τελευ-
ταία μου τιμή.

— Τετρακόσια.

— Πεντακόσια.

— Τετρακόσια.

— Πεντακόσια.

— Μ' αυτό είναι ληστεία!

Ο γέρος έσφιξε τις γροθιές
του.

— Πήγαινε, είπε. Φύγε! Με
κάνεις και χάνω τον καιρό
μου.

— Θα τα χαλάσω για τόση
μικρή διάφορα;

— Πεντακόσια είναι ή τιμή
μου... Πες ναί, γι τι σ' ένα
λεπτό θα ξαναβρω στα
έπτακόσια.

— Καί αν, πρότεινε ο νέος
με ένα υποβλητικό βλέμμα,
σου προσφέρω τετρακόσια
εικοσιπέντε;

— Δεν γίνεται τίποτε!

— Πήρε ο διάβολος! Έφθασα
στα τετρα-
κόσια πενήντα και βάρω
φρένο...

— Δεν γίνεται τίποτε!

— Όχι;

Ο νέος γέλασε και κύτταξε
το ρολόι του.

— Λοιπόν, άκου να σου
πώ, φίλε μου! Είπε.
Δεν είχα ποτέ υπ' όψει μου
να αγοράσω αυτοκίνητο.
Είχα κάποιο ραντεβού
έδώ μ' ένα φίλο μου και
δεν ήξερα τί να κάνω να
περάσει ή ώρα μου. Θέλησα
λοιπόν, να δοκιμάσω μέ-
χρι ποιά τιμή θα σ' έκανα
να κατεβής. Πρέ-
πει να πηγαίνω. Γεια σου!

Ο Τζέντσον τον είδε να
απομακρύνεται χα-
μογελαστός. Ένα χέρι του
έπιασε εκείνη τη στιγμή
το μπράτσο.

— Με συγχωρήτε που
άργησα, κύριε Τζέντσον.

Ο Τζέντσον είδε τότε με
κατάπληξη ότι ο ύπουρ-
γός ανέβαινε στο αυτοκίνητο
που προσπαθούσε να
πρό όλιγου να πουλήσει
ο γέρος.

— Ορίστε, περάστε
έκανα ο ύπουργός κρατώντας
ανοικτή την πόρτα του
αυτοκινήτου.

Ο Τζέντσον αποσβολωμένος
ακόμη απ' την κατάπληξη
στεκόταν ακίνητος στην
άκρη του πεζοδρομίου και
κύτταζε, αλλολοδιαδόχως,
μηχανικά τον ύπουργό
το αυτοκίνητο, τον γέρο
σωφρέ και τον νέον που
απομακρυνόταν σφυρίζοντας.

Ο ύπουργός παραξενεύθηκε
απ' τη στάση του.

— Μά, τί πάθατε; ρώτησε
τί σας συμβαίνει;

— Με κόπο ο Τζέντσον
ξαναβρήκε τη φωνή του.

— Είναι... το αυτοκίνητό
σας αυτό; τραύλισε.

Ο ύπουργός χαμογέλασε
με την ερώτηση.

— Βέβαια, αγαπητέ μου.

— Μά πώς! φώναξε ο
Τζέντσον σου, ο παλιάνθρωπος,
αυτός που σπαθούσε πριν
λίγες στιγμές να το πουλήσει.

— Έξοχώτατε, επενέβη ο
γέρος, δεν είχα τίποτε να
κάνω δι.τι ένας νεαρός που
δεν είχε ιδέα από αυτοκίνητα
μου πρόσφερε διακόσια
κέρματα για το αυτοκίνητο
του κυρίου ύπουργου. Θά
ήταν κάποιος άνεβη στα
τετρακόσια, είπα με το
νού μου.

Ο ύπουργός σήκωσε
αδιάφορα τους ώμους και
κάθισε στη θέση του
χαμογελώντας.

Ο Τζέντσον γέλασε κι' αυτός
και ανέβηκε στο αυτοκίνητο.

Το βράδυ τηλεγραφοῦσε
στην εταιρία του.

— Έργα πρέπει
έκτελεσθούν. Λαός
έμπορικώτατος.

MIL. A. ZAKO

ΠΑΝΘΕΟΝ

Μεταξύ των συνόρων
δυο πολιτειών της
Βραζιλίας — του Τήνας
Τζεράες και του Έσπρίτο
Σάντο — τρέχει ο ποταμός
Ριό Ντότσε και αποτελεί
τά σύνορα μεταξύ της
περιφέρειας των πολιτισμέ-
νων και των ημισαγρών.
Στην άριστερή όχθη του
ποταμού αυτού απλώνεται
μεγάλη περιφέρεια γεμάτη
από παρθένα ακόμη δάση,
στα σύνορα του όποιου
βρίσκουν καταφύ-
γιο μερικοί Μποτοκοῦντος.

Οι ημίσαγροι αυτοί
περνούν τον ποταμό
και πηγαίνουν σε μερικά
κέντρα των πολιτισμένων,
και πνυλουν διάφορα
πράγματα. Μόνον σ' αυτές τις
περιπτώσεις οι ιθαγενείς,
φορούν παντελόνια οι άνδρες
και φουστάνια οι γυναίκες,
άλλα μόλις ξανα-
γυρσουν στις κατοικίες τους
άμέσως βγάζουν τα ένοχλητικά
αυτά φορέματα. Οι άνδρες
φορούν την «τάνγκα» ένα
είδος πολύ μικρού παντελονιού,
ένω οι γυναίκες ακολουθούν
τελείως τον γυμνισμό. Γιό
να αποφεύγουν τα ταιπήματα
των κουνουπιών που προκαλούν
σοβαρές ασθένειες, αλεί-
φονται με λάδι «καπιβάρας»,
ένα είδος χόι-ρου άμφιβίου της
Βραζιλίας.

Οι Μποτοκοῦντος κατασκευάζουν
για κατοικία των μια
καλύβα την όποιαν σκε-
πάζουν με κλάδους
χουρμαδιάς και ή όποια
είναι ανοικτή απ' όλα
τά μέρη. Στο έδα-
φος στρώνουν φύλλα
και ξερά χόρτα και
τά σκεπάζουν με
δέρματα ζώων. Από τη
στέγη κρέμονται τα
πολεμικά τους όπλα
καθώς κι' εκείνα του
κυνηγίου, τόξα, βέλη,
ρόπαλα. Δοχεία από
μπαμπού χρησιμεύουν
για να διατηρούν το
πόσιμο νερό κι' εν τέλει
σε μια γωνία υπάρχουν
τα μαγειρικά σκεύη.
Η κατοικία αυτή στεγάζει
και μικρούς πιθήκους,
παπαγάλους και σκυλιά!
Όταν πεθάνη κανείς από
τά μέλη της οικογενείας
άμέσως έγκαταλείπουν
την καλύβα και φτιάχνουν
μια καινούργια.

Το χαρακτηριστικό των
Μποτοκοῦντος είναι ή
παραμόρφωση του κάτω
χείλους των γυναικών
με κάτι δίσκους που
τους όνομάζουν «γκουμέ».
Αυτοί οι δίσκοι αντίκαθίστούν
τις δικές μας βέρες.

Όταν μια νέα παντρεύεται,
της δίδουν το «γκουμέ»
το όποιον προορίζεται να
παραμορφώσει το κάτω
χείλος, δείχνοντας κατ' αυτόν
τον τρόπο ότι είναι παντρεμένη.

Στην αρχή ο δίσκος είναι
μικρός, αργότερα δε, αναλόγως
του αριθμού των παιδιών που
θα κάνει, αυξάνεται το μέγεθός
του.

Όταν όμως οι ιθαγενείς
συγκατοικούν με πολιτισμένους
έγκαταλείπουν αυτή τη
βάρβαρη συνήθεια παρ' όλο
που τους κάνουν δρυμύτατες
παρατηρήσεις οι ήλικιωμένοι
που διατηρούν πιστά τις
παραδόσεις της φυλής των.

Το «γκουμέ» έξ άλλου
αποτελεί ένα σημαντικό
έμπόδιο για τη τροφή και για
τά υγρά. Εκτός αυτού
έξ αιτίας της μεγάλης
επιφανείας του κάτω
χείλους — πολλές φορές
υπερβαίνει τα 6 εκατοστά —
τά δυό χείλη δεν κλείουν
και ή γυναίκα αυτή αδυνατεί
να δείξει την τρυφερότητα
της μ' ένα... φίλημα.

Γυναίκες κι' άνδρες,
χρησιμοποιούν ένα
κόσμημα, αν μπορούμε να
το δώσουμε αυτή την
ονομασία — που αντίστοιχει
με τα σκουλαρίκια τα
λεγόμενα «μετό». Είναι
δυό ξύλινοι κύλινδροι,
έξαιρετικά μεγάλοι που
τοποθετούνται στους
λοβούς των αυτιών. Τά
σκουλαρίκια αυτά
ζυγίζουν μόλις γραμμάρια
κι' έχουν διάμετρο
8 εκατοστά. Κατασκευάζονται
από ξύλο «ίμπιρισού» που
έχει το χρώμα του
έλεφαντοστού, είναι
έλαφρύτατο κι' είναι, επί
πλέον, στρογγυλό άφ' έ-
αυτού του.

ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΟΙ ΗΜΙΑΓΡΟΙ ΤΟΥ ΡΙΟΝΤΟΣΕ

Γυναίκες με χείλη
έξωφρενικού μέγεθους.

— Γάμοι χωρίς
διατυπώσεις.

— Σύζυγοι χωρίς
προλήψεις.

— Όρη-
σκεία χωρίς Θεό
και λατρεία.

Και όσο τα παιδιά
αυξάνονται ο δίσκος
του χείλους μεγαλώνει

τά χρώματα δείχνουν
την κοινωνική κατάσταση
του ιθαγενούς που το
χρησιμοποιεί. Κι' απ' αυτό
το χαρακτηριστικό βλέπουν
αν το βέλος ανήκει στον
αρχηγό ή σ' όποιονδήποτε
άλλον πολεμιστή.

Οι ιθαγενείς πηγαίνουν
στο κυνήγι συνοδευόμενοι
πάντα από τις γυναίκες τους
(αν είναι παντρεμένοι)
οι όποιες κουβαλούν τα
βέλη και το «σαμποτρά»,
ένα είδος καλαθιού για
να βάζουν το κυνήγι.

Σύζυγοι χωρίς προλήψεις

Οι Μποτοκοῦντος δεν
δίνουν και τόση σημασία
στην πίστη των γυναικών
των, μάλιστα το θεωρούν
καύχημά των αν ένας
λευκός — άνωτέρα ράτσα —
δείχνει την προτίμησή του
σε μια ιθαγενή. Η θρησκεία
των, — αν μπορεί να
ονομασθῇ θρησκεία —
είναι πρωτόγονος. Πιστεύουν
σ' ένα «μεγάλο πνεῦμα»,
το «καουπάν» το όποιο
έδημιούργησε τον κόσμο
και τον διοικεί. Αλλά σ' αυτή
τη θεότητα δεν
αφιερώνουν τίποτε ούτε
προσευχές, ούτε θυσίες.
Όταν βροντά, σκέπτονται
ότι το μεγάλο πνεῦμα
έχει θυμώσει μαζί των
και γι' αυτό φοβούνται.
Μερικοί απ' αυτούς, οι
πιο τολμηροί, αρχίζουν τότε
να τραγουδούν έναν
μόνοτονο σκοπό με την
ιδέα ότι θα καθισχυάση
ο Θεός.

Οι Μποτοκοῦντος
μιλούν μια γλώσσα
έσθρινη και πνευστή,
πολύ δύσκολη που δεν
μοιάζει με καμιά
διάλεκτο της Βραζιλίας.

Η άριθμησις γι' αυτούς
σταματά στον αριθμό
10 — τον αριθμό των
δακτύλων των χεριών
τους. Όταν λοιπόν, ένα
ιθαγενές θέλει να
δείξει τέσσαρα
ελάφια, λέγει
«Κοπράου» πρώτο,
«κοπράου» δεύτερο,
«κοπράου» τρίτο,
«κοπράου» τέταρτο.
Όταν όμως θέλει να
πεί πως είδε πολλά
ζώα ενώνει όλα τα
δάκτυλά του και
κατόπιν τ' ανοίγει
για να δείξει το
άπειρο. Ζ. ΜΠΕΚΚΑΡΙ

ΤΑΙΡΟΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἐκείνη ἔξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυτᾶν σιωπηλῇ.
—Σὰς κοστίζει νὰ ἀναγνωρίσετε μιὰ ὀλοφάνερη ἀλήθεια, εἶπε ὁ Ροδόλφος ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του. Οἱ γυναῖκες φοβούνται πάντοτε τὴν ὀμὴν φράση. Προτιμοῦν τὶς συγκεκαλυμμένες φράσεις ἀπὸ τὴν γυμνὴ ἀλήθεια.

—Πρέπει νὰ φυλάγεται καὶ ἀπὸ τὶς ἀπόλυτες κρίσεις, παρατήρησε μὲ γλυκύτητα.

—Ἐπὶ τέλους, τί σκέπτεσθε νὰ κάνετε ἂν δὲν δεχθῆτε τὴν λύσιν πού σᾶς προτείνω;

Ἡ ἀπόκρισις αὐτῆς ἐρώτησις τὴν ἔκανε νὰ ταραχθῇ.

Τὸ πρόσωπό της πήρε μιὰ ἔκφραση συγχύσεως καὶ σιγὰ ἄπληντο.

—Δὲν τὸ σκέφθηκα. Ἄδιαφορῶς γὰρ τὴν τύχη μου. Ἐκεῖνο πού ἤθελα ἦταν νὰ σὰς πείσω γιὰ τὴν καλὴ πίστιν μου. Εὐχομαι νὰ τὸ κατάρθωσα.

—Ναί, ἀλλὰ τί θὰ γίνῃ;

—Ὅλα μοῦ εἶναι ἀδιάφορα, τίποτε δὲν ὑπάρχει πλέον γιὰ μένα. Ἡ ζωὴ μου δὲν ἀξίζει πιά τίποτε σὸ ἐξῆς, ἀφοῦ ἡ θέλησίς μου εἶναι ἀνίκανη νὰ σβύσῃ τὰ ἴχνη ἐνὸς καταραμένου παρελθόντος πού μὲ βαρύνει καὶ σὰς ἀποκαρῶνει ἀπὸ μένα. Ἐνοχὸς ἡ θύμα, ἡ τύχη μου εἶναι ἡ ἴδια, ἀφοῦ οὔτε δὲν κάνετε καμμιὰ διάκριση.

Πάλι ὁ Ντὲ Φραγκὼν τὴν ἐκύτταξε μὲ τὸ σκοτεινὸ βλέμμα του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ διαβάσῃ στὰ κατάβραθα τῆς ψυχῆς της. Ἐπειτα ἀναστήθηκε καὶ ῥίχθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ὅχι πολὺ μακριὰ της.

Μιὰ βαθεῖα σιγὴ ἐπηκολούθησε.

Ὁ Ροδόλφος, μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένον ἐπάνω στὰ ξύλα πού ἔκαιγαν πάνω σὸ τζάκι, παρακολουθοῦσε νευρικὰ τὶς σκέψεις του. Τὰ δάκτυλά του κτυποῦσαν νευρικὰ ἐπάνω στὰ χεῖρα τῆς πολυθρόνας καὶ ἡ κίνησις αὐτῆς ἦταν ἡ μόνη πού ἐπρόδιδε τὴν ταραχὴν του. Σκεπτόταν πῶς ἂν ἡ γυναῖκα του δὲν ἀπέκρουε τόσο ἐντονα κάθε ἰδέα διαξυγίου ὅλα μπορούσαν νὰ διορθωθοῦν εὐκολά. Ὡς ἀντίπαλοι, θὰ εὕρισκαν σὸ ζῆλο τοῦ ἀγῶος των, τὴν ἀναγκαῖα δύναμιν γιὰ νὰ ξαναφτιάξουν τὴν ζωὴ τους. Ἄλλ' ἂν ὅμως ἐκείνη ἐπέμενε νὰ μένῃ ἐνωμένη μαζί του μὲ τὸ δεσμὸ τοῦ γάμου, πῶς μπορούσε νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν δική του θέλησιν; Ἐκτός ἂν ἡ δική του ἐπιθυμία νὰ μείνῃ ἐλεύθερος μπορούσε νὰ ἱκανοποιηθῇ μὲ ἄλλη λύσιν;

Ἵσως νὰ μὴν ἦταν ἀδύνατον νὰ ζήσουν ὁ ἓνας μακριὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον, δὶχως νὰ κοπῇ ἀμετακλήτως ὁ νόμιμος δεσμός τους.

—Ἀκούστε Ζιλμπέρτ, εἶπε, πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ πάρετε μιὰ ἀπόφαση. Ἐχὼ ἀνάγκη τῆς ἐλευθερίας μου, θέλω νὰ εἶμαι κύριος τῆς τύχης μου! Πρέπει νὰ αἰσθάνωμαι τὸν ἑαυτὸ μου ἐλεύθερον νὰ σκεφθῶ δὶχως τὴν ἀνησυχία ὅτι ἀφήνω πίσω μου μιὰ σύζυγον.

—Γιὰτί αὐτό;

—Ἐπειδὴ εἶμαι χωρὶς περιουσία καὶ χωρὶς ἐργασία καὶ πρέπει νὰ δημιουργήσω καὶ τὴν μία καὶ τὴν ἄλλη. Ξανάχισα πάλι

ὅλες τὶς προσφιλεῖς ἀσχολίες μου, τὰ σχέδια πού ἀρχισα πρὶν ἀπὸ τὸ γάμου μου. Τώρα τὰ σχέδια αὐτὰ εἶναι ὀλόκληρη ἡ ζωὴ μου, οἱ ἐλπίδες μου, ὅλο τὸ μέλλον μου. Μονάχα αὐτὰ ἔχω σὸ κεφάλι μου καὶ δὲν ἔχω ἄλλο σκοπὸ ἢ ἄλλο ἐνδιαφέρον στὴν ὁμορφίαν μου. Ἄν χρειασθῇ νὰ διακινδυνεύω τὴν ζωὴν μου γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν μου, θέλω νὰ μπορῶ νὰ τὸ κάνω δὶχως τίποτε νὰ μὲ συγκατεῖ.

Ἡ ἠχηρὴ φωνὴ του ἐπάλλετο ἀπὸ ζῆλο καὶ πεποίθησιν σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἱερὸ σκοπὸ. Καὶ ἡ Ζιλμπέρτ ἐνοιώσε μὲ λύπη τὴν ἀδυναμία της ἐπειδὴ ἔμενε ἀποκατεστημένη ἀπὸ τὴν ζωὴ αὐτῆς τῆς δράσεως.

—Δὲν θὰ ἔχετε ποτὲ τὸ δικαίωμα νὰ ἰλησμονήσετε ὅτι ζῶ, διεμαρτυρήθη.

—ὦ! εἶπε μόνον, σὰν νὰ τὸν φόρτωνε μ' ἓνα βάρος πού δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ. Ζήτησε χωρὶς ἔμενα, μακριὰ ἀπὸ τὴν παρουσία μου καὶ ξεχάστε με

Σὰς προσφύει τὴν ἐλευθερίαν σας, πάρτε τὴν ὅταν θελήσετε. Ἐξῆς ἔμπροσθέν μου, θὰ τὸ φέρετε ἀξιοπρεπῶς. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα, μὴ διευκολύνω νὰ ξαναρχίσω ἐντὶνός μου τὴν ζωὴν σας.

Μὰ αὐτὴ εἶναι ἡ ἐγκοτάλειψις μὲ ὅλη τὴν φρίκην της!

—Ἄς μὴ σκοτίζωμε τὸν νοῦν μας, εἶπε ἡ συζυγὴς ἐκείνης μὲ μεγάλα λόγια. Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ τραγικὸ στὴν ἀπόφασιν πού πως γνωρίζομε, σὰν δύο ἄνθρωποι ὅπως πρέπει πού δὲν ἔχουν τίποτε ἄλλο νὰ ποῦν.

—Καί, σὰν δύο ἄνθρωποι πού δὲν ἔχουν καμμιὰ ὑποχρέωσιν ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον ψιθύρισε ἐκείνη σὰν σὲ ὄνειρο. Αὐτὸ δὲν θέλετε;

—Εἶναι τὸ προτιμώτερον, πιστέψτε με.

—Κι' ἂν ἐγὼ δὲν ζήτησω ποτὲ τὸ διαζύγιον; Ἐξέρετε ὅτι οἱ πεποιθήσεις μου εἶναι βαθύτατες.

—Εἶμαι ἡσυχὸς μὴ μέρω θ' ἀλλάξετε γνώμην.

—Καὶ ὅμως εἶναι πιθανὸν νὰ μὴν ἀλλάξω ποτὲ ἰδέας.

—Ἐ, τότε, εἶπε μ' ἓνα χαμόγελο, θ' ἀφῶσω μετὰ τὸ μέλλον τὴν φροντίδα νὰ κανονίσω τὰ πράγματα. Ἀργότερα ὅταν θὰ ἔχω ἐπιτύχει.

Σταμάτησε, γιὰτί δὲν ἤθελε νὰ δόσῃ καμμιὰ ὑπόσχεσιν πού νὰ δεσμεύῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν του.

—Ἀργότερα; ἐπέμεινε ἐκείνη.

—Ποιὸς ξέρει!.. ἂν μὴ μέρω γίνω πλούσιος καὶ ἐνδοξος ἵσως. Τότε θὰ ἔχω τὸν ἐγωισμόν νὰ γυρίσω κοντὰ σας μὲ τὴν ἱκανότητα ὅτι δὲν εἶμαι πιά ὁ φτωχὸς σύζυγος πού τὸν κοροῖδισαν μνησικαχία του καὶ χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὰ λόγια του—θέλω νὰ γίνω ἀρκετὰ πλούσιος, ὅμοιος μὲ σὰς στὴν περιουσία, ὥστε νὰ μὴ μπορέσῃ κανεὶς νὰ μοῦ ρίξῃ κατάμουτρα, ὅτι ζήτησα νὰ ξευτελιῶ τὸ ὄνομά μου μὲ τὸν γάμου μου μὲ μιὰ κόρη ἀτιμασμένη, γιὰ νὰ κρύψῃ αὐτὴ τὸ νόθο παιδί της... τὸν νόθο τοῦ ὁποίου τὴν

ὑπάρξῃ θεώρησαν ἐντελῶς περιττὸν νὰ μοῦ ἀναγγελοῦν! Ἄ! ὅς ἦμουν ἀρκετὰ πλούσιος, ἀρκετὰ δυνατός, γιὰ νὰ μὴν ἐξομῶ νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα αὐτὰ.

Ἐνῶ μιλοῦσε εἶχε σηκώσει ψηλὰ τὶς σφιγμένες γροθιὰς του σὰν νὰ καλοῦσε τὸν οὐρανὸν μάρτυρα τῆς ταπεινώσεώς του.

Ἀπότομα στάθηκεν ἀκατάπηκτος, ὅταν εἶδε τὸ ἀλλοιωμένον πρόσωπον τῆς Ζιλμπέρτ. Ἐπάνω στὴν παραφορὰ του εἶχε ξεχάσει τὴν παρουσίαν της.

Σαστισμένος, πέρασε ἐπανειλημμένως τὸ χέρι του σὸ μέτωπό του σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ταραχὴν του.

—Ὅπως βλέπετε, κυρία, εἶπε ταπεινὰ, δὲν μπορούμε πιά νὰ ζήσωμε μαζί, ἀφοῦ καὶ ἡ ἀπλὴ ἀνάμνησις των ὁσῶν ἔγιναν μὲ κάνει νὰ χάνω τὰ λογικὰ μου σὲ βαθμὸ πού νὰ ξεχνῶ τὸν σεβασμὸ πού σὰς ὀφείλω.

Ἡ Ζιλμπέρτ εἶχε σηκωθῇ μὲ μιὰ θλιβερὴ ἀξιοπρέπεια.

—Ἐχετε δίκην, κύριε Ντὲ Φραγκόν. Δὲν μπορείτε πιά νὰ μὲ βλέπετε χωρὶς νὰ θυμᾶστε. Κι' ἐγὼ, πρόσθεσε τρέμοντας, θαρρῶ πῶς θὰ σὰς μισήσω ἂν σὰς ἀκούω νὰ ἐκφράζεστε ἔτσι.

Μηχανικὰ, ξαναφύρεται τὰ γάντια της. Δὲν ἤξερε τί θὰ ἔκανε ἢ πού θὰ πῆγαινε, ὅταν θὰ ἔφευγε ἀπὸ κοντὰ του, ἀλλὰ ἐνωίθε πῶς ἦταν ἐχθρὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε ἔλθει μὲ ἀπλωμένο τὸ χέρι σὲ μιὰ πρόθεση συμφιλώσεως.

Ἐν τούτοις, ἐκείνη τὴν στιγμὴ, ὁ Ντὲ Φραγκὼν τὴν κυττοῦσε μὲ φανερὴ ταραχὴ. Τὴν εἶχε πληγώσει σκληρὰ... ἔφευγε καὶ εἶχε δεχθῇ τοὺς ὀρους πού τῆς ἐπέβαλε.

Θὰ ἔφευγε... Ἦταν ἀλήθεια θλιβερὸ γι' αὐτὴν τὸ ὅτι δὲν μπορούσε νὰ κρατήσῃ ἕως τὸ τέλος τὸν ὠραῖο τῆς ὀρόλο!

Λυθόρμητα ἔκανε ἓνα βῆμα κοντὰ της.

—Ζιλμπέρτ! ψιθύρισε.

Ἐκείνη ὅμως ἀπλώσε τὸ χέρι της μὲ φρίκην.

—Ὅχι, εἶπε, μὴ μοῦ λέτε τίποτα πιά. Μὲ θίξατε πολὺ βαθεῖα!

Δὲν πρόσεξε τὸ τρολλὸν βλέμμα του μὲ τὸ ὁποῖον τὴν κυττοῦσε καὶ συλλογισμένη ἔξακολουθῆσε.

—Τελείωσαν ὅσα εἶχαμε νὰ ποῦμε· κάθε καινούργια λέξις θὰ μᾶς πλήγωνε βαθύτερα.

—Ζιλμπέρτ, ἀκούσε με!

Τὸν σταμάτησε μὲ σταθερότητα πού ἔσβυσε τὸ αὐθόρμητο αἰσθημα οἴκτου πού τὸν νουθεῖσε.

—Ὅχι, τελείωσε. Φεύγω. Ὁ καθένας μὲς θὰ ζήσῃ γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὸν ἄλλον. Ἐσεῖς μόνος σας τὸ θελήσατε καὶ ἀναγνωρίζω ὅτι εἶναι τὸ πῶς φρόνιμο.

Στάθηκε καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρταν.

Ἐνεργουσε σὰν ὑπνωτισμένη, χωρὶς νὰ νοιώθῃ πῶς καὶ ὁ Ντὲ Φραγκὼν, ἀναστατωμένος ἀπὸ τὴν ἀναχώρησιν της, ἦταν ἀνίκανος ἐκείνη τὴν στιγμὴ νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίστασιν. Μιὰ λέξις τρυφερότητος ἐκ μέρους της, πιθανὸν νὰ τῆς ἄνοιγε ἀμέσως τὴν ἀγκαλιά του, σὲ μιὰ κίνησιν εὐγενικῆς γενναιοφροσύνης καὶ λησμονιάς.

Ὅταν ἔφθασε σὸ κατῶφλι γύρισε καὶ τὸν κύτταξε. Ἦταν κατακίτρινη.

—Ἀντίο, κύριε Ντὲ Φραγκόν! Ὁ Θεὸς νὰ σὰς συγχωρήσῃ γιὰ τὰ πικρὰ λόγια σας.

—Ὅχι, ὅχι, μὴ φύγετε μ' αὐτὴ τὴν ἐντύπωσιν! φώναξε ὁ Ροδόλφος τρέχοντας κοντὰ της.

Ἐκείνη ὅμως δὲν τὸν πρόσεξε καὶ ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρταν χωρὶς τὸ χέρι της νὰ διστάσῃ.

Ὅ! πόσο σκληρὰ καὶ ἄπονα τῆς εἶχε φερθῇ!

Μὲ βῆμα αὐτόματο, κατέβηκε τὴ σκάλα.

—Μιὰ κόρη ἀτιμασμένη.. ἔνα νόθο παιδί!..

Ἦταν τρομερὰ χλωμὴ καὶ στὰ μάτια της ὑπῆρχε ἡ τρέλλα.

Ῥίχθηκε στὴν θέσιν της, μέσῃ σὸ αὐτοκίνητο καὶ ξεκίνησε. Ὁδηγοῦσε μηχανικὰ, ἀπὸ συνήθειαν, δὶχως συναίσθησιν πού πῆγαυε.

Προχώρησε ἔτσι, ἐπὶ ὄρεας ὀλόκληρης, ὥσπου τελείωσε ἡ βενζίνη καὶ σταμάτησε τὸ ὄμαξιν.

Τότε μονάχα σκέφθηκε νὰ

ρωτήσῃ τὸν ἄνθρωπον τοῦ γκαράζ, ἐνῶ γέμιζε τὸ ντεπόζιτο μὲ βενζίνη, πού βρισκόταν. Τῆς εἶπε ὅτι βρισκόταν σὸ Σαβίλ... ἔξω μὲν χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Βερσαλλίαν.

Ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ ποιήσῃ δρόμους πέρασε γιὰ νὰ κἀν τὴν σύντομην αὐτὴν διαδρομὴν, τρέχοντας ὀλοταχῶς ὅπου τελείωσε ἡ βενζίνη.

Ἡ Ζιλμπέρτ πέρασε μιὰ φορικτὴ νύκτα, μὲ τὸ μῖσος στὴν καρδίαν, τὴν ἀπειλὴν στὰ χεῖλη καὶ τοὺς λυγμούς σὸ στήθος.

Μόλις τὰ ξημερώματα ἀποκοιμήθηκε καὶ ὁ καθυστέρημένος αὐτὸς ὕπνος δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ξεκολλήσει.

Ξύπνησε μὲ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι γύρω της δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἓνα τρομακτικὸ κενόν.

Ὁ θυμὸς της εἶχε πέσει, τῆς ἔμενε μονάχα μιὰ κούρασιν καὶ μιὰ ἀπογοήτευσιν, μαζί μὲ τὴν κρυφὴ ἐπιθυμίαν νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ ἀποκαρδιωτικὸ αὐτὸ περιβάλλον.

Διέταξε τὴν Ὁρτανσία νὰ τῆς ἐτοιμάσῃ τὴν βαλίτσα της.

Ἡ εὐφυὴς αὐτὴ ἀναχώρησις ἐξέφρασε τὴν καμαριέρα.

—Ἡ κυρία φεύγει; ρώτησε μ' ἐκπλήξιν.

Τὰ ἴχνη των διακρίων σὸ λεπτὸ πρόσωπο τῆς Ζιλμπέρτ πού δὲν ἔξφυγαν ἀπὸ τὴν προσοχὴν τῆς υπηρέτειας καὶ ἡ περιέργεια τὴν ἐτρωγε.

—Θὰ πάω σὸ Ζουμιέζ γιὰ λίγες ἡμέρες, εἶπε ἡ Ζιλμπέρτ, παραξενεμένη καὶ αὐτὴ γιὰ τὴν εὐφυὴ ἀπόφασιν της.

—Ἡ ἀλλαγὴ ἀέρος θὰ ὠρελίσθῃ τὴν κυρία γιὰτί φαίνεται κουρασμένη. Ἡ ἐξοχὴ εἶναι τὸ καλλίτερον δυναμωτικόν.

Ἡ Ζιλμπέρτ ἔκανε μιὰ κίνησιν κοπώσεως. Ἡ τυτυλογία τῆς καμαριέρας της δὲν τῆς ἦταν εὐάρεστη. Ἐν τούτοις εἶπε.

—Θάρρης μαζί μου. Προτιμῶ νὸ μὴν πάω μόνη μου.

—Ἡ κυρία θὰ πάη μὲ τὸ αὐτοκίνητο;

—Ναί.

—Ὁ νέος σωφὲρ δὲν ἔφθασε ἀκόμα.

—Δὲν πειράζει, θὰ ὀδηγήσω μόνη μου.

Ἀδιαφοροῦσε γιὰ ὅλα τὰ ὅρα! Τὸ Ζουμ εἶχε ἓνα βαρυντὸν ἐκεῖ θὰ πῆγαινε ἄλλου.

Ἀλλὰ πρὶν ἂν ὅλα ἤθελε νὰ βρεθῇ μονάχη, νὰ σκεφθῇ, νὰ προσπαθῇ νὰ βάλῃ σὲ κάποια τάξιν σὸ φτωχόν, κουρασμένο μυαλὸν της... γιὰ νὰ μὴν ἐπὶ νὰ πάρῃ μιὰ ἀπόφασιν... νὰ κανονίσῃ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς πού θὰ διάλεγε γιὰ τὸ μέλλον... καί, πρὸ πάντων, γιὰ νὰ ξέρῃ τί στάση ἔπρεπε νὰ κρατήσῃ ἀπέναντι τοῦ Ροδόλφου... αὐτοῦ πού τὴν ἐδίωξε ἀπὸ τὴν ζωὴν του ἀλύπητα, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσίν της ἢ γιὰ τὶς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις της.

Οἱ ὑπηρετίες της στὴν Νορμανδίαν, ὑποδέχθηκαν μὲ χαρὰ τὴν ἐπίσκεψίν της. Ὅταν εἶδαν ὅμως τὴν λυπημένη φυσιογνωμίαν της καὶ τὸ σκεπτικὸν βλέμμα της, στενοχωρήθηκαν καὶ ἡ λύπη ζωγραφίσθηκε στὰ πρόσωπά τους.

Ἡ νεαρὴ κυρία τοὺς εἶχε ἐγνοήσει... ὁ σύζυγός της δὲν τὴν εἶχε ἀκολουθήσει καὶ ἡ Ὁρτανσία διηγείτο πῶς ὁ κύριος εἶχε ἐγκαταλείπει τὸ σπῆτιν τοῦ σὸ διάστημα πού ἡ γυναῖκα του ἦταν σὸ νοσοκομεῖον.

Ὅλα αὐτὰ, κάθε ἄλλο ἦσαν παρὰ εὐχάριστα... Ἦσαν κακὰ πράγματα! Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι κουνούσαν μελαγχολικά τὸ κεφάλιν καὶ ἔπαιρναν ἓνα ὕψος συμπονίας.

Μὴν τυχόν θ' ἀρχίζαν πάλιν ὅπως πρῶτα μὲ τὴν μακαρίτισσαν θεῖαν τὴν κυρίαν;

Μὴν τυχόν θ' ἀρχίζαν πάλιν ὅπως πρῶτα μὲ τὴν μακαρίτισσαν θεῖαν τὴν κυρίαν; τὸν, πού, ἐπειδὴ ἦταν κουρασμένη ἀπὸ τὴν μεγάλην ἡλικίαν της, δὲν ἤθελε τριγύρω της οὔτε θόρυβον, οὔτε κίνησιν. Ἡ φτωχὴ μικρὴ κυρία τοὺς δὲν ἦταν εὐθυμῆ, εἶχε καύμους. Τὸ καλλίτερον λοιπόν, ἦταν νὰ κανονίσουν τὴν συμπεριφορὰν τους σὰν νὰ ὑπῆρχε καίνας ἀρρωστος ἢ καίνας νεκρὸς μέσα σὸ σπῆτιν. Θὰ περπατοῦσαν ἀθόρυβοι, θὰ μιλοῦσαν ψιθυριστὰ μεταξὺ τους καὶ ἔτσι θὰ ἦσαν βέβαιοι, τουλάχιστον ὅτι δὲν θὰ μεγάλωναν τὴν στενοχωρίαν της.

Ἀλλὰ ἡ Ζιλμπέρτ οὔτε φάνηκε νὰ παρατήρησῃ τὴν ἀπόλυτη αἰγὴν τριγύρω της.

Εἶπε ἔξω γύριζε σὲ μακρὺνους περιπάτους, εἶπε βρισκόταν μέσῃ σὸν πύργον, βυθισμένη στίς

—Πρέπει νὰ πάρετε ὁπωσδήποτε μιὰ ἀπόφασιν, Ζιλμπέρτ.

δχοτεινές όνειροπολήσεις της, οί σκέψεις της τριγύριζαν πάντα στο ίδιο αποκαρδιωτικό έρώτημα·

Τί θα γινόταν, έγκαταλελειμμένη, ολομόναχη σέ ήλικία είκοσι χρονών ;

Η απόφασις του συζύγου της νά χωρίσουν την ζωή τους την έφερνε σέ άμηχανία και δέν εύρισκε καμιά λύση που νά ικανοποιή μαζί τις επιθυμίες της, την μνησικαχία της ή τις θρησκευτικές προλήψεις της.

“Αλλωστε, τó επαναστατημένο πνεύμά της άγανακτούσε εναντίον της καταστάσεώς της ως έγκαταλελειμμένης συζύγου.

Η ζωή της κοντά στον κ. Ντέ λά Σαπονάιρ δέν ύπήρξε πολύ εύτυχής, αλλά είχε ζήσει τουλάχιστον σέ μία άτμόσφαιρα οίκογενειακή και αξιοπρεπή.

Είναι διαφορετική όμως ή θέσις μιας παντρεμένης γυναίκας που ό συζυγος της άδιαφορεί γι' αυτήν.

Θαρρεί κανείς πως μία ύποφια περιβάλλει την έγκαταλελειμμένη, πρό πάντων όταν είναι νέα και χωρίς παιδιά. Είναι έκτεθειμένη σ' όλες τις κατηγορίες του κόσμου, όπως και σ' όλες τις άνδρικές θρασυτητες.

Συνήθως, οί άνδρες νομίζουν ότι με μία γυναίκα παραγκωνισμένη δέν πρέπει νά στενοχωρούνται. Σ' αυτήν μπορούν όλα νά τά πουν, ξέρει τό σκοπό τους, μιά που γνώρισε όλες τις άδυναμίες του άλλου φύλου, τις άπάτες τους και τις άνανδρες του. Πρέπει ή γυναίκα αυτή νάναι υπόδειγμα άρετής για νά κατορθώσει νά επιβάλλη τόν σεβασμό στο άτομό της. Αλλά και όταν τό έπειτύχη κατά νοιάζει νά την περιτριγυρίσει μιά πνοή κατηγορίας και δυσφημίας.

Χωρίς νά ξέρη γιατί, χωρίς τίποτε στην συμπεριφορά της νά έπιτεριχί μιά τέτοια τύχη, ή δυστυχισμένη βλέπει νά κλείνονται μπροστά της όλες οί πόρτες.

Μ' αυτές κι' άλλες σκέψεις, βασανιζόταν ή Ζιλμπέρτ χωρίς νά κατορθώσει νά πάρη μιάν άπόφαση για τόν καινούργιο τρόπο της ζωής της.

Εξ άλλου, στο πτωχό, βασανισμένο από τόσες θλιβερές σκέψεις μυαλό της, δέν είχε έρθει άνόμα ή άπαραίτητη ήρεμία που θά της επέτρεπε νά χαράξει σοβαρά τό πρόγραμμα της ζωής της.

Η άνάμνησις του συζύγου της, οί άφορμές που τόν έφεραν σέ μιά τέτοια διαγωγή και όσα άλλα δέν της είχε πη, όλα αυτά συγκρουόνταν με άταξία στο κουρασμένο μυαλό της.

Πότε άλλοτε όσο στις θλιβερές αυτές μέρες δέν είχε λυπηθεί τόσο πολύ για τόν χαμό της μητέρας της. Υπέφερε από τη μοναξιά της και θάθελε νά εύρισκε στηρίγματα σέ μιά σταθερή τρυφερότητα.

Όστόσο, άσυναίσθητως έδωχνε κάθε σκέψη που την έσπρωχνε νά πά νά συμβουλευθεί κάποιον πιά έμπειρο απ' αυτήν.

Σκέφθηκε νά πά στον έφημέριο. Ο άγαθός αυτός άνθρωπος την γνώριζε από τότε που μικρή παιδούλα έρχόταν στον πυργό της θείας της στο Ζουμιές.

Αλλά άμέσως, μόλις πήρε αυτήν την άπόφαση, μιά άνάιτη δύναμις από μέσα της την έμπόδισε νά την πραγματοποιήσει.

Υπερφάνεια, έγωισμός, ντροπή κι' αυτή δέν ήξερε τί ήταν αυτό που την κρατούσε. “Ενοιώθε μονάχα ότι τό έσωτερικό έγώ της δέν θά δεχόταν καμιά συμβουλή. Μέσα της αποκλειστικά, θά εύρισκε την άπόφαση που έπρεπε.

Αφού άντιμετώπιζε όλες τις λύσεις και έστριφογύρισε εκατό φορές όλες τις όψεις του προβλήματος, ή Ζιλμπέρτ έμπιστεύθηκε στην Θεία Πρόνοια την φροντίδα νά τακτοποιήσει την ζωή της.

Προσωπικώς, ένοιώθε τόν εαυτό της άνίκανο νά πάρη μιά άπόφαση. Ένα μονάχα αίσθημα κυριαρχούσε μέσα της· ή φρίκη του διαζυγίου. Για τά υπόλοιπα όλα τά παραδεχόταν. Είτε μιά εύθυμη ζωή με τόν πόθο νά έκδικηθεί φανερά τόν άνδρα της πεισμώνοντάς τον στον συζυγικό έγωισμό του, είτε μιά αυστηρή μοναχική ζωή, με τό σκληρό καθήκον της άναμονής, σέ μιά έρημη έστία, της όποιας θά έμενε άκούραστη φύλαξ.

Αδιαφορούσε για όλα κι' άφηνόταν στον Μεγάλο Κύριο του πεπρωμένου μας για ν' άποφασίση γι' αυτήν.

Μέσα σ' ένα μικρό σημειωματάριο όπου έγραφε κάπου—κάπου καμιά προσωπική σκέψη της, ένα βράδυ, σημείωσε·

“Δέν είμαι παρά ένα ναυάγιο που κλυδωνίζεται από τά κύματα. Ο Θεός βοηθός!”

Την άλλη μέρα τό πρωί, ξαναγύρισε στο Παρίσι.

Επειδή ή Ορτανσία δέν έκρυβε την έκπληξη της για την συνεχή άπουσία του οίκοδεσπότη, θεώρησε καλό νά της δόση μιά εξήγηση·

—Θ' άργήσης ίσως νά ξαναδής τόν κ. Ντέ Φραγκόν... πιθανόν νά διορθωθούν τά πράγματα άργότερα, αλλά ό θεός μου τσακώθηκε μαζί του, τότε που ήμουν άρρωστη και ό κύριος

ώρκίστηκε νά μ'ήν ξαναπατήση στο Νείγυ όσο θά ζή θεός μου.

—Ω! Καί ή κυρία, τότε ; ρώτησε ή καμαριέρα που έμεινε έμβρόντητη από την είδηση αυτή.

—Ω, έγώ! μουρμούρισε ή Ζιλμπέρτ σκεπτική. “Εγώ, πρό σ' έθεσε με θάρρος, θά πηγαίνα φυσικά, νά βλέπω τόν άνδρα μου. Μεταξύ τών δυό μας τίποτε δέν άλλαξε, μολονότι με λύπησε πολύ ή άπόφασίς του... “Αν τουλάχιστον ό κ. Ντέ λά Σαπονάιρ είχε τό θάρρος νά μείνη στην Γαλλία, ίσως μπορούσαν νά συμφιλιωθούν. Αλλά αφού έφερε τέτοια άναστάτωση στην ζωή μου, είχε κι' όλες την γενναιότητα νά δραπετεύση στην ζωή μου, έλα τ'αυτά!”

Αδίστακτα έρχοιχε όλα τά βάρη στον θεό της. Η έλαφρά αυτή παραλλαγή της αλήθειας έδινε μιά προσωρινή εξήγηση στα γεγονότα. Τό μέλλον θά εξαθάριζε την κατάσταση.

Η Ζιλμπέρτ δέν είχε καμιά έλπίδα για τό μέλλον, αλλά έπρεπε νά δόση κάποιαν εξήγηση για την μοναξιά της. Η πιθανοφανής αυτή δικαιολογία της άξίζει όσο μιά άλλη λιγώτερο αληθινή ίσως.

Τουλάχιστον με την εξήγηση αυτή σταμάτησε κάθε κακό· βουλο σκόλιο. Κι' ή Ορτανσία, που άποστρέφονταν τόν κ. Ντέ λά Σαπονάιρ επειδή φερόταν στους ύπηρέτες με αυταρχικότητα και δίχως έπιείκεια, παραδέχθηκε δίχως καμιά ύστεροβουλία ότι πραγματικώς αυτός ήταν ό μόνος αίτιος τών καυμών της άνηψιάς του.

Όσο για τις σχέσεις της που προσποιόταν ότι διατηρούσε με τόν άνδρα της, συλλογίστηκε πως θάταν πολύ εύκολο νά τους δόση μιά φαινομενική όψη αλήθειας. Δέν είχε παρά νά προσηυχήσει ότι συναντούσε συχνά.

Νά κ' ερίσει καιρός, νά έπιτρέψη στα πράγματα νά διορθωθούν, νά περιμείνη την εξέλιξη τών γεγονότων, αυτό ήταν τό μόνο που ή νεαρή γυναίκα κατώρθωσε νά άποφασίση προς τό παρόν.

Κάποιο βροχερό άπόγευμα, που ή Ζιλμπέρτ είχε μείνει στο σπίτι, ό Βερλαίν ήρθε για νά την επισκεφθεί.

Ο έρχομός του νεαρού αξιωματικού έφερε μιά κρυφή χαρά στην Ζιλμπέρτ. “Ίσως θά της μιλούσε για τόν άνδρα της. Αλλά από ύπερηφάνεια—μολονότι αυτή ήταν ή μόνη σκέψις που κυριαρχούσε στο μυαλό της—δέν άνέφερε πρώτη τό όνομά του.

Ο Βερλαίν, καθώς μιλούσε για τις μελέτες που άπασχολούσαν όλες τις ώρες της σχολής του, όταν δέν είχε την στρατιωτική ύπηρεσία του, πρόσφερε τό όνομα του άπόντος.

—Ο άνδρας σας είχε την καλωσύνη νά με διαλέξη ως σύντροφό του στην μελλοντική πτήση του, εξήγησε ό νέος με ύφος θριάμβου. Θέλει νά κάνη διάσημο τό ταπεινό όνομά μου στην δόξα του. Θά είμαι ό παρατηρητής του, καταλάβατε ;

—Σας συγχαίρω άφού, όπως φαίνεται, ή προσφορά του σ'ας ένθουσιάζει, είπε ή Ζιλμπέρτ με καλωσύνη. Καί τότε λογαριάζετε νά πετάξετε ; ρώτησε άμέσως ύστερα.

Τό πρόσωπο του αξιωματικού σκυθρωπάσε.

—Χμ! Όχι, άμέσως, δυστυχώς !

—Γιατί ; Τί σ'ας έμποδίζει ;

—Τό άεροπλάνο δέν κατασκευάστηκε άκόμα.

—Αυτός είναι ένας λόγος άναντίρρησης ! άτήνησε εκείνη με ένα χαμόγελο. Αλλά είναι ένα ζήτημα όλίγων εβδομάδων μου φαίνεται.

—Ω, πολύ περισσότερο, άλλοίμονο ! Πρέπει πρώτα νά βρεθεί ό κατασκευαστής και ίσως χρειασθούν κεφάλαια.

Η νέα ζάρωσε τά φρύδια της·

—Τί κεφάλαια ;

—Εκείνα που χρειάζεται για την τελειοποίηση του νέου τύπου άεροπλάνου που όνειρεύεται ό κ. Ντέ Φραγκόν και που συγχρόνως θά του εξασφαλίσουν την κυριότητα της έφευρέσεώς του.

—Θά χρειασθούν πολλά χρήματα ; ρώτησε μηχανικά.

—Αλλοίμονον !

Κι' επειδή ή Ζιλμπέρτ σιωπούσε και συλλογιζόταν αυτά που άκουσε, ό αξιωματικός εξήγησε.

—Ω, δέν είναι χαμένα χρήματα. Ο άνδρας σας έφευρε ένα νέο τύπο άεροπλάνου που θά κάνη αίσθηση.

—Αλήθεια ; είπε ή νέα που άποσπάστηκε από τις σκέψεις της με τά τελευταία λόγια του νέου.

—Είναι ένα θαύμα, κυρία μου, αυτό μονάχα μπορώ νά σας πω ! Ο κ. Ντέ Φραγκόν είναι ένας δαιμόνιος έφευρέτης και θά φέρη επανάσταση στην άεροπορία.

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τά πιό έξωφρενικά νομίσματα

Σκεφθήτε πόσο... εύχάριστο θά ήταν νά θέλατε νά ψωνίσετε κρέας, παραδείγματος χάριν, και νά είσθε ύποχρεωμένοι νά πηγαίνετε από τό σπίτι σας έως τόν χασάπη κυλώντας.. ένα πέτρινο τροχό όμοιο στο μέγεθος μ' έναν τροχό άμάξης !

Και όμως, αυτό κάνουν οί κάτοικοι τών Νήσων Γιατί, στις Νότιες θάλασσες της Μικρονησίας.

Αί Νήσοι Γιατί διοικούνται από την Ίαπωνίαν, κατ' έντολήν της Κοινωνίας τών Έθνών. Τά νομίσματα τών κατοίκων τών νήσων αυτών δέν είναι μετάλλινα, αλλά πέτρινα. Είναι μεγάλα σαν τροχό και έχουν μιά τρύπα στην μέση.

Τά μέσης αξίας νομίσματα έχουν διάμετρο ενός έως 1 1/2 μέτρου. Οί πλούσιοι όμως έχουν και νομίσματα 4—4 1/2 μέτρων διάμετρου ! Σκεφθήτε τί ώραίο θά ήταν νά έχετε ένα τέτοιο νόμισμα και νά θέλετε νά τό κάνετε ψιλά ! Θά χρειάζεσθε κι' ένα φορητό αυτοκίνητο μαζί σας !

Μιά πέτρα 1 1/2 μέτρου αξίζει χωριά όλόκληρα και άρχετá στρέμματα καλλιεργημένης γης.

Οί Γιατί δέν κρύβουν τά πλούτη τους. Απ' εναντίας κάθε σπίτι έκθέτει τά νομίσματά του μπροστά στην πόρτα για νά τά βλέπουν όλοι. Τά νομίσματα μένουν έκτεθειμένα και την νύκτα. Κανείς όμως δέν τά κλέβει. Πώς νά τά κλέψη, αφού τό καθένα ζυγίζει μισό τόννο ;

Όταν μαλώνουν οί τίγρες

Ο Ζωολογικός κήπος του Λός “Αντζελες ύπήρξε τελευταίως ή σκηνή μιάς τρομακτικής μάχης μεταξύ μιάς τίγρεως και ενός «πουμά».

Μεταξύ τών κλουβιών τών δύο ζώων ύπήρχε ένα άδειο κλουβί. Νομίζοντας τόν εαυτό του άσφαλή, ό «πουμά» γρύλλισε προκλητικά προς την τίγρη. Μέσα σέ ελάχιστα δευτερόλεπτα ή τίγρη, έξω φρενών, είχε σπάσει δύο πόρτες και άρχισε τότε μιά φρικτή μάχη.

Η τίγρη, τελικώς, κατώρθωσε νά νικήση τόν «πουμά» και άρπάξοντάς τον απ' τόν λαιμό τόν έσυρε προς τό κλουβί της για νά τόν καταβροχθίση εκεί με την ήσυχία της.

Οί φύλακες του κήπου, τότε, άναγκάστηκαν νά ρίξουν άλλαεπάλληλους άσφαίρους πυροβολισμούς, για νά τρομάξουν την τίγρη και νά την κάνουν ν' αφήση τό θυμά της. Τό κατώρθωσαν, πράγματι, αλλά τά τραύματα τών δύο ζώων από τά δόντια τους είναι σοβαρώτατα.

Οί άρμόδιοι του Ζωολογικού κήπου έχουν μολαταύτα την πεποίθηση ότι τά δύο ζώα θά θεραπευθούν γρήγορα.

Ο άνδρας 105 έτών, ή γυναίκα 100

Ο γηραιότερος άνδρας της Ούγγαρίας, ήλικίας 105 έτών, για νά εορτάση την 75ετηρίδα του γάμου του, θά κάνη ένα ταξίδι στην Αμερική μαζί με την γυναίκα του, ή όποία, σημειωτέον, έκλεισε τά 100 χρονάκια της.

Τό ζεύγος έχει ένδεκα παιδιά, εκ τών οποίων τά πέντε εύρίσκονται τώρα στην Αμερική. Εκεί βρίσκονται και τά δύο μεγαλύτερα έγγόνια τους, τό ένα ήλικίας 60 έτών και τό άλλο 57.

Τώρα φαντασθήτε τί συγκινητική θά είναι ή συνάντησις του έξηντάρη έγγονου με τόν παπούλη του !

Πάλι περί Χρ. Κολόμβου

Αυτόν τόν άνδρωπο τέλος πάντων, δέν έννοούν νά τόν αφήσουν ήσυχο οί ιστορικοί. Ποιά ήταν ή άμαρτία του ; Άνεκάλυψε την Αμερική. Και όμως ως φαίνεται, έκανε και άλλη άμαρτυρικό όνομα. Μάλιστα. Οί μεγαλείτεροι ιστορικοί παραδέχονται σήμερα ότι, ό Κολόμβος είχε έντελώς άλλο όνομα,

Λέγουν ότι ό διάσημος έξερευνητής πήρε τό όνομα «Κολούμπους» μόνο και μόνο για νάχη περισσότερα έπιρροή στους ναύτας του, γιατί στην εποχή του ύπήρχε ένας μεγάλος Κουρσάρος και θάλασσοπόρος που λεγόταν «Κολόμπο», τό όνομα του όποιου, πράγματι, προκαλούσε δέος και φόβο.

Πάντως ό ίδιος ό Χριστόφορος Κολόμβος ούδέποτε εξήγησε τους λόγους της πλαστοπροσωπίας του αυτής.

Πατάτες σαν ποδόσφαιρα

Κάποιο λίπασμα που άνεκάλυψε ένας Στρσιτωτικός ίατρός του Ούγγρικού Κράτους φαίνεται ότι θά μ'ας κάνη νά γελάσωμε με την καρδιά μας μιά μέρα. Γιατί τό λίπασμα αυτό κάνει τά φυτά και τά άνθη νά γίνονται πέντε φορές μεγαλείτερα από όσο είναι συνήθως.

Τό παρασκεύασμα είναι ύγρό και χύνεται στην ρίζα του φυτού μόλις αυτό φυτευθεί. Η δόσις, φυσικά, αλλάζει αναλόγως με τό φυτό. Μιά δυσανάλογη δόσις φέρνει αντίθετα αποτελέσματα. Δηλαδή δημιουργεί ένα φυτό—νάνο αντί νά δημιουργήση ένα φυτό γίγαντα.

Υστερα από πολλών έτών πειραματισμούς, ό έφευρέτης ίσχυρίζεται ότι όχι μόνον τά φυτά μεγαλώνουν 5 φορές περισσότερο απ' τό κανονικό, αλλά άναπτύσσονται και πολύ γρηγορώτερα.

Έτσι θά έχωμε πατάτες μεγέθους... ποδοσφαιρικής μπάλας.

Έτσι όμως θά έχωμε και άλλα ώραία πράγματα. Οί έρωτευμένοι, που θά θέλουν νά πάνε στις άγαπημένες τους ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα, παραδείγματος χάριν, θά τό μεταφέρουν με... φορητό αυτοκίνητο, αφού τό κάθε τριαντάφυλλο, θά έχη μέγεθος λαχάνου... και ίσως περισσότερο.

Πάλι περί κρεμμυδιών

Η περιέργεια τών ίατρών είναι παρορμιώδης. Αυτή ή περιέργεια έκανε δύο Αμερικανούς ίατρούς νά ψάξουν νά βρουν την αίτια που προκαλεί την άσχημη μυρωδιά της άναπνοής εκείνων που τρώνε κρεμμύδι.

Τί έκαναν λοιπόν; Πήραν τρεις άνθρώπους, τους έβαλαν στην σειρά και τους έδωσαν από ένα κρεμμύδι. Στον πρώτο έπαν νά μασήσει τό κρεμμύδι του και νά τό καταπιή. Στον δεύτερο έπαν νά τό καταπιή χωρίς νά τό μασήσει, και στον τρίτο νά τό μασήσει χωρίς νά τό καταπιή.

Μύρισαν ύστερα την άναπνοή του πρώτου. Καλλίτερα νά μ'ήν την μύριζαν, φυσικά. Δοκίμασαν στον δεύτερο, που είχε καταπιή τό κρεμμύδι χωρίς νά τό μασήσει, και ή άναπνοή του δέν είχε καμιά άπολύτως μυρωδιά. Η άναπνοή του τρίτου, που είχε μασήσει τό κρεμμύδι χωρίς νά τό καταπιή, μύριζε χειρότερα και από του πρώτου.

Έτσι οί δύο γιατροί άπεφάνθησαν ότι ή άναπνοή μυρίζει άσχημα, όταν φάη κανείς κρεμμύδι, όχι επειδή βγαίνει από τόν λάρυγγα... παρφουμαρισμένη ήδη, αλλά επειδή μέσα στο στόμα μένουν μικρά μόρια κρεμμυδιού που μολδνουν την άναπνοή.

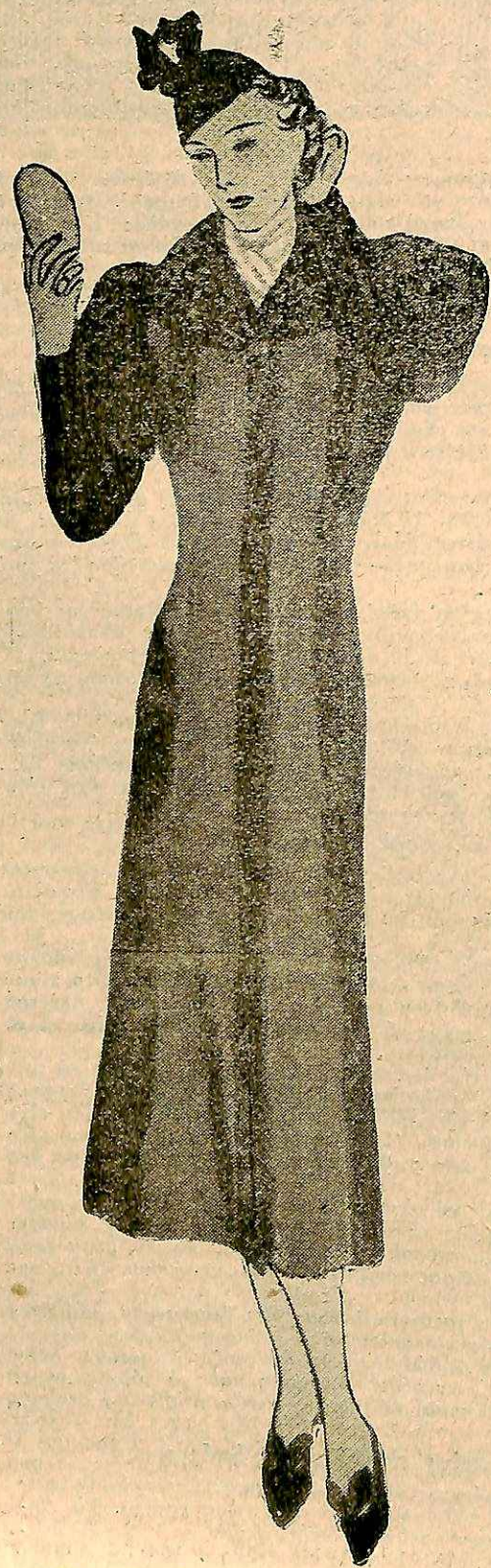
Δύο όμως Αγγλοι γιατροί φώναξαν ότι διαφωνούν και έχει άρχισι τώρα ή διαμάχη, ή όποία πήρε μάλιστα όξυτάτη μορφή.

Φαντασθήτε τώρα οί δύο Αγγλοι γιατροί νά μπουν στην «Κουήν Μαίρη», νά βγούν στην Αμερική και νά άρχίσουν νά κατεβάσουν στα κεφάλια τών δύο Αμερικανών συναδέλφων τους... μερικά κρεμμύδια.

Ένα σπίτι πάνω στον δρόμο

Στό πρόσαιο Γιόνκερς, της Νέας Υόρκης, ένα σπίτι βρίσκειται ακριβώς στη μέση του δρόμου επί έξη τώρα χρόνια. Τό Δημόσιον κάνει τώρα άγωγή στην ιδιοκτήτριά του, για νά την άναγκάση νά τό τραβήξη... πιό πέρα. Η ιδιοκτήτρια είχε άποφασίσει πού έξ έτών νά τό «μετακινήση», όπως κάνουν συχνά οί Αμερικανοί. Τεράστιοι λοιπόν γεράνοι είχαν άρχισι νά τό «μεταφέρουν». Στην μεταφορά όμως ή ιδιοκτήτρια διεφώνησε με τους εργολάβους και αυτοί τό παράτησαν στη μέση του δρόμου και έφυγαν !

Η ΜΟΔΑ

ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΝΕΤΕ ΩΡΑΙΟ ΔΕΡΜΑ

(Αρθρον της δος Malpichi)

(Συνέχεια)

Αν το δέρμα σας είναι λιπαρό, το σαπουνισμα δυο φορές την ημέρα, είναι απαραίτητο. Αν το δέρμα σας είναι πολύ λιπαρό, καλό θα είναι πριν και μετά το βραδυνό σαπουνισμα, να καθαρίζετε το δέρμα με λίγο βαμβάκι βουτηγμένο σε «ω-ντε-βί καμφορέ», (ούζο με καμφορά). Αν η μυρωδιά της καμφοράς ενοχλεί τον άνδρα σας ή τον νέο που αγαπάτε πάρτε την εξής συνταγή.

Aciee Salicylique 1 gr.
Iopone λίγο για άρωματισμόν
Alcool 90o 100 gr.

Αν το δέρμα είναι λίγο ξηρό, σαπουνίστε το μία φορά την ημέρα ή κάθε δυο μέρες. Δοκιμάστε «υπερ-λιπαρό» σαπουνία ή σαπουνι με «λανολίνη».

Το πόσιμο νερό, (λόγω του γάντησπι-κού χλωρίου που περιέχει) είναι λίγο σκληρό. Γι' αυτό αν μπορείτε χρησιμοποείτε βρασμένο νερό, στο όποιον έχετε προσθέσει ελάχιστο «borate de soude» ή νερό φιλτραρισμένο.

Αν, παρά τις προφυλάξεις αυτές, το δέρμα σας κοκκινίζει και σκάει, πρέπει να αποφεύγετε, δυστυχώς, όσο μπορείτε το σαπουνι.

Θα χρησιμοποιήσετε λοιπόν έλαια. Το άμυγδαλέαιο είναι το καλλίτερο. Πάντως και το κοινό λάδι θα μπορούσε να δώσει ικανοποιητικό αποτέλεσμα.

Προτιμάτε επίσης το σαπουνι «κόλντ κρέμ» ή διάφορες καλές κρέμες τις οποίες θα αφαιρείτε ύστερα με βαμβάκι και ξεστο νερό.

Αποφεύγετε τη «λανολίνη» που αφήνει πολύ λίπος και έχει άσχημη μυρωδιά, καθώς και τη βαζελίνη που κάνει το πρόσωπο άπελπιστικά ευαίσθητο.

Αλλά το επαναλαμβάνω εκτός από τις ελάχιστες παθολογικές πράγματι περιπτώσεις το δέρμα πρέπει να καθαρίζεται με τα φυσιολογικά μέσα—σαπουνι σαπουνάκι μου.

Αυτά είναι μία από τις κυριώτερες αρεχές για να έχετε υγεία και όμορφιά.

Πώς να έχετε ωραία μπράτσα

Το μπράτσα μιάς όμορφης γυναίκας πρέπει να έχουν μία χάρη και μία τελειότητα γραμμής απόλυτες! Αυτό το κατάλαβαν όλες οι γυναίκες και γι' αυτόν τον λόγο όλες όνειρεύονται να αποκτήσουν ωραία μεγάλα μπράτσα, λεπτά και αρμονικά που θα κάνουν έκφραστικές και γοητευτικές όλες τις χειρονομίες.

Για να είναι ωραία ένα μπράτσο πρέπει να είναι λεπτό, εύλιγιστο, στρογγυλό, πρέπει να το μαντεύη κανείς, κάτω από την λεπτή και περιποιημένη επιδερμίδα,

γεμάτο δύναμη και σφρίγος. Πόσα μπράτσα, αλλοίμονο, έχουν αυτά τα πλεονεκτήματα.

Αλλά έχουν σκληρό δέρμα, που μπορεί να βελτιωθεί μόνον με την χρήση ειδικών γαντιών και την επάλειψη ενός μίγματος 5 ορο κολώνιας και 50 ορο γλυκερίνης.

Αλλά είναι υπερβολικά αδύνατα, καχεκτικά, ή, αντιθέτως, έχουν υπερβολικό όγκο και είναι λιπαρά, πράγμα, βέβαια, που δεν αποτελεί χάρη. Τα πρώτα όπως και τα δεύτερα, μπορούν να μεταμορφωθούν έντελως, γιατί τα ελαττώματα αυτά, ευτυχώς, δεν είναι αδιόρθωτα. Η εργασία και η γυμναστική τα διορθώνουν γρήγορα.

Η γυμναστική—δηλαδή ώρισμένες διαλεκτικές κινήσεις ποικίλα έχουν ως βάση την λειτουργία των μυών του μπράτσου, θα θρέψη τα υπερβολικά αδύνατα μπράτσα, θα εξαφανίσει τις γωνίες τους και θα τα κάνει να έχουν μία γοητεία στις χειρονομίες τους, γιατί τα αδύνατα μπράτσα δεν έχουν καμιά χάρη όταν κουνιούνται.

Για τα πολύ λιπαρά μπράτσα η γυμναστική πάλι είναι εκείνη που θα σώσει την κατάσταση. Το υπερβολικό πάχος και ιδίως το λίπος θα εξαφανισθούν και θα αντικατασταθούν από λεπτους και κομψους μύς. Έτσι θα παύσουν να έχουν χονδροειδή εμφάνιση.

Τόσον για τα αδύνατα όσον και για τα χονδρά μπράτσα, είναι πολύ σκόπιμη η χρήση βαρών. Φυσικά μικρών βαρών. Αρκούν 250 γραμμαρίων για χίστε από βάρος 250 γραμμαρίων για κάθε χέρι και ανεβαίνετε σιγά—σιγά στο 1 κιλό. Τα βάρη θα έχουν το μεγάλο πλεονέκτημα ότι βοηθούν την εργασία και αποτέλεσμα να ενισχύουν τα αδύνατα μπράτσα και να αφαιρούν το πάχος από τα χονδρά, δίνοντας μία θαυμασία γραμμή στα μπράτσα από τους ώμους και κάτω.

Η χρήση των βαρών αυτών—αντίθετα προς ότι θα θελήσουν ίσως να σάς πουν μερικοί «έξυπνοι» ή μερικές «έξυπνες»—δεν προκαλεί υπερτροφία των μυώνων και παραμόρφωση των μπράτσων. Γιατί απλούστατα, τα νευρώδη αυτά και με υπερτροφικούς μυώνας χέρια των αεροβατών και των αθλητών δεν δημιουργούνται παρά με σκληρή γυμναστική και χρήση βαρών τεραστίων—πράγμα βέβαια που δεν θα κάνετε εσείς!

Εργασθείτε λοιπόν, με εμπιστοσύνη κρατώντας μικρά βάρη, εκτελώντας κάθε κίνηση με πραγματική ευσυνειδησία. Με τις κινήσεις αυτές θα απορρίψετε και θα ένθουσιασθήτε όταν δήτε τα μπράτσα σας ακριβώς όπως τα όνειρεύεσθε.

MALPICH

PANΘEON

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι

Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Αρνάκι κολοκυθάκια
Τυρί—Φρούτα

Πιλάφι σκίτο
Γιαούρι—Κομπόστα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Ρεβύθια γιαχνί
Έληές—Ρέγκα—Φρούτα

Σπανακόρυζ
Έληές—Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟ

Ψάρι σκάρας
Ραδίκια—Φρούτα

Πατζάρια σκορδαλιά
Γιαούρι—Κομπόστα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Ψητό κατσαρόλος
Σαλάτα—Τυρί
Έκμε: κατσίφι

Μακαρόνια, Αγά μά-
τια Γλυκό
Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Πηχτή χοιρινή
Πατάτες τηγ.—Τυρί—Φρούτα

Φάβα—Σκουμπρί
Έληές—Κομπόστα

ΤΡΙΤΗ

Κοτολέτες πανέ
Σαλάτα—Φρούτα

Μαρίδες τηγ.
Χόρτα—γλυκό

ΤΕΤΑΡΤΗ

Σουπιές γιαχνί
Φρούτα

Φασόλια—σουπτα
Λακέρδα—έληές.

ΚΟΤΟΛΕΤΕΣ ΠΑΝΕ.—Για 5 άτο-
μο, παίρνουμε 10 κοτολέτες αρνιού. Τις
χωρίζουμε, ώστε ναχη ή κάθε μία ένα
παίδι, τις χτυπάμε, τις αλατοπιπερώνο-
με και από τα δυο μέρη και την άφι-
νομε έτσι επί 5 λεπτά της ώρας. Σ'
αυτό το διάστημα σπάζουμε σ' αυγά σ'
ένα πιάτο και τα χτυπούμε με δυο κου-
ταλιές νερό, ενώ σ' ένα άλλο πιάτο βά-
ζουμε μία φούχτα γαλέττα. Βάζουμε στο
τηγάνι βούτυρο και έως ότου αυτό ξε-
σταθή πιάνομε την κοτολέττα από το
κόκκαλο, την βαφρίζουμε στ' αυγά και έ-
πειτα στο πιάτο με τη γαλέττα, προσέ-
χοντας να κολλήση καλά η γαλέττα κι'
από τις δυο πλευρές της. Κατόπιν τις ο-
ίχνομε στο τηγάνι και τις αφήνομε έως
ότι ου ψηθούν και ξανθίσουν. Σερβίρον-
ται με πουρέ πατάτα ή τηγανητές πα-
τάτες, ή με όποιαδήποτε σαλάτα.

ΕΚΜΕΚ'Κ ΑΤ ΓΙ ΦΙ.—παίρνουμε 5 δρά-
μια μαγιά της μύρας και την διαλύο-
με σε λίγο χλιαρό γάλα από τα 75
δράμια που θα πάρουμε, μέσα σε μία
μικρή λεκάνη. Κοσκινίζουμε μισή οκά α-
λεύρι, από το όποιον βάζουμε μία χού-
φτα στη λεκάνη με τη μαγιά, βάζουμε
και 2 πρέζες αλάτι, τ' ανακατώνουμε να
γίνουν ένα κουρκουτι χωρίς σβόλους.
Βάζουμε τότε το μίγμα σε ζεστό μέρος
ν' ανεβή κι' ετοιμάζουμε το άλλο αλεύρι
ως εξής: Το βάζουμε σε μία μιά μεγάλη
λεκάνη, κάνουμε στο μέσο ένα λάκκο και
σπάζουμε σ' αυτόν 4 αυγά προσθέτομε
60 δράμια βούτυρο λυωμένο, λίγο χλι-
αρό γάλα (το πόσο γάλα θα βάλουμε
θα μάς το κανονίση το ζυμάρι) και τη
μαγιά που πρέπει ναχη έως ότου ανεβή.
Τα ζυμώνουμε έως ότου ανακατευθούν
καλά κι' ύστερα τα δουλεύουμε χτυπητά.
Δηλαδή ανασηκώνουμε με τα δάχτυ-

λα τη μάζα αυτή και τη χτυπάμε μέσα
σε λεκάνη. Έξακολουθούμε έτσι έως
ότου όλη η μάζα γίνη μία και πολύ ε-
λαστική, όποτε προσθέτομε και 3 κου-
ταλιές ξάχαρι. Δουλεύουμε λίγη ώρα
όκομη και η ζύμη είναι ετοιμη. Τότε
παίρνουμε μία κατσαρόλα ή μία καρα-
βάνα, πλάτους ενός στρογγυλού ψωμιού,
την βουτυρώνουμε εσωτερικώς, αφήνομε
τη ζύμη ν' ανεβή και κατόπιν την ψη-
νομε σε φούρνο ή στο σπίτι. Όταν ψη-
θή, την αφήνομε να κρυώση και βγά-
ζουμε το εκμέκ αυτό από την κατσαρόλα
και το βάζουμε δολόκληρο εις ένα ταψί
(εάν το πάχος του δεν είναι υπερβολι-
κό) ή το κόβουμε προηγουμένως σε φέ-
τες ενός δακτύλου, το περιλούνομε με
σιρόπι (αναλογία μία οκά ξάχαρι σε
250 δράμια νερό) και βάζουμε το ταψί
στη φωτιά να σιγοβράζει έως ότου το
εκμέκ πιη το σιρόπι. Κατόπιν κατεβά-
ζουμε το ταψί από τη φωτιά και διαν
κρυώση τελείως, σκεπάζουμε την επιφά-
νεια με άφροκρεμα την όποιαν έχουμε
χτυπήσει με σύρμα, όπως την μαρόγκα.

ΣΟΥΠΙΕΣ ΓΙΑΧΝΙ.—Παίρνουμε μι-
σή οκά σουπιές βγάζουμε τα έντόσθια,
το κόκκαλο και το μελάνι, το όποιον
κρατούμε χωριστά. Καβουρντίζουμε σε
75 δράμια λάδι 150 δράμια κρεμμύδια
φιλοκομμένα κι' όταν ξανθίσουν βάζο-
με στην κατσαρόλα και τις σουπιές. Ό-
ταν βράσουν λίγο τότε ρίχνομε μέσα
ένα ποτήρι κρασί άσπρο άρετσίνωτο,
μισό μίτσο μαιντανό, ένα ποτήρι νερό,
αλατοπίπερο και το μελάνι που φυλά-
ξαμε αν θέλωμε. Σκεπάζουμε την κατσαρόλα και αφήνομε να σιγα-
βράσουν έως ότου πιωθή τελείως το υγρό τους και αυτές ψηθούν
καλά.

ΣΤΗΛΗ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Θέλω να μάθετε τον χαρακτήρα σας
τα προτερόματά σας, τις ψυχικές ιδιότη-
τες σας!
Γράψετε λίγες λέξεις μ' ένα ψευδώνυμον στην
ΜΠΕΝΧΟΥΡ, γραφολόγον περιοδικού «Πάνθεον», Αθήνας έσκαλειοντες
5 δραχμάς εις γραμματόσημα και το κατωτέρω δελτίον.
Αι επιστολαί σας πρέπει να είναι γραμμέναι με τον πραγματικόν
γραφικόν χαρακτήρα σας, χωρίς καλλιγραφίας και επιτηδεύσεις.

Σ η μ.—Όσοι και δσσι επιθυμείτε να μάθετε τον χαρακτήρα φι-
λόν σας προσάπων, έσκαλειοντες χειρόγραφόν τους και ανάλοια γραμμα-
τόσημα και δελτία.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΠΑΝΘΕΟΝ»

ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

Ξενητεμμένη.—Καλή άγαθή,
παρπονίρα και συμβιβαστική. Μην φαί-
νεσθε τόσο καλή γιατί θα σάς εκτοπίζουν
από παντού. Η ζωή θέλει και λίγο θάο-
ρος και λίγη δύναμη. Επιδιψήτε πρώτα
στις αδυναμίες σας και κατόπιν θα δήτε
πόσο θα ανυψωθήτε στη συνείδηση όλων.
Τ. Β. Τ.—Αγαπάτε και δεν το δείχνε-
τε. Έχετε πολλήν αξιοπρέπεια και θάρ-
ρος, σάς λείπει όμως η κρίσις. Το αίσθη-
μα την καλύπτει. Φυλαχθήτε από τας στε-
νάς σχέσεις σας με ανθρώπους επιτηδεύς.
Ευγενική και καλή σε όλα. Θυμάστε πο-
λύ όσους συνεπαθήσατε.

Μακρονοόνο.—Πειρα-
μένος και σωστός κύριος σε όλες του τις
πράξεις δεν φέρεται κακά ποτέ σε κανένα
Φροντίζει περισσότερο για τις δουλειές
του παρά για τα αισθήματά του. Ξεχά-
θητικός.

Γαλανομάτα.—Όνειροπολείς
πολύ και χάνεις πολύτιμα χρόνα σε φαν-
τασιοπληξίες. Η ποιήσις σε έλκύει αλλά
είσαι όμως και πρακτική αλλά για τόσο
λίγο που δεν προφταίνεις τίποτα να φέ-

ρης σε πέρας. Σύνελθε γιατί θα μετα-
νοήσης.
Αραπίνα.—Θερμή, ζωντανή, έλ-
κυστική. Έχεις πολλούς θαυμαστές και
φίλους αλλά με τόσο κακεταρία τους με-
ταχειρίζσαι ώστε όλοι σε αγαπούν. Βρί-
σκεσαι σε διάσταση με τους δι-
κούς σου πολλὰς φορές από απειροκαμία
και φλαρία. Μην το κάνης αυτό δεν
πρέπει.

Βερονίκη.—Είσαι ένα λουλούδι
με δυνατό άρωμα και με άκαθάκια όμως
άρετα. Σε πλησιάζουν όλοι με θαυμασμό.
Το έρεος και κρατάς πόζα. Αγαπας το
λιβάνισμα και επιδιώχεις να φανείσαι
ευχάριστη. Είσαι συχνά το μήλον της έ-
ριδος.

Ούρβανός.—Σπάταλος, άνοιγ-
καρδος, με έμπορικόν πνεύμα και προσόντα
καλού συντρόφου. Λίγο τεμπέλη όμως και
με κάποια όλιγογρία για ζωτικά ζητήματα
πού σ' ενδιαφέρουν. Φαντασία πολλή και
συμπνευτική καρδιά.

Ηρακλής.—Γλυστοάς σαν χέλι.
Δεν έννοεις να συμμορφωθής με κανόνες
Ατίθασος και τρελλοότσικος. Αγαπας δ-

μος και χωρίς καμιά κακία. Βασανίζει
όσους αγαπας. Είσαι το πρότυπον ενός κα-
κοχαϊδεμένου παιδιού. Είναι καιρός να
συγκεντρωθής.

Κατούσα.—Έχετε την λεπτότη-
τα του άνδρος της καμέλιας. Ντροπαλή και
παρθενική. Εισθήματα γεμάτα ευγένεια,
πνευματικά χαρίσματα σπάνια. Σας άρέ-
σουν τα λούσα και η ευπρέπεια. Γεμάτη έ-
κλεκτικότητα.

Μιχρή άμαζών.—Τόσο λακω-
νική στην έκφραση; τόσο λιγόλογη, σερνή,
νομίζει κανείς πως γεννήθηκατε στην άρ-
χαία Σπάρτη. Πουλίκι που δεν κελαιεί
αλλά ψιθυρίζει. Άνοίχτε το στόμα και το
κλουβί σας. Σε λίγο θα πεταρίσετε μακριά,
στο νησί της ευτυχίας.

Σαντιό.—Στριφνότης και κακία
χωρίς λόγο. Δεν είσθε κακός εκ χαρακτή-
ρος αλλά θέλετε να φαίνεσθε από ιδιο-
τροπία. Δεν πρέπει όμως. Ο κόσμος μάς
συγχωρεί όλα σαν τον φαίνόμεσθε καλοί.
Είσθε όμως τύπος ευγενικός και δεν σας
άρεσει η μικροπρέπεια και η μικρολογία.

Μαύρη Μάσκα.—Πάντα ταραγμένη, συγχισμένη και καχύποκτη. Ζητείτε κάτι και δεν το βρίσκετε. Πουθενά. Είστε άνθρωπος εύσυνειδητος και τυπικός αλλά ποτέ δεν μένετε ευχαριστημένος από τις συντροφίες σας. 'Αγαπάτε κι' αμφιβάλλετε.

Β. 2.—'Επίμονος, δυνατός, θερμός αλλά και κατεργαράκος, πολύ θέλεις και όρεξη έξυπνάδα. Ξέρει να καταφέρνει να είναι επιθυμητός και αγαπημένος. Δεν δίνει στην αγάπη όλα. 'Επιφυλάσσεται και συχνά περιμένει πρώτα την εκδήλωση του άλλου.

Μ.—'Εγωϊσμός και αξιοπρέπεια πολλή μέσα στον χαριτήριά σας. Αισθήματα θερμά και κρίσις αρκετά ανεπτυγμένη. Δεν έχετε ποτέ τα μυστικά σας. Θυσιάζετε όλα χάριν του γοήτρου σας. Είστε συνεπής σε κάθε σας υπόχρεωση.

Νιόν.—Θετική και μυαλό πρακτικό.

Δεν τρέχετε πίσω από χίμαιρες. Μετράτε κάθε σας διάβημα και βάζετε τον κάθε τομμήρο στη θέση του. 'Αγαπάτε να σας κοιταχούν και δεν πιστεύετε μόνο όταν σας μιλοῦν γιὰ τὰ μικρά, πολύ μικρά ελαττώματά σας.

Κόρη.—Πολύ απλή και απελής. Τὰ χάρτε όλα πρὸ παντός εκείνα που σας λένε τὰ πρόσωπα που συμπαθάτε. Σας αγαπούν και σας παρακαλεύουν. Μή νομίζετε πως είστε πολύ χαριτωμένη και αυτοκολακεύεσθε. Φανήτε πιο σοβαρή σε ζητήματα της καρδιάς.

Απληρυσμένος της ζωής.—Λίγο φλύαρος, εύπιστος και ρωμαντικός. 'Αγαπάτε πιο πολύ τους φίλους από τὰς φίλες σας. 'Αμφιβάλλετε γιὰ την πίστιν των φίλων σας. Θὰ έχετε πάντα ταραχώδεις έρωτες. Γιὰ να επιτύχετε στην οικονομική ζωή

πρέπει γὰ μήν άφοσιώνεσθε αισθηματικῶς. Εύτυχισμένος. Χασμέσης, μοιρολόι της και ψυχρός. Δεν σας μέλλει γιὰ τίποτα άλλο από την καλοπέραση σας και τὸ γλέντι σας. Έχετε μανία με τὸ κάπνισμα και τὰ χαρτιά. 'Αποφύγετε και τὰ δύο. Κάθε μέτρον άριστον.

Νεοέλληνα.—'Η ψυχή σας μοιάζει με νυχτερίδα. 'Η νύχτα σας τραβά, ὁ χαρὰ κτήρ σας εἶνε από χαρτί. Τσακίζεται εύκολα. Τὰ προτερήματά σας από γυαλί. Προσέξτε. Βάλετε όλη σας τὴ δύναμιν να δυναμώσετε γιὰτι βλέπω κινδύνους στο βίο σας αν μένετε πάντα τόσο μαλακός.

Έλσα.—'Απειρη και άνδρεια από τις κακοποιίες της ζωής, δεν φοβάσαι καμιά τολμηρή χειρονομία, κανένα διάβημα. Είσαι σαν τὸ παιδί που να πιάσει στο χεράκι του τὴ φωτιά. Χρυσή καρδιά, πολλή ζωή,

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

«ΑΔΕΛΑΪΔΑ» Πειραιά.—'Αφού τὸ δέρμα σας είναι όπως τὸ περιγράφετε στην έπιστολήν σας, θὰ πλένεσθε πρῶτὶ και βράδυ με χλιαρὸ ἁραιὸ χαμομηλόνερο ἢ ἐν ἄνγκη με νερὸ χλιαρὸ (κατὰ ποσότητιν με βρόχινο) θὰ ἀποφεύγετε δὲ τὸ κρύο νερὸ στο πλύσιμο τοῦ προσώπου σας και οὐδέποτε θὰ μεταχειρίζεσθε σαποῦνι. Τὸ γάλα και τὸ ψωμί καλὸ, τὸ γάλα όμως πρέπει να εἶνε ἄβραστο. 'Επίσης τὸ Alcohol camphre μέσα στο γάλα καλὸ, θὰ σας συνεβούλευα όμως τὸ alcohol νὰ τὸ ἀντικαταστήσετε με χυμὸν λεμονιοῦ στην ἰδίαν ἀναλογίαν. 'Η πούδρα που μεταχειρίζεσθε καλὴ, της κρέμας όμως ἡ ὠφέλεια ἄμφι-

σβητήσιμος. Διὰ τὰς ρυτίδας σας συμβουλεύω να κάμετε συστηματικὸ μασάζ ὅπως περιγράφεται στο τεῦχος 139. 'Η κρέμα που θὰ χρησιμοποιήσετε διὰ τὸ μασάζ τιμᾶται 75 δραχ. θὰ ἐφρόντιζα δὲ ευχαρίστως να σας ἀποσταλῇ ἀπὸ τὸ εἰδικὸν ἔργαστήριον που τὴν κατασκευάζει. 'Όσον ἀφορὰ τὰ μαλλιά σας λυπούμαι εἰλικρινὰ που δὲν μπορῶ να σας ἐξυπηρετήσω ὅπως θὰ ἐπιθυμοῦσα. Καὶ τοῦτο διότι δὲν μπορῶ να συστήσω ὑπευθύνως καμμίαν βαφήν, ἐπειδὴ ὅλες ἀνεξαιρέτως περιέχουν χημικὰς οὐσίας καταστρεπτικὰς διὰ τὸν ὁργανισμόν.

Μπορεῖτε πάντως, ἐάν θέλετε να δοκιμάσετε τὸ Factori τὸ ὁποῖον εἶνε βαφὴ

βραδείας ἐνεργείας. Σας γράφω να «δοκιμάσετε» διότι τὰ ἀποτελέσματά του δὲν εἶναι πάντοτε θετικά. Διὰ τὴν σταματήσῃ ἢ λεύκανσις εἰς ὃ σημεῖον εὐρίσκεται ἔφαρμόζεται ἀπὸ πολλοὺς ἰατροὺς ἡ ἀκτινοθεραπεία. Προσωπικῶς θὰ σας συνοβούλευσα να συγκεντρώσετε ὅλες σας τίς φροντίδες εἰς τὴν ἀπόκτησιν και διατήρησιν ἑνὸς δέρματος δροσεροῦ και ἀπαλοῦ, εἰς τοῦτο δὲ ἔχετε βοηθὸν τὴν μικράν σας ἡλικίαν και να ἀφήσετε τὰ μαλλιά εἰς τὴν φυσικὴν των κατάστασιν.

Ἰατρός Γ. ΚΑΒΒΙΑΘΑΣ

για να εἶδε ἡ mode
προμηθευέσθε
τὰ ὑφάσματα σας στὸν
Μορφὴν Ἀρξαίμαδα

ἔρμου 34
τηλ. 20555

Διατηρήσατε τὸ ὠραιότερο στόλισμα τῆς κεφαλῆς
ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Μὲ τὴν τελευταίαν ἀπλουσίαν μέθοδον τὴν **Brillantine Charmine**, διὰ τὰ μαῦρα, καστανά και ξανθὰ μαλλιά.

'Αναζωογονεῖ τὸ χρῶμα των μαλλιών σας χωρὶς να εἶναι βαρὴ και ἐντὸς 10 τὸ πολὺ ἡμερῶν ἔχετε τὸ φυσικὸν χρῶμα τῆς κόμης σας. Μαῦρο Κάστανο ἢ Ξανθό.

Καταργεῖ πλέον τὰ ἄσπρα μαλλιά και δίδει, χωρὶς να βλάπτῃ καθόλου, τὴν ὠραιότεράν σιελπνότητα, ἐξαλείφει τὴν πιτυρίδα και σταματᾷ τὴν τριχόπτωσην.

Δοκιμάσατε και θὰ πεισθῇτε μόνοι σας. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία και Μυροπωλεῖα.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος **Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ** Σοφοκλέους 10

Ψυχολογία

Κ. Λ. ΑΛΦΙΕΡΗΣ
ΛΥΚΟΒΡΓΟΝ 1 ΤΗΛ. 31-606

Μὲ τὴν βαφήν **ARTI** οὐδέποτε θὰ ἀποτύχετε εἰς τὴν βαφήν των φορεμάτων σας.

ΠΑΝΑΔΕΣ

'Η ἀμερικανικὴ Κρέμα
STILLMAN

ἐξαφανίζει ὀριστικῶς τὶς πανίδες, τὶς κηλίδες και λευκαίνει τὸ πρόσωπο. Σχεδὸν 25 ἑκατομμύρια δοχεῖα ἐπωλήθησαν μέχρι σήμερον εἰς τὰς Ἠνωμ. Πολιτείας. Ζητήσατε ὁδηγίαν χρήσεως. Ἀνακοινώσατε το εἰς πάντα ἐνδιαφερόμενον. Ἀποτανθῇτε εἰς τὴν ἀντιπροσωπείαν ΠΕΤΡΑΚΗ 7.

**Οἱ νέοι
ΚΟΡΣΕΔΕΣ**
διὰ καὶδε Στόρ
Μὲ δρ. 125 καὶ ἄνω

ΝΤΙΝΟΣ Ν. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ

5 ΠΛ. ΚΑΠΗΚΑΡΕΑΣ 5

Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν και δερματικῶν Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25 532
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἐκαστον ἄσθενή.

Μὲ τὰς βαφὰς **ARTI** οὐδέποτε θὰ ἀποτύχετε εἰς τὴν βαφήν των φορεμάτων σας

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

ΦΥΣΙΚΩΤΑΤΗ
ΚΑΙ ΜΑΚΡΑΣ
ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 11
ΤΗΛ. 27-975

Η ΚΑ'Υ'ΜΕΝΗ Η ΛΟΥ'Ι'ΖΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 11)

γάρη κυττάζοντάς το εξωθηματικό.

—Είναι φίλος της, απήντησε τὸ γκαρσόνι. Κάθε εβδομάδα ἔχει κι' αὐτὸ ἕνα καινούργιο.

—Όταν με εἶδε, με φώναξε κοντά της καὶ μοῦ συνέστησε τὸν κύριο «Ζάν Μπονάρ», συγγαίτικός μας καὶ ἀπὸ τοὺς καλλιτέχνους ἀξιωματικούς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ.

—Όταν βρεθήκαμε μόνοι γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ Λουίζα ἀναστέναξε καὶ μοῦ εἶπε.

—Τὸν καὶμένο τὸ Τζώρτζ! Ποιὸς θὰ πίστευε ποτέ ὅτι ἐγώ, με τὴν ἀρρωστη καρδιά μου, θὰ ζούσα ὕστερα ἀπ' τὸν θάνατό του!

—Καὶ τὸν καὶμένο τὸν Τόμ! πρόσθεσε.

—Μιλᾶτε πάντοτε σὸν νὰ ζηλεύετε γιὰ τὰ λίγα χρόνια ποὺ μοῦ μένουν νὰ ζήσω.

—Ἀλήθεια ἡ καρδιά σας εἶναι πολὺ καλλίτερα τώρα, ἔ;

—Ποτέ δὲν θὰ εἶναι καλλίτερα, μοῦ ἀπήντησε. Εἶδα σήμερα τὸ πρῶτ' ἐναν καρδιολόγο καὶ μοῦ εἶπε ὅτι πρέπει νὰ φοβοῦμαι.

—Ὡ! φοβώσαστε τὰ «χειρότερα» αὐτὰ ἐπὶ εἰκοσιπέντε χρόνια.

Πέρασαν κι' ἄλλα χρόνια. Ἡ κόρη τῆς Λουίζας, ἡ Μαίρη, ἔγινε δεκαοκτὼ ἐτῶν... καὶ ἀνέλαβε, φυσικά, νὰ περιποιητῇ τὴν μητέρα της.

—Τὸ καὶμένο τὸ κορίτσι, πὼς τὸ λυτᾶμαι ἔλεγε ἡ Λουίζα. Νὰ εἶναι διαρκῶς ὑποχρεωμένο νὰ περιποιητῇ μιὰ ἀνάπηρη σάν ἐμένα! Ἀλλὰ δὲν μοῦ μένουν πιά παρὰ ἐλάχιστοι μῆνες νὰ ζήσω.

Κάποιος νέος ζήτησε τὴν Μαίρη σὲ γάμο. Ἡ Μαίρη τὸν ἀγαπῶσε καὶ ᾤοντο τὴν γνώμη τῆς μητέρας της.

—Χρυσὸ μου παιδί, εἶπε ἡ Λουίζα—ἀναστενάζοντας καὶ ἀνοίγοντας τὰ ὀλοστρόγγυλα γαλανά μάτια της—πρέπει νὰ δεχθῇς.

Δὲν μπορεῖς νὰ θυσιάσῃς ὅλη τὴ ζωὴ σου γιὰ μένα.

Ἡ καὶμένη ἡ Μαίρη δὲν μπόρεσε νὰ φανῇ τόσο σκληρὴ μετὰ τὴν μητέρα της. Τῆς ὑποσχέθηκε νὰ μὴ δεχθῇ τὴν πρόταση.

Ἡ Λουίζα διεμαρτυρήθη, ἰκέτευσε τὴν Μαίρη νὰ ἀδιαφορήσῃ καὶ πρὸς στιγμήν ἡ Μαίρη σκέφθηκε νὰ πάρῃ αὐτὸν ποὺ ἀγαποῦσε.

Κατὰ σατανικὴ ὁμῶς σύμπτωση τὴν πρώτη φορὰ ποὺ θέλησε νὰ πάῃ στὸ ραντεβού της, ἡ Λουίζα εἶχε πάλι μιὰ κρίση τῆς καρδιάς της ποὺ κόντεψε νὰ τὴν στείλῃ στὸν τάφο. Ἡ Μαίρη τότε πῆρε ὀριστικὰ τὴν ἀπόφασή της καὶ... ἔμεινε γεροντοκόρη.

Πέθανε σὲ ἡλικία 45 ἐτῶν. Πέθαναν καὶ ἄλλοι πολλοί—δλοὶ οἱ φίλοι καὶ οἱ γνωστοί μας.

Κι' ἔτσι ἀπομείναμε στὸ Νότιγκαμ, φαινόμενα μακροζωίας, ἐγώ, μετὰ 109 χρονάκια μου καὶ ἡ καὶμένη ἡ Λουίζα μετὰ 102 καὶμένα της χρονία.

—Όταν τὴν συναντῶ καμμιὸ φορὰ καὶ τὴ ρωτῶ πὼς πάει... ἡ καρδιά της, βλέπω μέσα στὰ γαλανά παραπονιάρικα μάτια της μιὰ ἐπιθυμία φόνου.

ΝΤΙΚΙ ΜΠΑΟΥΜ

Ἡ ΤΙΓΡΙΣ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 30)

στὶς φλόγες εἶδα τὸ πτώμα τοῦ Πό—Θὸ μ' ἔνα μεγάλο τραῦμα στὸ στήθος.

—Όταν ἔσβυσε ἡ φωτιά βρήκαμε στὴν καλύβα τὸ κεφάλι μιᾶς μεγάλης τίγρης καὶ κάτω γάντια μετὰ χαλύβδινες αἰχμές. Ἡ τίγρις—φάντασμα ἦταν ὁ ἴδιος Πό—Θὸ ποὺ ἔσχιζε τὰ θύματά του μετὰ τὶς αἰχμές τῶν γαντιῶν του ποὺ ἔμοιζαν σὰν νύχια τίγρης.

Ἡ σφαίρα μου τὸν εἶχε κτυπήσει θανάσιμα κι' ὁ γέρος νοιώθοντας τὸ τέλος του νὰ πλησιάζῃ θέλησε νὰ πάρῃ τὸ μουσικὸ του στὸν τάφο.

—Ἔβαλε λοιπὸν, φωτιά στὴν καλύβα γιὰ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν ἑαυτό του καὶ τὰ πειστήρια τῶν ἐγκλημάτων του.

ΡΟΜΠΕΡΤΣ

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ ΔΟΚΙΜΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 18)

ἀνεμῖα τοῦ Ἑρρίκου Γκραίη, τοῦ διευθυντοῦ τῆς τραπεζῆς μας στὸ Λονδίνον! Δὲν ξέρω γιατί σὰς παρουσίασε ἕνα τσέκ ποὺ ἔμοιαζε μετὰ τὰ ψεύτικα. Μυστήριο τῆς γυναικείας ψυχολογίας. Τώρα ἔφυγε. Ἴσως γιὰ τὸ Λονδίνον. Ἀλλ' ἂς τ' ἀφήσωμε αὐτά, ἀγαπητέ μου Κούρτ κι' ἂς μιλήσωμε γιὰ τὰ χρεώγραφα...

—Ὁ Κούρτ σωριάστηκε στὴν καρέκλα πολὺ ὀχρὸς, νοιώθοντας πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ τὸν ἐγκατέλειπαν οἱ δυνάμεις του καὶ θὰ λιποθυμοῦσε. Ἡ «δοκιμὴ» ναι καὶ ποιά «δοκιμὴ».

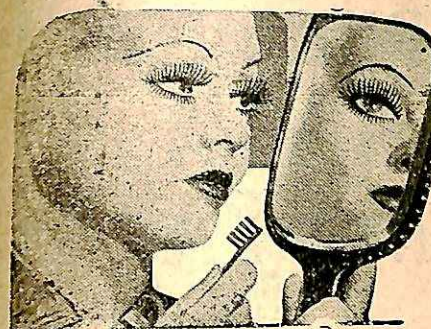
Ποῦ εἶναι τώρα ἡ ἀγάπη του; Ποῦ τραῖνο τοῦ τὴν πῆρε γιὰ πάντα;

Α. ΚΟΥΑΡΕΛΛΙ

γιὰ νὰ εἶδε ἃ ἔα mode
προμυδύνεσθε
τὰ ὑφάσματά σας ἐπὶ
Μορφίνη & Πραξιμαδά

ἔρμου 34
τηλ: 20555

K.

ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΝΕΟΝ COSMETIC ΤΗΣ Μ^{ΜΕ} ASPLÉ

δυναμώνει, μεγαλύνει καὶ καλοπίζει τὰς βλεφαρίδας

Πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 30 τὸ κυτίον

Γεν. Ἀντ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ, Χαλκοκονδύλη 11. τηλ. 27 975

Μὲ τὰς βαφὰς ARTI οὐδέποτε θὰ ἀποτύχετε εἰς τὴν βαφήν τῶν φορεμάτων σας

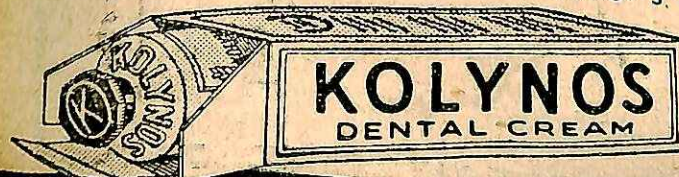
Γιὰ ἀντισηπτικὴ Ὀδοντοκρέμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας καὶ ἀποδίδει στὰ δόντια τὴν φυσικὴν των λευκότητα εἶναι ἡ

ΚΟΛΥΝΟΣ

ἡ τὴν ὁποίαν ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνoῦς Ἐκθέσεως Ἑσσανλονίκης μέγα βραβεῖον «ἐκτὸς συναγωνισμοῦ».

ἡ τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀπενεμήθη ἐπὶ τῆς αὐτῆς Ἐκθέσεως τὸ χρυσοῦν μετάλλιον.

ΑΝΤΙΠΡΟΣ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ὁ Ἱατρός Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ ἰδρυτὴς τοῦ αἰσθητικοῦ κέντρου ELYSEE τῶν Παρισίων, τ. διευθυντὴς τῆς Κλινικῆς ST. CLOUD τῶν Παρισίων, δέχεται τὰς

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ὅλας τὰς δυσμορφίας, ἐγκαύματα, οὐλὰς, στίγματα, ἀγγειώματα κ.λ.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

χωρὶς ἡλεκτρολύσιν, ἀνεὶ στίγματος, ἀνεὶ πόνου
Βερανζέρου 12α — Τηλ. 31.434
ΑΙΤΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ἀνώδυνος καὶ ἀνεὶ οὐδεμιᾶς βλάβης τοῦ δέρματος ἀφαιρέσεις τῶν τριχῶν ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοαγκυλῶσιν ὑπερδύνας ὑπὸ ἐιδικoῦ λατροῦ ὁδoς Κυδαθηναίων 19 (πάρoδος Φιλελλήνων)

4-7 1/2 μ μ τηλ. 27.420

6 ΚΑΡΤΠΟΣΤΑΛ ΔΡΑΧ. 40
ΣΤΟ ΦΩΤΟ-ΡΑΔΙΟ

ΓΕΩΡΓΑΛΑ

ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΑΙΟΛΟΥ 63

MENTIUM ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ

Ἑταιρίας Ψυχ. Ἑρευνῶν
Δέχεται καθ' ἐκάστην Ὁ
μήρον 46. Τηλ. 28.129

ΕΠΙΠΛΑ ΠΕΤΡΙΚΑ

Ἑτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελία
ΣΤΟΑ ΦΕΒΗ 38

(Ὁ πρῶτος ὄροφος ἐπὶ τῆς πλευρᾶς Πατησίων 16)

Ντουλάπες μαζουτέ Δρ. 1.250 καὶ ἀνω

διφύλλες » 1.750 » »

» τριφύλλες » 3.000 » »

Μπουφές ὅλα τὰ » 1.250 » »

σχέδια » 2.500 » »

Τραπεζία μονόποδα » 1.500 » »

Βιβλιοθήκες τριφύλλες » 1.000 » »

Γραφεῖα Π » 1.250 » »

Χαρτοθήκες ὀλ-τόπ » 800 » »

Ἀρχειοθηκὲς δια- » » »

φορα σχέδια » 750 » »

Πολυθρόνες περι- » » »

στροφικὲς » 450 » »

Πολυθρόνες γραφείου » 300 » »

Πορτμαντώ λουξ » 1.000 » »

Σαλονάκια μoδέρνα » 6.000 » »

Κρεβάτια μαρμαρῆς πο- » » »

λυτελείας » 10.000 » »

Τραπεζαρίες ἐκλογῆς » 5.000 » »

Εἶδη γραφείου εἰς μεγάλην ποικιλίαν

Οἱ ἄνδρες
ορολιμοὶν τῆς
Ξανδῆς, ὅταν...

...ἔχουν
τὴν ἐσθιδερ-
μίδα μάτ,

καὶ ἔχουν πολὺ δι-
κπογιατιέκεινοπού
δίνει στὶς γυναῖκες
τὴν ἀκατανίκητη
ἐλπί τῆς υγείας καὶ
τῆς σφριγηλῆς νεό-
τητας εἶναι τὸ μὰτ
χρῶμα ΜΟΝΟΝ Η

ΠΟΥΔΡΑ ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΚ

ΜΑΤΙΤΕ

τῆς ὁποίας ὅλα τὰ συστατικά
εἶναι μὰτ σὰς ἐγγυᾶται, ἀκρι-
βῶς, λόγω τῆς συνθέσεως της,
αὐτὸ τὸ ἰδεώδες χρῶμα

L.T.RIVER

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ
ΜΑΖΥΜΕ ΤΗΝ
ΚΡΕΜΑΝ
ΜΑΤΙΤΕ

"ΜΗΝΥΤΑΡ"

**ΜΟΝΟΝ ΣΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΤΗ ΕΥΡΗΚΑ
ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΠΑΛΤΑ ΚΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΑ**

**ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ Α.Ε.**

ΕΡΜΟΥ 21

ΤΗΛ. 23.861

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

ΤΗΛ. 21.400

ГКРЕКА

GENERAL
ELECTRIC
Radio

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 24-311